

**Irak'ta
işgalin
1. yılı
halkların
zaferiyle
kapandı
Amerika
halkların
barikatını
aşamadı**

**Şeyh
Yasin'i
katledenler
döktükleri
kanda
boğulacak
Filistin
halkının
direnişi
daha da
büyüyecek**

**İşgale Ve Zulme Karşı Direnen
Ortadoğu Halkları Kazanacak**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

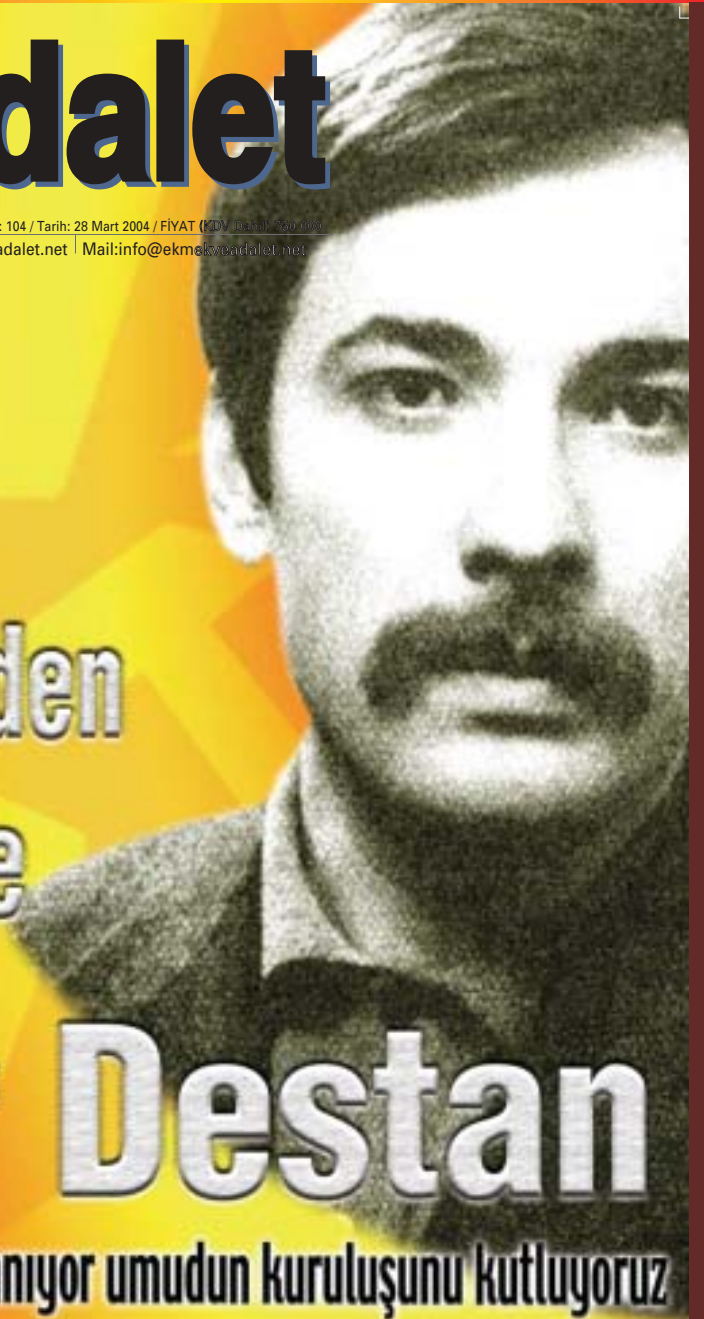
**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 104 / Tarih: 28 Mart 2004 / FİYAT (KDV Dahil): 500.000
www.ekmekveadalet.net | [Mail:info@ekmekveadalet.net](mailto:info@ekmekveadalet.net)

**1972'den
2004'e**

Bir Destan

şehitlerimizi anıyor umudun kuruluşunu kutluyoruz

Devrim Şehitlerini Anma ve Parti'nin Kuruluşunu Kutlama Günleri

Üç tarihten kaynağını aldı

**30 Mart 1972
Kızıldere**

**Türkiye devrimi-
nin manifestosu
oldu Kızıldere...
Artık yalnız bu yol
kurtuluşa götürebil-
irdi Türkiye halklarını**

**17 Nisan 1991
Çifttehavuzlar**

**Bu yolda yürüyen
Devrimci Sol, mirası
taşıyacak güçte ve
bu bayrağı taşımaya
layık olduğunu
kanıtladı kuşatmalar
altında**

**30 Mart 1994
DHKP Kuruldu**

**Cuntalar, iha-
netler alt edile-
rek, 22 yıllık düş
gerçekleştirildi;
Parti ve Cephe
yeniden
yaratıldı...**

**ÇAĞRI
DUYURU**

**Oligarşi
katliamlara
madalya takıyor;
halk olarak
biz hesap soralım:**

**Çanakkale Hapishanesi
Katliam davası
30 Mart günü,
Çanakkale Adliyesi'nde**

Her şehidimizin yaşamı, devrimin, sosyalizmin özeti. Şehitlerimizi yaşatmak, onları anmak, sosyalizm idealimize sahip çıkmaktır. Ateşlerden geçerek sürdürdüğümüz yürüyüşümüzün kahramanlarını anma etkinliklerimiz, bu yürüyüş kavrama, sosyalist bilinci geliştirme eylemlerine dönüşümler.

Parti-Cephe benim için; benim, halkımın, vatanımın ve tüm insanlığın tek özgürlük ve kurtuluş umududur. İdeolojisiyle, çizgisiyle, pratiğiyle ve en önemli değerlerimiz olan şehitleriyle ve önderliğiyle bunu tüm dünyaya göstermiştir. Parti-Cephe benim ailem, varlık koşulum ve her şeyimdir.

Abdullah Bozdağ (Ölüm Orucu Şehidi)

Parti benim için halkı kurtaracak tek güç. Hareket benim için her şey, kurtuluşumuz, ailem.

Doğan Tokmak (Ölüm Orucu Şehidi)

Parti-Cephe benim için hayatın anlamının gizli olduğu bir büyük sırdır. Yaşamı anlamlı kılan, güzel kılan her şey o sırda gizlidir. O sırın bir kez ucundan tuttun mu, onurlu bir insan olmaya büyük bir adım atarsın. Sırın kendisine erdin mi, işte o zaman şehitlerimiz gibi kahramanlaşsın. Parti-Cephe insanlaştıran, öğretir, yüceltir. İnsan olmanın güzelliklerini öğretir. Daha fazlasını öğrenmek kahraman şehitlerimiz gibi o büyük sırda ermek en büyük idealimdir.

Ali Ateş (Ölüm Orucu Şehidi)

Parti-Cephemiz benim için umudu ifade ediyor. Bu aynı zamanda halklarımızın umududur. Ülkemizde devrimi yapacak, halklarımızın kurtuluşunu sağlayacak olan partimizdir.

Mustafa Yılmaz (19 Aralık 2000 Katliamı Şehidi)

Hareket benim her şeyim. Ailem, geçmişim, geleceğim, arzum, isteklerim, beklentilerim. Biliyorum ki Partim var oldukça ben var olacağım. Zeynep bugün eğer ölüm orucu savaşçısı olma onuruna sahipse bu Partimin onurudur. Bundan sonra Parti- Cepheli olma onuruyla şehit düşeceğim. Partim Kazanacak.

Zeynep Arıkan (Ölüm Orucu Şehidi)

Hareket, umudum, geleceğim...

Parti-Cepheli olmaktan, bu aile içerisinde yer almaktan onur duyuyorum. Parti-Cephe'yle var oldum. Bana kendimi tanıttı, kim olduğumu, ne olduğumu, neler yapmam gerektiğini gösterdi. Emek verdi, çaba gösterdi, göstermeye devam ediyor. Halkı ve vatani anlattı. Bu sevgiyle donattı. Bu ülkede devrimi yapacak olan tek Partiyiz. Partimi seviyorum, onun gösterdiği yoldan yürümek istiyorum.

Özlem Ercan (Ölüm Orucu Şehidi)

Hareket, emperyalizmin tüm olanak ve saldırılarına rağmen, insan iradesinin üstünlüğünü gösteriyor. Devrim hedefiyle yola çıkmış, halkı bu savaşa katmak, bu savaşın bir parçası yapmak, büyük bir iddiadır. Hareket bu iddianın kendisidir. Yeni insanı, sosyalist insanı yaratan ve yaratacak olan çatıdır. Hareket benim için özgürlüktür.

Birsan Hoşver (Ölüm Orucu Şehidi)

Emek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

EkmeK ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa Köşker
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 80 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Közay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:102 Tel-Faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Közay Tel-Faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Ernas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-Faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-Faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-Faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi Konaklızmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürryet Caddesi Gökko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51
Maliye: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütküncü Apt. Kat: 1/6 Tel-Faks: 0 362 435 25 80
Samsun: Talimhane Cad. Bozbulcaç İş Hanı Kat: 3/42 Tel-Faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Postalar İşhan Zemin Kat No:4 Tel-Faks: 0462 321 14 80

- 3... *Hiç sönmeyen bir meşale
yokedilemeyen bir umut*
- 5... *30 Mart 1972'den
günümüze bir desten*
- 8... *Emperyalizmin işgali ve
zölmü...*
- 11... *Genelkurmay Amerikan
planlarına ve verilen role
karşı çıkamaz*
- 12... *Bu öfke seli siyonizmi
yakacak*
- 14... *Teröre karşı savaş*
- 16... *Onlar yalancı ve ikiyüzlü*
- 18... *Oligarşinin
'İyileştirmekten'
anladığı budur!*
- 19... *AKP'nin adaleti*
- 21... *AKP'nin gücü!*
- 23... *AKP'nin '3 yıl sabır' isteği
ve yoksulların yolu*
- 24... *Emek düşmanı islamcılık*
- 26... *Devrimin reformizme,
revizyonizme karşı
34 yıllık...*
- 29... *Umuumuz varolsun diyer*
- 30... *On'lar yaşıyor*
- 33... *Bir feda sağanağı*
- 34... *Ateşten bir manifesto*
- 36... *Newroz halkların kavga
ateşidir*
- 38... *AKP'nin gençliğe karşı
savaşı*
- 41... *Bir aydının gözüye ölüm
orucu direnişi*
- 42... *"Adımız Dersim Temel
Haklar"*
- 43... *Bu ülke böyle yönetiliyor*
- 46... *Geçmişi aşmak...*
- 47... *Kosova "Balkanların
kanayan yarası" mı...*
- 48... *Grup Yorum*
- 49... *Kahramanlar ölmez*
- 50... *Yurtdışından...*

Hiç Sönmeyen Bir Meşale Yok Edilemeyen Bir Umut

30 Mart, Türkiye tarihinde iki önemli dönüm noktasına tanıklık etmiştir: Birincisinde Kızıldere'den bir manifestonun doğuşu; ve 22 yıl sonra, aynı gün, umudun yeniden partileşmesi; 30 Martlar'ı tarihimiz için özel bir gün haline getirdi. Kızıldere'de ölümsüzleşen devrimci önderler, bize on yıllarca ışığı sönmeyecek bir meşale bıraktılar. Bu meşale, ufku-muzu açan bir manifesto, yönümüzü gösteren bir pusula oldu. Kızılde-re'de yakılan meşalenin ışığında geldik bugüne. Kızıldere, zamanı aş-mış, kendisi üzerine yapılan tüm tartışma ve spekülasyonların üzerine çıkmış bir gerçekliktir. Kızıldere, ihtilalin yolunun özettir.

İhtilal, mevcut düzenin gerçek alternatifidir. Böyle olduğu içindir ki, en ya-saklı sözcüktür ihtilal; en çok zulme maruz kalandır. İhtilalin yolunu gösteren meşaleyi söndürmek, bağımsız-demokratik-sosyalist bir Tür-kiye'yi var edebilecek umudu yok etmek, oligarşinin devrimci hareke-te karşı 34 yıllık savaşının özüdür. Kızıldere'den ve Mahirler'den söz et-mek, bu meşale, gecekonduları, fabrikaları, okulları, köyleri aydınlat-masın diye yasaklandı. Umudun adı, "terör örgütü listelerine" konula-rak yok edilmek istendi. Sol adına, ihtilalcilik adına, solla, ihtilalcilikle ilgisi olmayan sahte alternatifler yaratıldı. Ama bunların hiçbiri ne Kızıl-dere meşalesini söndürebildi, ne umudun partisini yok edebildi.

1970'ten bu yana 34 yıl, emperyalizmin ve oligarşinin her türlü baskısı-na, kuşatmasına, imha saldırılarına karşı var olabilmek; bağımsızlık bayrağını dalgalandırmaya, halkın çıkarlarını ve iktidar iddiasını sa-vunmaya devam edebilmek, büyük bir tarihi güçtür. Cuntalar, muhtı-ralar, "postmodern" darbeler, emperyalizmin bitmeyen dayatmaları al-tında düzen partileri bile sürekliliğini koruyamazken, biz kesintisiz 34 yıldır varız. Dünyadaki çeşitli gelişmelere bağlı olarak solda bir- çok kesim sağa savrulurken, sapkın akımlar birbirini izler ve burjuva dü-şünceler sol beyinlerde hakimiyet kurarken, biz Marksizm-Leninizm'in savunucusu olarak ayaktaydık. Bu büyük bir başarıdır, fakat bununla yetinmeyeceğiz, tarihi misyonumuzu yerine getirdik diyeceğimiz asıl başarı "var olmak" değildir; Varoluşumuzun anlamı, devrimi gerçekte-ştirebilmek, halkın savaşıyla halkın iktidarını kurabilmektir. Örgütsel, siyasal varlığımızı sürdürdüğümüz her gün, küçük ya da büyük her adımımızla bu hedefe yürüyoruz. Tarih önünde görevimizi ancak bu yürüyüşü tamamladığımızda yerine getirmiş olacağız.

Tarih ve halkımız önünde 34 yılın her anının hesabını alnımız açık, başı-mız dik verebiliriz. Gerçeği söyleyen her sözümüzün, düzenin alterna-tifini ifade eden her sloganımızın sansürle, zulümle boğulmaya çalışıl-dığı, örgütlülüklerimizin yasaklarla, kontrgerilla yöntemleriyle dağıtıl-maya çalışıldığı koşullar altında yetersizliklerimiz, yetişemediklerimiz oldu elbette; ama şurası kesindir; asla zulmün önünde boyun eğme-dik; hiçbir koşulda halkın davasını savunmaktan vazgeçmedik. Dev-rim ve sosyalizm için savaşımaya devam ediyoruz.

34 yıllık kesintisizliğimizin kaynağında, köklerimiz halkın içinde, bey-nimizin Anadolu topraklarında olması, halkımıza güvenimiz, sosyaliz-me inancımız vardır. **Çizgilerimiz kalındır. Savunduklarımız nettir.** Em-peryalizm-oligarşi blokuyla halkın arasındaki çelişki ve çatışma söz-konusu olduğunda, "orta yolculuk" yoktur bizim çizgimizde. Bu çeliş-ki ve çatışmada, **arada, ortada** kalmaya çalışanlar, halkların çıkarını

savunamazlar; önerdikleri geri adımlarla, uzlaşmalarla emperyalizme hizmet ederler. Tarihimizin hiçbir döneminde emperyalist ya da oligarşik güçler arasında sırtımızı dayanabileceğimiz bir güç arayışında olmadık; onların icazetini talep etmedik. Onların icazetini alabilmek, infazların, işkencelerin, katliamların hedefi olmaktan çıkmak için inançlarımızdan, ideallerimizden vazgeçmedik. Türkiye solunda bunu yapanlar oldu. Böyleleri, tarih ve halkımız karşısında hesap verecek cesareti bulamazlar kendilerinde. O hesabı vermemek için geçmiş, gerçekleri, teoriyi çarpıtmaktan medet umarlar. 34 yıldır savunduklarımız ve yaptıklarımız ortadadır. Söylediğimiz her sözün, yaptığımız her eylemin arkasında durduk. Çünkü hiçbir zaman yanlışları doğru diye çarpıtmadık; halkın iktidarı savaşında yanlış yapmadık.

Yüzlerce gün süren ölüm oruçlarında şehit düşen, zulme karşı bedenini tutuşturan, kuşatılmış üslerinde direnerek son nefeslerinde duvarlara kanlarıyla umudun adını yazan devrimcilerin ortaya koyduğu inanç, Kızıldere'den bu yana büyütüp geliştirdiğimiz geleneğimizin gücüdür. Cuntaların, umutsuzlukların, yılgınlık ve suskunlukların kol gezdiği anlarda, onlar bulundukları her alandan bir meşale gibi parlıyorlar. Böylesine destanlar yazabilen devrimciler karşısında, herkesin şu soruyu sorması kaçınılmazdır: Bu insanlar nasıl böyle bir inanca, böyle bir cürete, fedakarlığa sahip olabiliyorlar? Parti-Cephe'yi 34 yıllık bir kesintisizliğe sahip kılan, Parti-Cephe'yi Türkiye solunda sayısız ilkin ve sayısız destanların sahibi yapan nedir?

Dünyanın Türkiyesi'nde devrim yapabilmek için çıktığımız bu yolda, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşta yüzlerce şehit verdik. Sah-

34 yıllık kesintisizliğimizin kaynağında, köklerimiz halkın içinde, beynimizin Anadolu topraklarında olması, halkımıza güvenimiz, sosyalizme inancımız vardır. **Çizgilerimiz kahlıdır. Savunduklarımız nettir.** Emperyalizm-oligarşi blokuyla halkın arasındaki çelişki ve çatışma söz konusu olduğunda, **“ortayolculuk”** yoktur bizim çizgimizde.

te vatanseverlerin, sahte demokratların, sahte solculuğun tersine, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için can verdik, bedel ödedik. Kimileri mace-racı dedi bize, kimileri sekte, kimileri dogmatik. *“Değişimlere ayak uyduramadığımızı”, “reel politikayı bilmediğimizi”, “gerçekçi olmadığımızı”* söyleyenler oldu. Oysa dünya ve ülkemiz gerçeği çok açıktı. Bu gerçeğin içinde ihtilalin

yolu açıktır. Halkın anti-emperyalist, anti-oligarşik savaşının dışında kim başka bir “kurtuluş yolu” olduğunu söylüyorsa, yalandır, aldatmadır; parlamentoculuk yoluyla kurtuluş, ABD müdahalesiyle, AB üyeliğiyle demokrasi vadedenler, devrimin değil, emperyalizmin hizmetindedirler. **“Türkiye ihtilalinin yolu, Partimiz'in yoludur. Partimiz'in yolu halkımızın kurtuluş yoludur.”** Bu kısa formülasyon, Parti-Cephe'nin 70'lerin başında yaptığı bir formülasyondur ve bugünkü dünya ve Türkiye gerçeğinde de geçerlidir.

“Bugün ülkemizde, hukuktan, kanun devletinden, anayasadan, insanlık ve vatandaşlık haklarından bahsetmek iğrenç bir demagojiden başka bir şey değildir. Kendi topraklarımızın üzerinde köle bir halk haline getirildik...”

Bu durum böyle süregidemez; artık isyan ...” işgalci düşmanı alaşağı etmek için harekete geçmek zamanı gelmiştir. Onların bugün büyük görünen güçleri ve imkanları bizlere vız gelir. Onlar bir avuç, biz ise milyonlar. Kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur ama kazanacağımız koca bir dünya vardır.

Yukarıdaki satırlar, 1970'de yazıldı; kim 34 yıldır durumun değiştiğini iddia edebilir? İhtilal dünden daha fazla zorunludur. Emperyalizmin devasa gücü ve sosyalist sistemin dağılmış olması, halkların ve devrimci örgütlerin işini daha zorlaştırırsa da, bugünkü açlık ve adaletsizlik dünyasında, ihtilal dünden daha fazla gerçekleşme gücüne sahiptir.

70'lerden bugüne kadar geçerliliğini kaybetmeyen bir başka gerçek; böyle bir dünyada ve ülkemizde devrimciliğin bedel ödemek olduğudur. İhtilalin yolunda yürüyenler, Kızıldere'den bu yana bedel ödemeye devam ediyorlar. Hem ihtilalden ve sosyalizmden söz edip, hem de hiç bedel ödemeyenlerin, gerçek ihtilalciler olmadıkları kesindir. Devrim için halkın ve örgütün kendi gücüne güvenemeyenler, halkın kurtuluşu ve sosyalizm için bedel ödeme cesaretine sahip olmayanlar, halkın umudu ve öncüsü olamazlar. Temelsiz, dayanaksız bir umut yoktur. Halkın örgütlülüğü ve emperyalizme-oligarşiye karşı cesaretle savaşan bir öncüsü varsa, umut da vardır. Parti-Cephe işte bunun için **“umudun adı”** olarak adlandırılmıştır. Bu ada layık olmaya devam edeceğiz. Kızıldere'de yakılan meşale hiçbir koşulda sönmeyecek, umut yok edilemeyecektir. Bütün gerçek vatanseverleri, gerçek ihtilalcileri bu bayrak altında toplayarak umudumuzla ihtilalin yolunda yürümeye devam edeceğiz.

30 Mart 1972'den Günümüze Bir Destan

Bölüm 1

“Burada adları tek tek anılmamış, destanlarını yazdıkları dağların dorukları ve şehirlerin sokakları tarif edilmemiş, direnişleri an an anlatılmamış olsa da, burada anlatılanlar, devrim ve sosyalizm bayrağını son nefeslerine değin yere düşürmeyen tüm THKP-C, Devrimci Sol ve DHKP-C şehitlerinin direniş destanıdır.”

Maltepe'den Kızıldere'ye, Çiftehavuzlar'dan Bağcılar'a, Bahçelievler'den Çaytaşı'na, Sivas dağlarından Okmeydanı'na, Gazi barikatlarından Buca, Ulucanlar Barikatları'na, 19 Aralık'tan büyük ölüm orucu direnişine... kadar uzanan bu tarih, kesintisiz bir çizgi; sürekli pekişen bir gelenektir.

Bu tarihi tek tek direnişlerden ibaret sananlar, bu direnişleri öncesinden ve sonrasında ayırarak anlamaya çalışanlar, bu tarihten hiçbir şey anlayamazlar. Bir siyasi hareketin tarihinde bu kadar çok direnişin olması, olağanüstü direnişlerin olağana, kahramanlığın sıradana dönüşmesi, rastlantısal değildir elbette. Bu direnişlerin Cephe çizgisinde hayat bulması, ideolojinin ve politikanın, ve bu politikaya göre şekillenmiş direniş ve savaş anlayışının sonucudur.

“Komünistler öne!”

Bu slogan, Hitler'in faşist orduları Stalingrad'ı kuşattığında ortaya atıldı. Stalingrad savunulacak, Nazi orduları durdurulacaktı; görev, herkesten önce komünistlerindi. Bu görevin yerine getirilmesi için binlerce, yüzbinlerce kişinin ölmesi gerekiyorsa, ilk komünistler ölecekti. Cephede en önde komünistler vuruşacaktı.

Yalnız Stalingrad'da mı? Hayır, dünyanın bir-

çok yerinde böyle oldu bu.

Bu bir anlayıştı. Bir gelenektir. Bir misyondur.

Ülkemizin Marksist-Leninistler'i de her tarihsel dönemde üstlendiler bu misyonu. Büyük bedeller ödediler. Büyük kahramanlıklar yarattılar. Büyük destanlar yazdılar. Parti-Cephe'yle, Parti-Cepheliler'le yazılan 34 yılın tamamı bir destandır.

Kuşatıldıklarında, sadece ve sadece devrimin ve sosyalizmin geleceğini düşündüler. Devrim ve sosyalizm içindi ağızlarından çıkan son kelimeler. Son kurşunlarını onun için sıktılar.

Yüzlerce direniş, yüzlerce şehit...

Direnişler “istisna” olmadı bu hareketin tarihinde. Çizgileşti. Gelenekselleşti. Gelişti. 34 yılın tamamını bir destan yapan da işte budur. Hiçbiri istisna olarak kalmadı, çünkü her birinin kaynağında devrime, devrimciliğe ilişkin ideolojik, politik tespitler vardı. Böyle bir politikaya dayandığı için de, her bir direniş tarihi sadece bir “kişisel kahramanlık” olarak geçmeyip, bir halkın direnişi olarak geçti.

Cevahir; eylemin yadigar bizlere

Kuşatma altında direniş geleneğinin ilk halkaları, **Maltepe** ve **Arnavutköy** direnişleridir.

Dönem “Komünistler öne!” şiarının geçerli ve gerekli olduğu bir dönemdir. 12 Mart cuntası, devrimcileri yok etmek, aydınları sindirmek, tüm halkı teslim almak için “muhtıra” vermiş; sıkıyönetim ilan edilmiş, gözaltı, işkence, tutuklama operasyonları başlatılmıştı.

“Artık 1961-70 döneminin sınırlı demokratik ortamı tarihe karışmış, nispi denge bozulmuştur. Emperyalist işgalin ve istismanın Türk Ordusu aracılığıyla sürdürüldüğü, ekonomik ve demokratik amaçlı her çeşit kıpırdanmanın terörle susturulduğu, legal bütün yolların tıkanmış, devrimci politikanın silahla susturulduğu bir ülke haline gelmiştir Türkiye.” (Bütün Yazılar, 12 Mart ve Değişen Sınıflar ilişkisi)

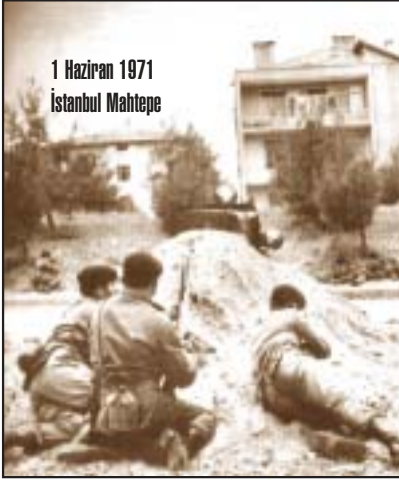
Peki ne yapılacaktı?

Cepheliler netti. O dönem yazılan şu satırlar bu netliği ortaya koyuyordu:

“Herşey bizim kararlı, inançlı ve tutarlı savaşçılığımıza bağlıdır. Hiçbir zaman yılmamalıyız. Darbeler ve bozgunlar yılmamlık değil, tam tersine devrimci inanç ve öfkemizi bilemelidir. Daha tutarlı ve daha az hatalı savaşmamızı sağlamalıdır.” (Bütün Yazılar, 12 Mart ve Değişen Sınıflar ilişkisi)

Yazdıkları, öngördükleri gibi, yılmadılar. İnanç ve öfkelerini bileyerek savaşı sürdürdüler.

İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un 22 Mayıs

1971’de cezalandırılması, emperyalizme, siyonizme ve cuntaya büyük bir darbe oldu. Cunta efendilerinin temsilcisini koruyamamıştı. O güne kadar “Atatürkçü, reformcu” bir izlenim vermeye çalışan cunta, maskesini atıp gerçek yüzüyle, faşist yüzüyle saldırıya geçti.

THKP-C’nin önder kadroları Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir işte bu operasyonlar sırasında İstanbul Maltepe’de polisle karşı karşıya geldiler. Çatışarak çekilmeye çalışsalar da çevirmenin genişlemesi üzerine bir eve girdiler. O ev, Türkiye tarihindeki bir ilk’e tanıklık edecekti o andan itibaren.

Devrimcilerin evlerinde kuşatılması **ilk değildi** belki, ama kuşatıldıkları bir yerde teslim olmayı reddederek direnmeleri **ilk** olacaktı. Silahlı mücadelenin ruşeym halinde olduğu bu dönemde, silahlı direnişlerin de ilk örnekleri yaşanacaktı.

51 saat boyunca sürecek bu direniş, devrimci direnişin kendi içinde nasıl şekilleneceğine dair de geleneklerin tohumlarını içinde taşıyacaktı.

Girdikleri evin alt katında kadın ve çocuklar vardı. Onların dışarı çıkmasına izin verdiler. Ev iyice kuşatılınca üst katlara çıktılar. Üst katta bulunan Sibel Erkan’ı “rehin” aldılar. Ama bu öyle bir rehin alışı ki, saatler sonra eve ateş açılmaya başlandığında, kendilerinden önce Sibel Erkan’ın güvenliğini sağlayacaklardı.

‘Teslim olmayacağız’la başlayan, ‘Asıl siz teslim olun’la süren gelenek:

Evin etrafına keskin nişancılar, havan topçuları yerleştirilmişti. Bir bakıma oligarşi açısından da “ilk”ti bu operasyon. “Teslim olun” çağrısı yaptılar içeridekilere.

Mahir ve Hüseyin çağrını şöyle cevapladılar: *“Asla teslim olmayacağız. Bizim buradan ancak ölümüz çıkar. Çocuğa dokunmayacağız. Çocuk ancak sizin ateşinizle ölebilir. Silahımızı da asla teslim etmeyeceğiz... Bizi teslim almaya gelerseniz silahımız size dönecektir.”*

Gece olmuştu; evin etrafına polis ve askerlerin yerleştirdiği ııldakların sönmesi üzerine baskın ihtimalini düşünen Mahir’le Cevahir, evden beş el ateş açarak, teslim olmayacaklarını bu kez de kurşunlarıyla anlattılar.

Ertesi gün öğlen saatlerinde başladı baskın.

Mahir ve Cevahir sırt sırta eve ön ve arka taraftan girmeye çalışan katliamcılara karşı çatıştılar. Yaralandılar. Ama ellerinde güç olduğu sürece tetiğe basmaya devam ettiler. Saldırının sonucunda Hüseyin Cevahir şehit düştü, Mahir yaralıydı. 23 kurşunla vurmuşlardı Cevahir’i... Kuşatma altında direnişin ilk şehidiydi.

İşte gelenek mayalanıyordu orada. İşte tohum toprağa düşmüştü... Bu geleneği sürdüren Devrimci Sol’un üç komutanı, 1993’ün 24 Mart’ında Bahçelievler’de kuşatıldıkları evde *“Devrimci Solcular Asla Teslim Olmaz. Asıl Siz Teslim Olun”* diyeceklerdi. Bu tohumlardan büyüyen bir fidan, 18 yaşındaki Sibel Yalçın, 9 Haziran 1995’te Okmeydanı’nda kuşatıldığı evde *“söz bizim teslim olduğumuzu nerede gördünüz?”* diye haykıracaktı...

1971 Haziran’ının üzerinden çok geçmeden şu türkü söylenmeye başlanmıştı halkın içinde:

*“Burası İstanbul Maltepe,
Cevahir vuruldu kahpece
Eylemin yadigar bizlere
Kalacak Cevahir yoldaşım...”*

Direnişi yadigar kaldı. Hiçbir miras, bu kadar güzel, bu kadar görkemli üstlenilmemiştir. “Eylemin yadigar bizlere” marşını yazıp söyleyenler, o geleneği ülkemizin her köşesine, halk kurtuluş savaşçılarının bulunduğu her yere yaydılar. Onlarca Maltepe, onlarca Bahçelievler, onlarca Sibel yazıldı tarihimize... Adana’da Sıddık, Güven ve Esma, Ankara’da Halil, Solmaz, Fikri ve Ali, Ankara Maltepe’de Vehbi ve Nurten, Küçükcesat’ta Arslan, Nurhayat ve Eyüphan, teslim ol çağrılarını direnişle cevap verip, son damla kanlarıyla **umudun adını duvarlara** nakşettiler. Bağcılar’da kuşatılan üç devrimci, makinalılarını kendilerine doğrultmuş katilleri, tilililerle karşıladılar. Selçuk Küçükçiftçiler, Perihan Demirer’ler, Süleyman Örsler, tek başına oldukları koşullarda bile sürdürdüler bu geleneği; yüzlerce ölüm mangasının kuşatması altında **“cesaretiniz varsa gelin!”** diye haykırdılar.

Öyle verimli bir tohumdu ki 1971 Haziran’ında Maltepe’de atılan; öyle güçlü bir mirastı ki, 19 Şubat 1972’de İstanbul Arnavutköy’de kuşatıldığında direnerek ölümsüzleşen Ulaş Bardakçı’nın mirası, halk kurtuluş savaşçıları hala kuşatmalar altında **“Mahir, Hüseyin, Ulaş...”** diyerek direniyor ve savşıyorlar.

İntihar mı, yenilgi mi, yoksa devrime akan kandan bir ırmak mı; Kızıldere!

30 Mart 1972’de, Kızıldere’de THKP-C ve THKO’nun önder kadrolarından on devrimci katledildi. Silahlı kurtuluş hareketine karşı büyük bir darbeydi Kızıldere. Askeri açıdan fiziki bir yenilgiydi. Kızıldere’de Parti-Cephe hareketine son verdiğini düşünmüştü oligarşi. Solun neredeyse tamamına yakını da aynı kanıdaydı.

Ama tarih, Kızıldere’yi, geçmişte kalan bir efsane olarak değil, yaşayan, süren bir destan olarak kaydetti. Peki neydi bunun sırrı?

Kızıldere, Türkiye solunun büyük bölümünde, o gün de, bugün de hala anlaşılmamıştır. Daha doğru bir deyişle anlamak istememişlerdir. Türkiye solunda bugün hala, dördüncü yılına giren ölüm orucunun “intihar” olup olmadığını tartışılıyorsa, feda eylemleri kavranamıyorsa, ölüm ve yaşamın devrimciler açısından anlamı bir yere oturtulamıyorsa bu, ta o zamandan, Kızıldere’yi anlamamaktan bugüne uzanan bir sorundur.

Yıllarca en temel tezleri Kızıldere’nin bir “intihar eylemi” olduğuydu. Hareket orada yenilmişti... Hayat bu tezlerini yalanlasa da, devam ettiler bu nakaratı tekrarlamaya.

Bu nasıl bir “intihar”dı ki, Kızıldere, yüzbinlerin yolunda yürüdüğü bir manifestoya dönüşüyordu! Bu nasıl bir “yenilgi”ydi ki, ondan bu ülkenin gördüğü en büyük potansiyel ve kesintisizleşen bir hareket doğuyordu!

Ölümün ve yaşamın, yenilginin ve zaferin diyalektiği

Kızıldere’yi doğru anlamak, doğru değerlendirmek için ne yapılmalı öyleyse?

En başta, Kızıldere’ye tekil bir “eylem” olarak, tekil bir “katliam ve direniş” olarak değil, onu ortaya çıkaran ve onu bugünlere getiren siyasetle birlikte bakmak gerekir.

İkincisi, burjuvazinin birey ve “ölüm-yaşam” üzerine düşüncelerinden sıyrılmış olarak, kişilerin ölüm ve yaşamıyla, siyasi hareketlerin, ideallerin ölüm ve yaşamının bazen birbirinin tam tersi yönünde gerçekleşebileceğini bilmek, anlamak gerekir. Siyasi hareketler, idealler, ancak uğrunda ölebilecek insanlar varsa, yaşayabilirler.

Üçüncüsü, yenilgiler ve zaferler, gerçek anlamlarıyla ancak tarih içinde tanımlanabilirler. Tarih nice defasında, zaferlerin yenilgilere, veya tam tersine yenilgilerin zaferlere dönüşebildiğine tanıktır. Siyasi bir cüretti Kızıldere. Hedefine varma kararlılığıydı. O hedefe varma ve idealleri gerçekleştirme uğruna kendini feda etme ruhu ve bilinci. Ölümün ve ya-

şamın, yenilginin ve zaferin diyalektiği, ölümlerden yaşamı, yenilgilerden zaferi çıkartabil-

mektedir. Kızıldere işte Marksist-Leninist kavrayışla bu siyasi iradeyi ortaya koyuştur.

1972’nin 26 Mart sabahı, Ordu’nun Fatsa ilçesi, komando birlikleri, özel timler ve polis birlikleri tarafından kuşatıldı. Amaçları, Ünye’deki NATO üssünden üç İngiliz ajanını kaçıran THKP-C ve THKO savaşçıları ele geçirmekti.

Neden yapılmıştı bu eylem?

12 Mart cuntasının terörü hüküm sürdüğü, THKO önderleri Denizler’in idamının gündemde olduğu bir süreçti. Maltepe Hapishanesi’nden kısa süre önce firar etmiş bulunan Mahir ve yoldaşları, koşullar ne denli ağır olursa olsun, silahlı savaşı kaldığı yerden sürdürme ve “Türkiye devriminin prestiji sorunu” olarak gördükleri Denizler’in idamı karşısında sessiz kalmama kararındaydılar.

Firar koşulları zorluydu. Güvenlik başlı başına meseleydi. Ama daha kötüsü, THKP-C, Mahirler’in içeri düşmesinden sonra Merkez Komitesi düzeyinde ortaya çıkan sağ sapmanın ihanetiyle karşı karşıyaydı.

İşte o koşullarda, Mahir, bir yandan Münir Ramazan ve Yusuf Küpeli ihanetini mahkum ederken, bir yandan hareketin temel teorik tezlerinin yer aldığı Kesintisiz II-III’ü tartışmaya açarak tamamlıyor ve savaşı sürdürmenin örgütlülüğünü yaratmaya çalışıyordu.

THKP-C için kırsal alana geçiş anlamı da taşıyan Ünye NATO üssü eylemi, işte bu koşullarda kararlaştırıldı. Eylem, o süreçte kendi bağları, örgütlülükleri zayıflayan, ama Denizler’in idamına karşı çıkma sorumluluğunu taşıyan iki THKO savaşçısının da katılımıyla yapıldı.

THKP-C savaşçıları, İngiliz teknisyenlerini kaçırdıkları yere bıraktıkları bildiride, “48 saat içinde Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın infazının durdurulduğunun radyodan açıklanması, aksi taktirde İngiliz ajanlarının cezalandırılacağı” belirtildi.

Savaşçılar, rehineleriyle birlikte Tokat’ın Niksar İlçesi’nin Kızıldere Köyü’ne gittiler... Şimdi tarih yeni bir dönemece giriyordu. Şimdi orada bir tarih yazılacaktı. Kızıldere’nin bir son mu, başlangıç mı olduğuna da tarih karar verecekti.

işgalde

1.

yıl

Emperyalizmin işgali ve zulmü

Direnen Halkın barikatını aşamadı

Sayı 104

8

28 Mart
2004

Bir yıl önce, 20 Mart günü düştü ilk bomba Bağdat'a. Amerikan emperyalizminin imparatorluk projesinin önünde direnen tüm iktidarlar, devletler yok edilecek, yerlerine işbirlikçi rejimler yaratılacak, ülkeler tekellerin sömürü alanı haline getirilecekti. Afganistan'ın ardından Irak'ın işgali, bu planın en önemli halkasıydı.

O ilk bombada kimler neyi gördü? Saddam heykelinin yıkılışı kim için ne anlam ifade ediyordu? İşgalin üzerinden birkaç hafta geçmeden ortaya çıkan direnişe kim ne ad verdi? Tüm bu soruların cevabı, bu bir yılda alınan tavırlara da, kimin hangi cephede yer aldığına da cevaptı.

Bu 1 yılda, 1990'lardan bu yana puslandırılmaya çalışılan emperyalizm gerçeği herkesin görebileceği açıklıkta ortaya çıktı. O, tekellerin çıkarları için yakan, yıkan, yok eden, işgal eden, yağmalayan emperyalizmdi. Medeniyetin, kültürün, tarihin, halkların iradesinin düşmanıydı. O, beyinleri yalanla besleyen, bir zamanlar kendisinin de içinde yer aldığı hukuk, meşruiyet gibi kaygıları kar için bir kenara bırakan tekellerin doymak bilmez açlığının adıydı. O, halklara sadece ölüm, açlık, yoksulluk ve yıkım götüren, ama bunların üzerini "demokrasi, medeniyet, özgürlük" gibi kavramlarla örten, tarihin en büyük demagoglarının sisteminin adıydı. Gözünü kapamayan, basit çıkar hesapları yapmayan herkes gördü emperyalizm gerçeğini. 'Saddamsız dünya daha güvenli' diyen Amerika, Saddamsız Irak'ta halkın can güvenliğini yok eden bütün zulüm politikalarına imza attı. Katliamlar, gözetimler, işkenceler, tecavüzler, yağmalar günlük yaşamın parçası haline geldi.

Ama bu bir yıl sadece emperyalizmin zulmünü, ikiyüzlülüğünü göstermekle kalmadı. Aynı zamanda halkların o yenilmez, zalimlerin karşısındaki yıkıcı gücünü de gösterdi. Halkların gücüne inanan biz devrimciler için "sürpriz" yoktu, ama kolay zafer sarhoşluğuna kapılan Amerikancı cephe için "şok ve dehşet" oldu. Ve bir kez daha emperyalizmin "kağıttan kaplan olduğuna" tanık oldu herkes.

İlk Bomba İçin Yalan Bombardımanı

Saddam'ın kitle imha silahlarına sahip olduğu, dünya için tehlike olduğu, Irak halkına zulmettiği ve halkın kurtarılıp Irak'a özgürlük ve demokrasi götürüleceği yalanları günlerce işlendi emperyalist medyada. "Efsaneleştirilen" istihbarat örgütleri çalıntı uydurma belgelerle yalan kampanyaları örgütlediler. Koca koca devletlerin yöneticileri tüm dünyanın gözleri önünde bile bile isteyerek yalanlar söylediler. Planlı, doludizgin bir yalan kampanyası örgütlendi. Bu burjuvazinin karakteriydi gerçekte.

Burjuvazi, burjuva devrimlerinin ardından gericileşmesiyle birlikte hep yalanla aldatmıştı kitleleri. Tarihi yalanlar, komplolar tarihiydi. Ama hedefleri ve sonuçları itibarıyla tarihinin en büyük yalanıydı Irak yalanları. Karşısında alternatif bir sistemin olmayışının rahatlığı içinde her konuda olduğu gibi bu konuda da pervasızdı. Ülkemiz dahil, tüm dünyada tekellerin medyası bu kampanyada aktif rol oynadılar. İşgalin gerekçesini yaratmada ABD-İngiltere işgal güçlerinin baş destekçisi duruma geldiler.

Emperyalizm Hukuksuzluğunu İlan Etti

Hukuk, adalet gibi kavramları onyıllardır emperyalistler demagogik bir şekilde tekellerine almıştı. Avrupa emperyalistleri başta olmak üzere, emperyalizm sahtekarca hukuk temsilciliği yapıyordu. Öyle olmadığını herkes gördü.

ABD, kapitalist sistemin burjuva hukuk değerlerini de parçaladı ve tekellerin gerçek hukukunu dayattı: "tek güç benim, tüm dünya benim hukuksuzluğuma tabi olacak" dedi. Avrupa'nın itirazı ise, bu kavramlara inancından, savunduğundan değil, ABD'yle pazar çatışmalarından kaynaklıydı. Amerika'nın tek başına işgale girişerek Avrupa karşısında üstünlüğünü pekiştirmesini engellemek için hukuk, meşruluk gibi kavramlara sarıldı. İşgal bitince "hukuku da, meşruluğu da" unuttular, Irak pastasından pay alma pazarlıklarına giriştiler.

İşgalcilerin Cephesi Halkların Cephesi

Dünyada, siyasi ve ekonomik olarak Amerika'ya bağımlı olan ülkeler, Irak yağmasından pay alma hesapları yapanlar işgalcilerin cephesinde yer aldılar. Irak'ta da vardı Amerikancı işgal cep-

hesinden yana olanlar. İşbirlikçi milliyetçilik Kürt halkına büyük bir utancı yaşattı. Talabani ve Barzani Irak halklarının başına yağan bombalarda “özgürlük” gördüler. İşgalden sonra, işbirlikçi cephe genişledi. Geçici Hükümet Konseyi, bu kesimlerin kurumsal ifadesi oldu.

Ülkemizde AKP, Genelkurmay, burjuva medya, patronlar Amerikancı cepheyi arsızca temsil ettiler.

Halklar işgalin karşısına milyonlarla çıktı. Tarih en büyük kitlesel gösterileri yapıldı. Türkiye halkının yüreği de, işbirlikçi oligarşinin, AKP’nin tersine direnen Irak halkının yanındaydı. Direniş ateşi güçlendikçe, bütün dünya halklarının, ezilenlerin yüreği direnişle atmaya başladı.

İşgalin bu kadar kolay gerçekleşmiş olmasının ardından, Amerikancı cephenin büyük bir aymazlıkla sergiledikleri sevinç, direnişin yükselmesi, işgalcilerin her gün, düzenli bir biçimde, gittikçe batağa saplanarak darbeler almasıyla kaygıya dönüştü. Kaygılanmakta haklılardı: Unutturmak istedikleri halkların gücüyü tanıdıkları.

ABD, Direnen Halkın Barikatını Aşamadı

Amerika işgal saldırısının adını “şok ve dehşet” koymuştu. Bir yılda yüzlerce kez “şok ve dehşet”i yaşadı. Erken zafer ilanını, “savaş bitti” yalanlarını geri çekmek zorunda kaldılar. Baştan beri hiç savaş olmamıştı, emperyalist saldırganlık vardı. Savaş şimdi yaşanıyor. İşgale karşı bir savaş bu. Bir halkın savaşı. İşgal güçleri komutanlarının dahi, giderek kabul etmek zorunda kaldıkları, bugünkü koşullara göre şekillenen bir gerilla savaşı bu. İşgalcilerin bu haklı ve meşru direnişi “terör, dışarıdan gelen teröristler, El Kaide yapıyor” gibi açıklamalarla karalamaya çalışması ise hiçbir işe yaramıyor, başaramıyorlar direnişin meşruluğunu yok etmeyi.

Bugün artık, Irak’ta işgalcileri vuran her darbenin işgali reddeden halkın darbesi olduğunu herkes kabul ediyor.

Irak’ta emperyalist işgale karşı direnenler, tüm dünya halklarının direnişini temsil ediyorlar. Bugün dünyamızın baş çelişkisi emperyalizm ile halklar arasında cereyan ediyor. Bu çelişkinin en keskin yaşandığı yerdir bugün Irak. Emperyalistler de, halklar da bir cephe oluşturmuş çeşitli biçimlerde çatışmaktadır. Meydanlarda haykırılan işgal karşıtı sloganlar da, Umr-Kasr ruhu ile direnen Irak direnişçileri de aynı cephe içinde yer alıyorlar.

Ve bu çatışmanın bugünkü durumuna ilişkin yani işgalin birinci yılı için bir bütün olarak yapılacak tespit tartışmasızdır:

İşgalciler halkların barikatını aşamamışlardır.

Irak’tan sonra sıra başka ülkelere gelecekti. Orta-doğu’yu imparatorluğun egemenliğine sokmak için

Bu resim, “diktatörden kurtuluş, özgürlük, demokrasi” diye pazarlandı. Kimileri bu görüntülerden “işgal iyidir” anlayışını geliştirdi, emperyalizmin demokratlığını keşfetti. Yanıldılar. Emperyalizm gerçeğini bilenler ısrarla anlattı gerçeği. Bu görüntüler, emperyalizmin tarihi boyunca halkları yalanla yönettiğinin son anıydı. Irak’a demokrasi değil ama; ölüm, açlık, işsizlik, aşağılama, tecavüzler, ahlaki çürümeye, işkence, toplama kampları geldi.

Katledilen Iraklılar’ın hesabı dahi bilinmiyor. Emperyalizm için yoksul halkların değeri yoktur. 10 binin üzerinde kadın, çocuk, genç, yaşlı silahsız Iraklı’nın katledildiği tahmin ediliyor. Tüm ülke esaret altında. Toplama kamplarındaki 15 bin Iraklı’nın hangi kanuna göre tutuldukları belirsiz. Avukat, aileleriyle görüşme gibi hiçbir hakları yok.

“Geçen yıl koalisyon güçlerinin gösteriler, kontrol noktaları ve ev baskınları sırasında aşırı ya da gereksiz ölümcül güç kullanması nedeniyle çok sayıda silahsız kişi öldü. Binlerce kişi gözaltına alındı. Birçok kişiye işkence ve kötü muamele yapıldı ve bunlardan bazıları gözaltında öldü. Milyonlarca kişi tahrip edilmiş veya yağmalanmış altyapının sonuçlarına, kitlesel işsizliğe ve belirsizliğe mahkûm oldu. Hak ihlallerinden sorumlu olanların adalet önüne çıkarılacağına dair hiçbir inanç yok.” (Aİ’nin 1. yıl raporundan)

Ve onlar, işgal edilmiş, onurları çiğnenmiş, zulüm altında tutulan, aç ve yoksul, bağımsızlıkları zorbala yok edilen tüm ülkelerde olduğu gibi, Irak’ta da var.

Onlar halkın emperyalizme, işgale, zulme duyduğu öfkeden, kurtuluş özleminin adı. Ve onlar bugün ABD’yi içine çektikleri bataktaki boğmak için savaşıyorlar. Savaşları, dünya halklarının savaşıdır.

Ve onlar bu bir yıl içinde, emperyalistlerin silahlarının, bombalarının, siyasi ve ekonomik güçlerinin, uluslararası dengelerin hiçbirinin halkların örgütlü, silahlı direnişlerinden daha güçlü olamayacağını ispatlıyorlar.

Dünya Halkları ABD işgalini lanetledi

Sayı 104

10

28 Mart
2004

Türkiye Halkı Direnişi Selamladı

ABD'nin pervasızlığı daha büyük olacaktı. Ancak direnişin kurduğu barikat, Amerika'nın karşısında aşılamaz bir engel haline geldi. İmparatorluğun önünün dikensiz gül bahçesi olmadığını gösterdi.

Bu güç direnen halkın gücüdür.

Emperyalizmin gücünün kadri mutlak olmadığı bir kez de Irak'ta ve görkemli bir şekilde kanıtlanmaktadır. Gerçek güç, halkların gücüdür. Direnme kararı korunduğu sürece o gücü dize getirebilecek hiçbir emperyalist güç, politika yoktur. Halkların gücüne inananlar, direnişi "bir grup Saddamcı" gibi ucuz nitelermelerle açıklayanlar, bunu anlamazlar.

Anlayamadıkları içindir ki, Saddam'ın oğulları katledildi, "direnin zayıflayacağı" teorileri yapıldı. Saddam esir düştü "tamam şimdi BAAS'çılar direnmekten vazgeçecek" denildi. Şu kişi yakalanırsa, şuradaki kent denetim altına alınırsa, "Sünni üçgeni" kontrolde tutulursa... teorilerinden hiçbir gerçekleşmedi. Direniş yükseldi, "Sünni üçgenini" aşır, Irak'ın her yerine yayıldı.

Direnin gücü ve etkisi sadece askeri darbelerle değil, bunun siyasi sonuçlarında da net olarak görülebilir. ABD politikalarının önüne kurulan **barikat**, en önemli siyasi sonuçtur. Geçici Hükümet Konseyi içindeki çatışmalar, bir yıldır bir işbirlikçi iktidarı dahi yaratamaması, her gün bir yalanının

20 Mart'ta dünyanın her yerinde protestolar düzenlendi. Irak'ta düşmanlaştırılmak istenen Şii-Sünni onbinler "Amerika'ya Hayır" sloganlarıyla yürüdü. Amerika'da 200, Almanya'da 70 kentte işgal protesto edildi. En kitlesel gösteri ise Roma'da gerçekleştirildi. Gösteriye 500 binden fazla kişi katıldı. Ayrıca, Avustralya, Japonya, Güney Kore, Yeni Zelanda, Nikaragua, Hong Kong, Tayland, Filipinler, Mısır, Almanya, İngiltere, Hollanda, Yunanistan, Rusya, Belçika ve daha birçok ülkede halklar sokağa döküldü. Gösterilerin ezici birçoğunluğu sol güçler örgütlenen, Avrupa'da yapılan gösterilerin birçoğuna Cephe Güçleri de bayrak ve pankartlarıyla katıldılar.

ortaya çıkması, Amerika içinde yükselen muhalefet, işgal kurmaylarının Amerikan yönetimindeki çatışmaları, işgale ortak olan Amerikan işbirlikçisi cephede son günlerde belirginleşen çatlamalar, hepsi direnişin gücü ve baskılanmasıyla yaşanmış ve yaşanmakta.

ABD'nin Avrupa'daki en önemli müttefiki Aznar halkların tokadını yedi, Blair sırada, Bush yeniden seçilmeyi garantileyebilmiş değil. İspanya "askerlerini geri çekeceğini", Polonya devlet başkanı "kitle imha silahları konusunda aldatıldıklarını" söylüyor, Güney Kore göndereceği askerden vazgeçmeyi tartışıyor, İtalya başbakanı "bu savaşın yanlış bir savaş olduğun"dan söz ediyor. ABD'nin, çıkar koalisyonundaki dağılması, "Irak'tan askerlerinizi çekmeyin, bu teröre destek" çağrısı ile ne kadar durdurabileceğini de direniş belirleyecektir.

Direnin büyüyecek, işgalciler mezarlarını Orta-doğu'da seçtiler. Herkes işgalcilerin yenilgisini de görecek. Bağımsızlık ve özgürlük savaşının zaferine de tanık olacak. Bu tespiti yapıyoruz; çünkü haklı ve meşru bir savaşın zaferine güveniyor, direnen halkın gücüne inanıyoruz. Yüreğimizle, bilincimizle, emperyalizme ve ülkemizdeki işbirlikçilere karşı mücadelemizle direnen Irak halkının yanındayız. Onlarla birlikte savaşıyor, onlarla birlikte bedeller ödüyor, onlarla birlikte işgale direniyoruz.

20 Mart'ta ülkemizde de birçok yerde protestolar vardı. Ankara'da ABD Büyükelçiliği önünde iki ayrı eylem yapıldı. Eskişehir'de "Sömürgeciler Yenilecek, Halklar Kazanacak" pankartı taşındı. Antalya'da HÖC'ün de olduğu 'Demokrasi Bileşenleri', "Biz halkız, emekçileriz, milyonlarız. ABD imparatorluğunu tarihin çöplüğüne gömecek güçteyiz" denildi. İzmir Savaş Karştı Platformu'nun eyleminde ise "Emperyalist Savaş Öldürür" pankartı arkasında yüründü. Bursa Savaş Karştı Platform da 'Ortado-

ğu halkları yalnız değildir' dedi.

İstanbul'da Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu ve BAK'ın düzenlediği, parti ve DKÖ'lerin katıldığı eylem Taksim Gezi Parkı'nda yapıldı. 2 bin kişinin katıldığı eylemde Temel Haklar flamaları ve "Emperyalistler Değil Irak Halkı Kazanacak", "İşgale ve İşgal Ortaklığına Son", "İşgale ve Tecrite Son", "Yaşasın Irak Halkının Direnişi" yazılı dövizleri ile kitlesel olarak yerini aldı. Açıklamada, işgalin son bulması için daha fazla mücadele çağrısı yapıldı.

Paraya tapan Tayyip aynı zamanda cahil ve diktatör

Erdoğan'ın, meydanlar, anketler başını döndürdükçe, gerçek kafa yapısını daha sık "ağzından kaçırıyor". Halkı azarlama, aşağılama, saldırılar bunun örnekleriydi. Son örneği YÖK'çülerle tartışmasında verdi. Şöyle dedi:

"Parayı veren hükümet. 'Hükümet para versin biz kullanalım' diyorlar. Her şeyini vereceğiz, sonra oranın idaresinde söz sahibi olmayacağız."

Her kuruma olduğu gibi, üniversitelere aktarılan para 'babasının parası' ya! Maliye Bakanı da, AKP adayını seçenlere para musluklarını açma sözleri veriyordu. Bu kafa paraya tapan, halkın parasını kendi parası gören kafadır. Böyle bir zihniyet halkın parasını kasasına akıtmaktan çekinmez. Onlar yönetiyorsa paranın hangi kasaya gideceğini de karar verirler ya; bu zihniyet kapitalizmin en tortu ve cahil zihniyettir.

Bu sözler aynı zamanda yönetim anlayışını da gösteriyor. Katilimcilik, demokrasi, hukuktan en çok söz eden Tayyip, ama zerre-sinden habersiz. Sadece baskıyla, sindirmeyle, söz ve karar hakkını yok ederek, örgütlenmeleri polis terörüyle dağıtarak yönetebilir bu zihniyet. Öyle de yapıyor.

Diktatörlüklerini kurmak, her alanı, kurumu doğrudan kendi denetiminde tutmak istiyor AKP. Yaygın şekilde kadrolaşma, yönetmelikleri ve yasaları buna göre düzenleme çabası içinde.

Peki şeriat devleti kurmak için mi yapıyor tüm bunları?

Esas olarak; Amerika'ya daha iyi hizmet için yapıyor. Devlet mekanizması iğneden ipliğe elinde olursa daha pürüzsüz bir hizmet sunacağını planlıyor. 'Model'iye 'ılımlı İslam'.

Genelkurmay Amerikan Planlarına Ve Verilen 'Rol'e Karşı Çıkamaz

Amerika'da görüşmelerde bulunan Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ, görüşme sonrası yaptığı bir açıklamada, *"Türkiye'nin ılımlı İslam modeli olamayacağını, laik bir ülke"* olduğunu söyledi.

"İlmlı İslam modeli", Amerika'nın AKP'ye, Türkiye'ye biçtiği roldür. Buna göre, "ılımlı İslamla yönetilen Türkiye tüm Ortadoğu ülkelerine örnek gösterilecek" böylece "Amerikan imparatorluğuna karşı bugünkü konjonktürde direnen radikal İslamcılar tasfiye edilecek." 'Büyük Ortadoğu Projesi'nde (BOP) verilen rol de bu. Genelkurmay 2. başkanı hem BOP'u "yararlı, isabetli ve gerekli" olarak niteliyor, öte yandan en önemli ayağına karşı çıkıyor.

Birincisi, Genelkurmay iç politikaya yönelik konuşuyor, Amerika'ya değil. Pentagon'da "Amerikan çıkarları için liderlik yapma" sözleri verildiğinden emin olabilirsiniz. Wolfowitz'in fırçasını yedikten sonra yapabilecekleri başka bir şey de yoktur.

Erdoğan'ın İlker Başbuğ'un açıklamasına cevabı da yine demagogiktir. BOP'ta *"Türkiye figüran olamaz, ancak aktör olur"*muş. BOP'un, İslamı Amerikan çıkarları için peşkeş çekmek olduğunun kısa sürede deşifre olmasından dolayı böyle konuşuyor. Türkiye'nin "aktör, lider" masallarını herkes çok iyi bilir. İktidarlar bütün işbirlikçilik kararlarını böyle açıklamıştır. Gerçek ise her zaman tam tersidir. NATO'nun ABD'den sonra en büyük ordusu olduklarını söyler, ama en ucuz askeri olduklarını söylemezler örneğin.

Genelkurmay'ın da, AKP iktidarının da en temel sorunu, halkın nasıl aldatılacağıdır. Biri dini istismar ederek sürdürüyor bunu, ötekisi "laiklik" savunuculuğuna, "ulusallık" maskesine bürünerek yapıyor. Sola karşı tarikatları, gerici partileri destekleyip geliştiren ve iktidar koltuğuna kadar taşıyan ordunun bizzat kendisidir. Hala, Doğu ve Güneydoğu'da DEHAP'a karşı AKP'yi destekliyor, jandarma karakolları AKP'ye oy verilmesi çalışması yapıyor.

Devrimcileri onyıllardır katlettiniz, yoksulların örgütlenmemesi için tarikatlara sarıldınız, şimdi neden yakınıyorsunuz? AKP aynı zaman da sizin de çocuğunuzdur.

İkincisi, Genelkurmay'ın Amerikan politikalarına ve o politikalarda Türkiye'ye verilen role hayır diyecek ne politikası, ne tarihinde böyle bir örnek, ne de bunu yapabilecek bir ulusal onuru var mı? Kapatabiliyor musunuz İncirlik Üssü'nü? Irak işgaline ortaklığa son verebiliyor musunuz? Yapamaz! Genelkurmay'ın ülkemizdeki temel misyonu Amerikancılığdır. Bugünün değil, onyılların misyonudur.

Geçin bu ulusallık demagogilerini. İşbirlikçiliği tescillenenler ulusalcılık rolü oynayamazlar. Amerika'yla pazarlık yaptıkları tek konu, "PKK'yi bitirin". Katletmekten, yok etmekten başka bir şey bilmezler.

Amerika katliamcılıklarına destek verdikçe, siyasi ekonomik askeri tavizlerle öderler karşılığını ve halka da "terör" demagogisi ile açıklarlar bu katliam ittifakını.

Org. İlker Başbuğ

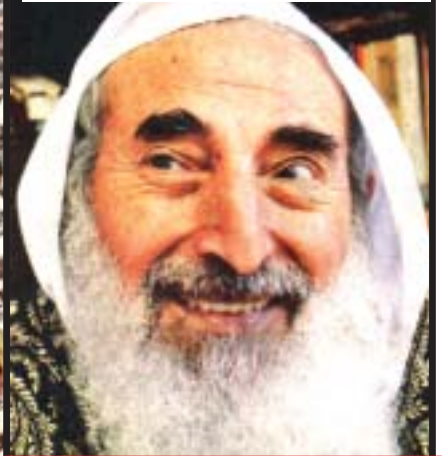
Sayı 104

11

28 Mart
2004

Hamas lideri Şeyh Ahmet Yasin

ABD destekli siyonizmin terörist saldırısını lanetliyor, Filistin halkına başsağlığı diliyor, acısını ve öfkesini paylaşıyoruz

Dökülen Her Damla Filistinli Kanından Emperyalizm ve İsrail İle İşbirliği Yapan Herkes Sorumludur

Bu Öfke Seli Siyonizmi Yakacak

Sayı 104

12

28 Mart
2004

22 Mart sabahı erken saatlerde İsrail'in roketli saldırısı sonucu Hamas kurucu lideri Şeyh Ahmet Yasin evinin önünde tekerlekli sandalyesinin üzerinde katledildi. Felçli olan Şeyh Ahmet Yasin ile birlikte iki oğlu ve 5 koruması da Filistin'in kurtuluş şehidi oldular.

Suikastin ardından Gazze, Batı Şeria sokakları büyük öfkeye tanık oldu. Onbinlerce Filistinli sokağa döküldü. Örgütlü, örgütsüz tüm Filistinliler silahlar ellerinde intikam yemini ettiler. Hamas ve diğer Filistinli örgütler "hesabını soracağız" açıklaması yaptı. İsrail hapishanelerindeki 7500 tutsak Filistinli açlık grevine başladı, 3 gün yas ilan edilirken genel grev çağrısı yapıldı. Bütün Ortadoğu ülkelerinde sokaklara dökülen halklar, siyonizme ve Amerikan emperyalizmine karşı öfkeli gösteriler düzenledi.

Filistin'den bütün Ortadoğu'ya yayılan bu öfke, Filistin halkının katliamla, suikastlerle, evlerini yıkarak, topraklarını gasbederek, yaşlı, genç, kadın, erkek imha ederek, siyasi liderlerini tasfiye ederek, dize getirilemeyeceğinin en büyük garantisidir. Bu öfke, siyonizmi ve işbirlikçilerini yakacak, halkların o korkunç öfkesidir. Amerikan emperyalizminden ikiyüzlü Avrupa emperyalizmine, işbirlikçi Arap iktidarlarından İsrail'le her türlü siyasi-askeri-ekonomik işbirliğini sürdüren ve katillerin elini sıkan AKP iktidarının Türkiye'sine kadar siyonistlerin bütün destekçileri bu öfke selinin önünde duramayacaklarını görecekler. "Terörle mücadele" adına altında halklara, kendi halkına karşı savaşanlar, halkların büyük gücüne bir kez daha tanık olacaklar.

Saldırının ardından terörist İsrail, "hiç kimsenin dokunulmazlığı olmadığına görüldüğünü" belirterek, "Biz kendi Bin Ladinimizi öldürdük" açıklaması yaptı. Şimdi Filistinli direnişçilerin haklı misillemesini korku içinde beklerken Filistinli siyasi liderlerin hedefleri olduğunu yineleyerek kan dökmeye devam edeceğini açıklıyor. Saldırını yöneten ise bizzat Şaron. Devlet başkanı değil, kontrgerilla şefi. Bir devlet düşünün ki, Bakanlar Kurulu resmen bir siyasi lidere suikast kararı alıyor ve emperyalizmin egemenliğindeki dünya, terörle ayakta duran İsrail'i hala meşru devlet görüyor. Filistinli feda savaşçıların eylemlerine "terör" diyenler, terör arıyorsanız, işte size terör. Halkın siyasi liderlerini yoket, topraklarını işgal et, her gün bir katliam düzenle, bu terör değilse, nedir terör? AB'nin kınama açıklaması, ABD'nin "haberimiz yoktu" yalanları sahtekarlıktır, yalandır. Şeyh Ahmet Yasin'e yapılan saldırı İsrail ve emperyalist cephenin Filistin davasına, tüm Filistin'e, halkların cephesine yönelik saldırıdır. Saldırı ABD onayıyla, diğer emperyalistlerin gözyumuyla yapılmıştır.

Şeyh Yasin'i katlederek demoralizasyon yaratmayı, direnenlere imhayı dayatıp halkı sindirmeyi hesaplayan İsrail başaramayacak. Tam tersine yarattığı büyük öfkenin hedefi olacaktır. Filistinli liderleri ilk kez katletmiyor. Hiçbiri siyonizmin istediği sonucu yaratamadı. Filistin halkının direnişini kıramayacaklar.

Cephe: Şimdi Hepimiz Filistinliyiz

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ 22 Mart

2004 Tarihli 325 No'lu açıklaması ile, suikasti lanetledi ve **"İSRAİL TERÖRÜ YENİLECEK!"** dedi.

"ABD'yle, İsrail'le işbirliği yapan herkesin bu katliamdan sorumlu" olduğunu belirten Cephe, saldırıyı *"tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin dillerinden düşürmedikleri 'Uluslararası hukuk'un, 'savaş hukuku'nun tek bir sözüne sığdırmayacak, hiçbir adalet ölçüsüne uydurulamayacak tam bir terör hareketi"* olarak değerlendirdi. Bu hareketin, burjuva hukukunun, emperyalizmin biçimlendirdiği "uluslararası" hukuk ve adaletin çöküşü olduğuna vurgu yapan Cephe, dünyanın bunun tükenişini yaşadığı tespitinde bulundu.

Tüm insanlık değerleri ayaklar altına alınarak gerçekleştirilen cinayetle birlikte, emperyalizm ve işbirlikçilerinin, artık hiç kimseye hukuktan, insanlıktan söz edemeyecekleri, hiç kimseyi terörle suçlayamayacakları belirtilen açıklamada, İsrail'in bu katliamcılığı yıllardır sürdürdüğü ve kapitalist dünyanın buna hiçbir itirazı olmadığı vurgulandı.

Türkiye oligarşisi ve AKP iktidarı başta olmak üzere, İsrail ile askeri, siyasi, ekonomik ilişki içinde bulunan herkesin bu suikastten, yaşanan katliamlardan sorumlu tutulduğu açıklamada, Amerikancı cepheye karşı halkların mücadele cephesini büyüme çağrısı yapıldı.

Cephe açıklamasının sonunda **"anlayışı, dini, milliyeti, kültürü ne olursa olsun, dünya halklarının cephesindeyiz"** diyerek, manevi lideri siyonist katiller tarafından katledilen HAMAS'a ve Filistin halkına başsağlığı diledi ve **"Filistinin öfkesi, siyonistleri ve işbirlikçilerini yakacaktır. Şimdi hepimiz Filistinliyiz."** dedi.

Katleden "Yahudi" Değil, Siyonizmdir

Dünyanın başçelişkinin emperyalizm ile halklar arasında olduğunu görmek istemeyen islamcı kesimler saldırıyı "Yahudiler'in Müslümanlara saldırısı"

İşgal altında Filistin
Filistin, benim vatanım
Eğilmem, işgale direnirim

Yiğitler var umutlu
Yiğitler var öfkeli
İşgalciyi korkutuyor intifada

Fedailer korkusuz
Fedailer pimi çekilmiş
Patlıyor beyninde şehitlerimiz

Her evimiz bir kale
Her evimiz bir okuldur
Dilimizde "Zafere kadar devrim"

Her evde bir direniş
Her evde bir fedai
Dilimizde "Zafere kadar devrim"

Grup Yorum

olarak yansıtır. Vakit gibi, faşist damardan beslenenleri **"Lanet Sana Yahudi"** manşetleri atıyor.

Yanlış! Katleden, emperyalizmin desteklediği siyonizmdir. Dinler çatışması değil, emperyalist, siyonist işgale direnen halkın sindirilmesi vardır. Filistin mücadelesi daha yoğun olarak İslamcı örgütlerin etkisi altına girmeden önce de katliamlar yaşıyordu, hem de Sabra ve Şatilla gibi en büyükleri. Bu yanıyla saldırı Hamas'ın İslami kimliğine değil, direnişçi kimliğinedir.

Çatışmayı dinler çatışması gibi yansıtanlar, emperyalizmin değirmenine su taşırlar. Ve aynı kesimlerin bir başka olayda, bir başka zamanda çıkarlarına denk düştüğünde İsrail destekçisi ABD ile kol kola girmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. Nitekim bugün AKP, Fetullah gibileri bunu yapıyor. Ve bu islamcı basın İsrail-ABD dostu AKP iktidarına tek bir söz söylemiyor.

Sayı 104

13

28 Mart
2004

AKP, Siyonizmin Suç Ortağıdır

AKP, Filistin'de dökülen her damla kanda olduğu gibi, Şeyh Yasin'in katlinde de suç ortağıdır. İsrail'le dost olmakla övünen, duvar davasında Filistin'i yüzüstü bırakan, Manavgat Suyu'nu siyonizme peşkeş çeken, var olan siyasi, askeri, ekonomik anlaşmaları büyük bir hevesle sürdürüp, ilişkilerini daha da geliştiren onlardır. Sadece iktidar oldukları için değil, "reel politik"ın gereği değildir bu. İsrail ile işbirliği, emperyalizmin desteği demektir. AKP emperyalist destekle ayakta duruyor.

Riyakar islamcılar; neden anlatmazsınız bunları? İşinize gelmez değil mi? İsrail'e haklı olarak öfkeli-siniz, hepimiz öfkeliyiz; peki onun işbirlikçilerine? Biz

onlara da öfkeliyiz, siz canhıraş destekçi.

AKP'nin timsah gözyaşlarıyla yaptığı "kınama" açıklamalarını hiç boşyere göklere çıkarmayın, Avrupa da kınıyor! Sonra desteğe, işbirliğine devam.

Kınama, suçlarını gizlemek içindir, sahtekarcadır.

Riyakar İslamcılığın elleri kanlıdır. Elleri Filistin halkının kanı vardır. Sadece iktidarda kalmak için her yol mübahtır. Irak'ta Amerikan işgaline ortaklık, Filistin'de tarihin gördüğü en büyük terörist devletle işbirliği ve Ortadoğu'da akan ezilen, mazlum müslüman halkların kanı.

"Din kardeşliği" sahtekarlığı yaparak din kardeşlerini katleden riyakarların eline şimdi Şeyh Yasin'in kanı da bulaşmıştır.

'Teröre Karşı Savaş';

**Her türlü katliamcılığın,
adaletsizlik ve hukuksuzluğun,
hak ve özgürlükleri yoketmenin,
mafiyacılık ve her türlü kirli işin,
işgallerin ve halkların iradelerini
yoketmenin,
sömürüyü meşrulaştırma ve
yoksulluğa isyanları ezmenin,**

DEMAGOJİK GEREKÇESİDİR

Sayı 104

14

28 Mart
2004

Hukuksuz ve gayri meşru olduğu herkesçe onaylanan İsrail saldırısının ardından Şaron'un ilk sözü şu oldu:

"Teröre karşı savaşımız sürüyor..."

Ev yıkmamanın, Filistin'in alt yapısını, geçim kaynağı tarım alanlarını, sokaklarını, zeytinliklerini, balıkçı teknelerini yok etmenin adını da, "terörle savaş" koymuştu. Fütursuzca "terörün altyapısını yok ediyoruz" diyordu. "Terör" dedikleri, halkların yaşamak için direnişidir.

Şimdi bu kavramı, daha doğrusu yalana, emperyalist çıkarlara dayanan bu kara propagandayı herkes yeniden tartışmak zorunda. Hiç kimse, "Filistinliler de terör eylemi yapıyor... Bölge cinnat girdabında..." gibi ucuz, emperyalist cepheden değerlendirmelere kalkışmasın.

Dilinden "teröre karşı savaş" düşmeyenler;

Onlara, "her türlü şiddete karşıyız... Terörün gücüne de, gücün terörüne de hayır diyoruz... Örgüt terörünü de devlet terörünü de kınıyoruz..." vb. tavırlarla destek çıkanlar;

Denizin bittiği yerdesiniz.

Sosyalist sistemin yıkılışıyla pervasızlaşan ABD emperyalizmi öncülüğünde geliştirilen bu kavramı herkes tanıyor, biliyor ve artık inanmadığını meydanlarda milyonlar olarak haykırıyor.

Bakın o Amerika, Filistin'deki saldırıyı kınamadığı gibi, nasıl değerlendiriyor;

"Hiç kuşku yok ki, İsrail'in Hamas, İslami Cihad gibi örgütlere karşı kendini koruma hakkı var". (ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher)

Bu söz durduk yerde, başka bir zamanda değil, böyle vahşi bir saldırının ardından söyleniyor. İsrail'in "kendini böyle koruması" destekleniyor. İsrail "kendini" bir halkın topraklarını işgal ederek, katlederek "koruyor"!

Her Türlü Katliamı Yap, Susurluklar'ı Örgütle, Kayıplar, İşkenceler, Köy Yakmalar, Tecavüzler, Mafyacılık, Faili Meçhuller, İnfazlar Her Yarı Kaplasın; "Teröre Karşı Savaşıyorum" De ve Meşrulaştır! Her satırı yaşandı bu ülkede bunların. Hâlâ yaşanıyor. Oligarşi ve onun iktidarları halkın mücadelesine, devrimcilere karşı ne zaman katliamlar düzenlese, ne zaman işkence çılgınlıkları yeri göğü kaplasa, ne zaman yakılan köylerimizin tepesinde dumanlar tütse, bu söylemi daha sık kullanmaya başlar.

Kokuşmuş düzene karşı kimse mücadele etmesin! Amerikancı dünya düzeninde kimse adalet ve ekmek istemesin, tekellerin yağmasına ve talanına karşı çıkmasın; "terör" demagojisiyle yaratmak istedikleri budur.

Bin operasyonla onbinlerce insanın kanını döken Susurlukçular **"teröre karşı savaşıyordu."** Sadece kan değil her türlü pislik vardı bu savaşta. Belgelerle kanıtlandı: Susurlukçu şef Mehmet Ağar mafyacılarla toplantı yapıp, devrimcilere karşı savaşmaları karşılığında her türlü kirli işlerine, uyuşturucu, fuhuş, kumar çarklarına dokunulmayacağı, tersine önlerinin açılacağına sözünü verdi. Söz yerine getirildi. Özel tim panzerlerinin uyuşturucu sevkiyatında kullanıldığı ortaya çıktı. Ve çıkarlarının çatıştığı yerde de mafyacı, gazinocular ölmeye başladı.

"Teröre karşı savaşırken;" aydınlarımızı, yazarlarımızı katletti bu devlet. Gazete binalarını yaktı, devrimcileri evlerinde, sokaklarda gruplar halinde infaz etti, işkence tezgahlarına cansız bedenleri yığıldı onlarca insanın. Yüzlercesinin mezar taşlarına adları bile yazılmadan kaybedildiler. Kaybedenler askeri garnizonların inşaatlarına, deniz diplerine atıklarını itiraf etti, susurluk hukuku üzerini örttü. Yasalarına yazdılar; işkenceci ve katiller suç işlerken **'teröre karşı savaşla'** görevliye, aklanır mealinde.

Kimileri, "bunlar 1990'lı yıllarda kaldı, şimdi hukuk var, AKP hak ve özgürlükleri tanıyor, AB'ye girme aşamasında bir ülkeyiz..." diye düşünebilir. Hayır bunların hiçbiri "dün" değildir.

"Teröre karşı savaş"ın her türlü hukuksuzluğun nasıl kaynağı haline geldiğinin son örneklerinden biri yeni yaşandı. Bir JİTEM tetikçisi çıktı, "biz şunları şunları öldürdük, şu kadar insanı kaybettik, emirleri MİT'çilerden, TSK subaylarından aldık" dedi. O hukuktan, adaletten söz edenler, bu ülkenin

mahkemeleri, hükümeti, Adalet Bakanı böyle bir şey sanki hiç yokmuş gibi davrandı. Burjuva basın tek satır yazmadı.

Çünkü o JİTEM’ci de “teröre karşı savaşan” bir “vatan evladıydı.” Çıkarlar çatışmış, şimdi sayıp döküyordu. Çünkü daha o JİTEM’ci gibi yüzlerce ölüm mangası elemanı vardı. Ağar’ın dediği gibi, “deşifre olmamış arkadaşları” bu yalanla beslenen “savaşı” sürdürüyordu. Çünkü, Adalet Bakanı’nın daha önemli işleri vardı. “Teröre karşı”, yıllarca, MİT bağlantılı Abdullah Çatlı’nın emrinde çalışmış, gençlerimizi tellerle boğmuş bir katili, Kırıcı’yı kurtarma peşindeydi.

“Teröre karşı savaş”, şu bu iktidarın değil, devletin resmi politikasıdır. Bu kavram Amerika tarafından ortaya atıldığı günden bu yana hangi iktidar geldiyse, hepsi kullandı ve katletti.

19 Aralık’ta “demokratik solcu” Ecevit’in dilindeydi. 6 kadını diri diri yakmanın adıydı “teröre karşı savaş”, halkların binyıllardır kullandığı direnme hakkını korumak için bedenlerini tutuşturanların bile üzerine kurşunlar yağdıracak kadar gözü dönmüş bir vahşet ve katliamcılıktı “teröre karşı savaş”.

Aynı demagojiyle bugün AKP katlediyor. F tipilerinden “teröre karşı savaşın başarılı sonuçları” tabutlarla çıkıyor. Katlettikçe başarıyor, AKP bu “başarıyı” Ertosun’a taktığı madalyayla tarihe kaydediyor.

Ve bugün riyakarca “teröre karşı savaş”ı eleştiren İslamcısından “AB’ci demokratlar”a, liberalinden faşistine, ulusalcı maskesi takandan Amerikancı’sına kadar tüm düzen güçleri, 19 Aralık’tan bugüne süren katliama destek veriyor.

Sihirli sözcüktür, “teröre karşı savaş.” Kanla ve yalanla beslenir. Kan döktükçe yalana daha çok başvurur, kan dökmenin zeminini yaratmak için büyük yalan kampanyaları düzenler. Bütün enformasyon ağıları, ekonomi, piyasalar, borsalar, emperyalist propagandalar, “bilim adamları” ve “aydınlar”, siyasi partiler onun hizmetindedir. “Teröre karşı savaş” yüzyılın en büyük demagojisidir.

‘Teröre Karşı Savaş’tan Söz Eden, Halkın Meşru Şiddetine ‘Terörizm’ Diyen Hiçbir Devlet, Hiçbir Kimse Ne Amerikan İşgallerini ve Hukuksuzluğunu, Ne de Şaron’u Eleştiremez. Emperyalizm önce bir “terör” tanımı yapıyor, içini ‘bana karşı olan herkes’ diye dolduruyor. Dünya üzerinde yarattığı ne kadar açlık ve zulüm varsa, bunlara karşı çıkan, isyan eden hatta ve hatta eleştirenlere “terörist” deyip ölüm fermanları çıkarıyor. Afganistan’ı, Irak’ı “teröre karşı savaşıyorum” diyerek işgal ediyor, halklarının iradelerini yok ediyor. İmparatorluğu

Dört duvar arasında, gaz bombalarından korunmak için yüzüne kapattığı havlusundan başka hiçbir silahı olmayan bir kadın tutsaktı. Oligarşi “teröre karşı savaşıyorum” diyerek diri diri yaktı

önünde engel gördüğü hangi devlet varsa, siyasi, ekonomik baskı ve tehditle dize getirmeye çalışıyor. Burjuvazinin kendi koyduğu “hukuk” normları dahi bu kavramla altüst ediliyor. Her türlü hukuksuzluk, saldırganlık, işgaller, ülkelerin egemenliklerine tecavüzler meşrulaştırılmak isteniyor.

Türkiye gibi işbirlikçi iktidarlar, onu takip ederek aynı politikayı kendi ülkesinde uygulamakla kalmıyor, Amerika’ya da destek veriyor.

İsrail’in, Şaron’un cüreti ve vahşeti de işte böyle bir dünya düzeninde, “teröre karşı savaş” demagojisi zemininde ortaya çıkıyor. İster sağdan, ister soldan, ister demokrat, isterse İslamcı; kendi ülkesinde bağımsızlık ve demokrasi için savaşanlara terörist deyip, bir biçimde Amerika’nın ürettiği bu yalana ortak olup, Şaron’u eleştiremez. Hele AKP hiç eleştiremez.

Şaronlar onlardan da güç alıyor. Şeyh Yasin’in bedeninin üçte ikisi sakatmış, bir halkın siyasi liderlerinden biriymiş, hiçbir kuralı, hukuku yoktur “teröre karşı savaşın”.

Amerika tek başına ‘terör’ demagojisini böyle pervasız kullanamazdı. Halkların direnişlerini, meşru şiddetini yadsıyan, beyni teslim alınmış aydınlar, icazet kaygısı taşıyanlar güç verdi ona.

Dün “komünizme karşı savaşan” emperyalizm, bugün “teröre karşı savaşıyor”. Dün, adaletli bir dünya düzeni isteyen bir sistemi dünya üzerinden silmek, halkları köleleştirmek, umutsuz bırakmak istiyorlardı; bugün de halkların baskıya, zulme, işgallere, emperyalizme ve oligarşik iktidarlara karşı mücadelesini yoketmek istiyorlar.

TAYAD'lılardan Adalet ve İçişleri Bakanlığı Mektuplarına Cevap

ONLAR YALNCI VE İKİYÜZLÜ

İçişleri ve Adalet Bakanlıklarının tutsak ailelerine mektup yazarak, tutsakların düşüncelerinden ve direnişlerinden vazgeçmeleri için "işbirliği" teklif etmeleri protesto edildi. TAYAD'lılar 23 Mart günü İstanbul Galatasaray Postanesi önünde toplanarak, cevap niteliğinde bir mektubu gönderdiler. Tecritin kaldırmasını isteyen TAYAD'lılar adına konuşan Naime Kara, ikiyüzlülüğü gözler önüne serek şöyle dedi:

"Biz onların evlatlarımızı nasıl kurtardıklarını 19 Aralık'tan biliyoruz. Çocuklarımızı kurtarmak istediklerinden beri ölümlerimizden dağlar oluştu. Onların 'şefkatli elleri', o kan damlayan elleri, kendine bakamayacak kadar hasta ve hayatı boyunca yardımla yaşamak zorunda olan insanları 'iyileşti' diye tekrar o işkence hücrelerine atıyor. Onlar yalancı ve ikiyüzlüdür".

AKP iktidarına ve Adalet Bakanlığı'na seslenin TAYAD'lı Aileler, "eğer insanların ölmesini istemiyorlarsa, gerçekten samimilerse, bunun yolu tecriti kaldırmaktır" dediler.

Adana TAYAD:

"HAPİSHANELERDE 109 İNSAN ÖLDÜ, DUYDUNUZ MU?"

Adana TAYAD yaptığı etkinliklerde hapishaneler ve 109 ölüm gerçeğini haykırmaya devam ediyor.

18 Mart'ta Şakirpaşa İşçi Kültürü'nde "Hapishanelerde 109 İnsan Öldü Duydunuz mu? Daha Kaç İnsanımız Ölecek" adı altında düzenlenen seminerde, tecrit ve ölüm oruçları anlatıldı. TAYAD'lı Sema Peynirci, emperyalizmin halklara saldırsına ortak olan işbirlikçi AKP'nin, hapishanelerdeki katliamının da bu politikayla bağını anlattı. AKP'nin sansürle ölümleri gizlemek istediğini belirten Peynirci, insanın diyen herkesin tecrite ve sansüre karşı mücadele etmesi çağrısı yaptı. Susmanın sansüre, katliama ortaklık anlamına geldiğini belirten konuşmalardan sonra "Yaşamak İçin Öldüler" filmi izlendi ve müzik dinletisi ile seminer sona erdi.

Bir başka etkinlik ise, 20 Mart'ta dernek binasında yapılan paneldi. Tecritin anlatıldığı panel saygı duruşuyla başlarken, Av. Özgür Esen, TİHV'den Dr. Mehmet Antmen, Mersin TAYAD üyesi Sevtap Türkmen ve Adana TAYAD üyesi Garip Polat birer konuşma yaptılar. Tecritin hukuki, sağlık yönünden ve siyasi boyutuyla emperyalizmin politikası olduğunun belirttiği konuşmaların ardından Grup Nisan Güneşi bir dinleti sundu. Panelde TAYAD üzerindeki bas-kılar da kınandı.

Sayı 104

16

28 Mart
2004

Trabzon ve Samsun'da TAYAD'lılar Vasiyeti Yerine Getirdi Günay'ın Saçları Karadeniz Sularında

Trabzon TAYAD'lılar, Günay Öğrener'in vasiyetini yerine getirerek, 21 Mart'ta, saçını, Karadeniz'in hırçın sularını bıraktılar. Karadeniz şimdi daha hırçın akanca, daha bir öfkeyle çırpınacak.

Günay'ın saçlarını denize bırakmadan önce bir basın açıklaması yapan TAYAD'lılar, aynı za-

manda, F tiplerindeki ilk direniş şehidi olan Cengiz Soydaş'ı da andı. Bugünün Newroz olduğunu da hatırlatan TAYAD'lılar, Cengiz için "bu toprakların, Karadeniz'in oğluydu" dediler.

Günay'ın vasiyetini hatırlatan aileler, "bunun için 21 Mart'tan anlamlı bir gün olamazdı. Günay-

lar Amerikan emperyalizmi ve uşaklarının dayatmalarına karşı halkların nasıl direneceğinin göstergesidir.

Günaylar'ın yüreği Filistinli çocukların sapanındadır şimdi, Günaylar'ın gözleri Irak'taki direnişçilerin yüzünde parıldar. Anadolu'nun dört bir yanından 109 can halklarımızın yenilmezliğinin ilanıdır. Günaylar'ın yürüyüşü GÜLTEKİN KOÇ ÖLÜM ORUCU EKİBİ'yle devam ediyor!!!!" şeklinde konuşular.

TAYAD'lılar daha sonra Emperyal Köprüsü'nün altında toplanarak Karadeniz kıyısına indiler. Günay'ın saçlarını ve toprağından aldıkları bir parçayı Karadeniz'e bırakan TAYAD'lılar, "Günay Öğrener Ölümsüzdür, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atarken, Ekim Gençliği ve ESP de destek verdi.

25 Mart Perşembe günü de Samsun'da TAYAD'lı Aileler

ÖĞRENER'in vasiyetini yerine getirmek amacıyla 13:00'da Karadeniz kıyısında dırlar.

"GÜNAY ÖĞRENER ÖLÜMSÜZDÜR", "107, 108, 109 DAHA KAÇ İNSAN ÖLECEK?", "KAHRAMANLAR ÖLMEZ, HALK YENİLMEZ" yazılı dövizleri ile Günay Öğrener'in fotoğraflarını açarak önce basın açıklaması yaptılar. Yaptıkları açıklamada halen süren ölüm oruçlarında 109 insanın öldüğünü, AKP tecrit politikasını devam ettirirse daha birçok insanın öleceğini söyleyerek, bugün burada bulunmamızın nedeni Ölüm Orucu 109. şehidinin saçlarını Karadeniz'in sularına serpererek vasiyetini yerine getirmek dediler. Açıklama yapıldıktan sonra GÜNAY ÖĞRENER'in vasiyet mektubu okunarak, saçları karanfillerle beraber GÜNAY ÖĞRENER ÖLÜMSÜZDÜR sloganları eşliğinde denize ser-pildi.

Haydi! Bu Polise Hukuku Öğretin de Görelim

TAYAD Yasal Dernek Değil Afişleri Asılmayacak, Emir Böyle

Yasal afişmiş, hakmış, hukukmuş; AKP iktidarının ve onun emriyle TAYAD'lıların çalışmalarını yasadışı şekilde engellemeye çalışan polisin umurunda değil. "Afişleriniz yasal ama emir böyle, astırmayacağız" diyen polis sadece İstanbul'da değil, her yerde benzeri uygulamaları kampanyanın başından beri sürdürüyor. Bir tek soru, "Hapishanelerde 109 İnsan Öldü Duydunuz mu?" sorusu, iktidarın ve polisin gerçek yüzünü göstermeye yetiyor.

'Yapanları söylemezseniz çocuklarınızı tutuklarız'

Elazığ TAYAD'lılar, kampanya çalışmalarını sürdürürken, polis terörü de sürüyor. 18 Mart'ta, kampanyanın yoğun olarak sürdüğü Fevzi Çakmak Mahallesi'nde terör estiren sivil polisler halkı tehdit etti. Tüm sokakları kaplayan kuşlamaları gösteren polisler, "bunları yapanları söylemezseniz çocuklarınızı tutuklarız" diyerek halkı tehdit etti. Şantaj, tehdit, hukuksuzlukla yasal bir faaliyeti engellemeye çalışmak, daha nasıl olabilir?

Yalancı Polis: 'TAYAD yasal dernek değil'!!!

19 Mart'ta siyasi şube tarafından, TAYAD afişleri nedeniyle gözaltına alınan Isparta Gençlik Derne-

ği üyesi Selda Bulut önce dövüldü, hakarete uğradı. Sonra yalanla süslenmiş gözdağı başladı. "TAYAD yasal bir dernek değil, tüm eylemleri yasadışı kabul edilmiştir. İstanbul'dan gelen emirle TAYAD'a ait afişler asılmayacak, emir böyle" diyen, sıradan bir polis değildi. Yani TAYAD'ı bilmeyen bir zır cahil bir devlet memuru değildi bunları söyleyen. İl'in siyasi şubesinin müdürüydü. Yer, siyasi şube olunca, komplo, provokasyon, işkence, yalan, tehdit, gözdağı, ne ararsanız bulabilirdiniz. Hukuk, hak ve özgürlükler burada geçmezdi. Son olarak tehditler devreye girdi:

"Bir daha karşıma gelirsen kötü olacak, bak slogan atmışsın, şimdi susma hakkını kullanıyorsun, bunlar örgüt tavrına girer".

Anayasal bir hak, susma hakkını "örgüt tavrı" diyerek tehdit aracına dönüştüren bir kafayı, kim nasıl eğitebilir? Ama sanmayın ki, bu kafa Isparta'da bir polis müdürünün kafası. Hayır, AKP'den, İçişleri Bakanlığı'na, Emniyet Genel Müdürlüğü'nden, tüm illerin emniyet müdürlüklerine kadar aynı kafa, aynı zihniyet hak ve özgürlüklerimizi yok ediyor.

Sayı 104

17

28 Mart
2004

Abdi İpekçi Direnişi Sürüyor

Genç Parti mitingi bahanesiyle, polisin zorla park dışına çıkardığı, eşyalarını talan ettiği TAYAD'lı Aileler, Abdi İpekçi Parkı'ndaki direnişlerini sürdürüyorlar. Şaron terörünü kınama ikiyezlülüğü sergileyen AKP iktidarı, kendi ülkesinde katletmeye devam ediyor. "Katlettiklerini gizleme" gibi bir politikayı da uygulayan Tayyip Erdoğan'ın kanlı elleri ile Şaron'un kanlı elleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu nedenle onlar İsrail'in stratejik ortağı, direnenler Şaronlar'ın, Tayyipçiler'in yok etmek istedikleri. TAYAD'lılar bu gerçekleri Ankara'ya "yolu düşün" herkese, halka anlatmaya devam ediyorlar ve edecekler. AKP, terörle bu sesi kısamayacak.

107-108-109...Tecritin Kalkması İçin Daha Kaç İnsan Ölecek?

İzmir TAYAD'lılar, 22 Mart'ta Konak Sümerbank önünde yaptıkları eylemde açtıkları pankartla, "...107-108-109 tecritin kalkması için daha kaç insan ölecek" diye sordu. "Günay Öğrener ve Muharrem Karademir Ölümsüzdür" dövizlerinin taşındığı eylemde konuşan TAYAD'lı Gökhan Arslan, "Ecevit hükümetinin mirasını devralan AKP, tecrit zulmünün sürdürücüsü, ölümlerin sorumlusudur." dedi. Ertosun'a madalya vermenin katliamları üstlenmek olduğu belirtilen açıklamada, sık sık "Zam, Zulüm, İşkence, İşte AKP" ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği:

'Muharrem ve Günay'ı Selamlıyoruz'

Y.E. Mücadele Birliği, yaptığı açıklama ile Günay ve Muharrem'in bedenlerini tutuşturarak direniş kararlılığını yeniden ilan etmelerini selamladı. Şehitlerin, "devrimci iradenin asla kırılmayacağını bir kez daha gösterdiğini" dile getiren Mücadele Birliği, TKEP/ Leninist dava tutsağı Remzi Aydın'ın da eyleminin 271. gününde zorla hastaneye götürüldüğünü açıkladı.

Oligarşinin ‘İyileştirmekten’ Anladığı Budur!

Psikoloğu Bile Psikolojik İşkence Uzmanı

İzmir Barosu Avukatı Zeynel Değirmenci, **Buca Kırıklar F Tipi Hapishanesi**’ndeki müvekkillerine ve tüm tutuklulara, hapishane psikoloğu tarafından psikolojik baskı uygulandığını açıkladı. Açıklamaya göre, hapishane psikoloğu tutuklulara, “neden pişmanlık yasasından yararlanmadınız? Yararlansaydınız F tipine getirilmezsiniz. Devlet size bir şans daha vermişti. Bunu niye kullanmadınız? Yoksa F tipinde çürürsünüz” dayatmasında bulunuyor.

Tecritin sonuç vermesi için her araç, meslek devreye sokuluyor. Psikologlar oligarşinin tutukluları “iyileştirme, eğitime” programının ayaklarından. Pratikte yaptıkları ise her dönem, tutsağı inançsızlaştırmak, itirafçılaştırmak için mesleğini baskı aracı olarak kullanmak olmuştur. İnsanın yalnızlaştırıldığı, hücrelerin insan psikolojisi üzerindeki etkilerinin giderek arttığı şu günlerde, psikologlara daha fazla iş düşüyor anlaşılan.

Tutuklu, “psikolojim bozuk, rahatsızım” diyerek, ünvanına aldanıp psikoloğa başvuruyor, o, daha fazla psikolojik baskı altına alıyor!!!

Tam da oligarşiye yakışan bir psikolog. Tam bir işkenceci kişilik. Düşünceleri değiştirmek için işkence yapıyor. “Tıp etiği” gibi kavramlar zaten böyle bir kişilik için anlamsızdır. Bu yanını tartışmaya bile gerek yoktur.

Asıl olarak oligarşinin “eğitim” anlayışdır bu;

Düşüncelerinden vazgeçer, pişman olursan eğitilmiş olursun!

İnsan elbette düşüncelerini de değiştirebilir. Örneğin faşistler, riyakar İslamcılar tarafından aldatılan bir gencimiz, gerçekte oligarşiye ve emperyalizme hizmet ettiğini görüp, özlemini duyduğu bir ülkenin devrimle, devrimci saflarda gerçekleşebileceğini görür, düşüncelerini değiştirir. Bu, kendi iradesinin sonucudur.

Baskıyla dayatılan düşünce değişikliği, hele pişmanlık dayatması ise, faşizmin yöntemidir.

Hangi inançtan olursa olsun, baskı altında pişman olanlar, her zaman insan müsveteleri olarak görülmüştür. Oligarşi, “eğitiyorum” derken, insanı müsveteye dönüştürmeyi istemektedir. Müsveteeleşmiş kişilik, itiraz etmeyen, örgütlenmeyen, güce tabi olan kişiliklerdir.

Popstar Hapishanede

Popstar, son aylarda gençlerin yozlaştırılmasının, “kolay yoldan köşeyi dönme” ahlaksızlığının simgelerinin başında geliyor. AKP iktidarı Popstar’ı da “iyileştirme-eğitime” programına aldı. Bayrampaşa’daki adli tutuklular ilk denek olacaklar. Her türlü ahlaksızlığı, yozluğu geliştir, “eğittim” de! Başkasını bilmezler, düşünemezler; ya baskıyla sindirecek, ya da yozlaştıracak.

TİHV: “Tedavisi Olmayan Korsakoff’luları Tutuklamak İnsanlık Dışıdır”

TİHV 19 mart günü düzenlediği basın toplantısında, AKP iktidarının planlı bir şekilde, Adli Tıp Kurumu’na gerekli kadroları yerleştirdikten sonra gerçekleştirdiği Wernicke-Korsakoff’luların tutuklanmasının insanlık dışı olduğunu belirtti.

Genel Başkan Yavuz Önen, sakat bırakılan 600’den fazla Wernicke-Korsakoff’lunun bulunduğunu dile getirerek, bunlardan 614’ünün tedavi amacıyla vakfa başvurduğunu açıkladı. TİHV İstanbul temsilcisi Şükran İrençin, bu hastalığın tedavisinin bulunmadığını belirterek, Wer-

nicke-Korsakoff hakkında bilgiler verdi. Adli Tıp Kurumu tarafından “iyileşti” denilerek çok sayıda kişinin tutuklandığını hatırlatan İrençin, tutuklanarlardan 3 kişinin, vakıftaki tedavi sırasındaki görüntülerini izletti. Üçünün de ayakta dahi duramadığı görüntüleri, İrençin “Bu insanların cezaevlerinde tutulması insanlık dışıdır” sözleriyle anlattı.

Yeniden söz alan Yavuz Önen de, AKP iktidarından, Adli Tıp Kurumu üzerindeki baskısına son vermesini istedi. Önen, hekimlerin de gardiyan gibi hapishanelerin kapılarını açıp kapatanlar olması gerektiğini, raporlarını siyasi baskıya göre değil, bilime dayanarak vermesini istedi.

Korsakofflulara Baskı Protesto Edildi

Korsakoffluların bulunduğu Yaşamevi’ne yönelik baskılar 22 Mart günü İstanbul İHD’de yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Evlerinin polis tarafından baskı altında tutulduğunu belirten Yaşamevi çalışanları, korsakofflu Ömer Ünal’ın 5 gün gözaltına tutulduğunu söylediler.

**Bahçelievler
katliamcısı
Haluk Kırcı
Tahliye Edildi**

AKP'nin Adaleti:

Gençlerimizi Katledenler Dışarı Demokratik Hakkını Kullanan Öğrenciler, Sakat Bırakılmış Korsakofflular İçeri...

Tarihe “Bahçelievler Katliamı” olarak geçen, 1980 öncesi Ankara’da 7 devrimci öğrencinin, hunharca, ipe boğularak katledilmesi sanığı, faşist şef Haluk Kırcı tahliye edildi. Susurluk’un içinde olan Kırcı’nın Abdullah Çatlı’nın talimatları ile kaç işkence, infaz, kaybetme olayına karıştığının, kaç insanın kanını döktüğünün ise, hesabı dahi yok. Susurluk’un üzerini örten devlet, Kırcı’yı da bu mekanizma içinde akladı. Susurlukçular’ın, tüm eli kanlı faşistlerin gözü aydın. Ama bu yetmez, milletvekili yapılmalı. Onun yeri orası. Katilleri, faşistleri bu kadar seven bir parlamento Kırcı gibi birinden mahrum kalmamalı. O TBMM çatısı ki, Maraşlar’ın, 16 Martlar’ın, Çorumlar’ın, bu ülkede faşistlerin gerçekleştirdiği bütün katliamların sorumlularına kucak açmıştır.

Cemil Çiçek Tahliye Ettirdi

Katliamcı Haluk Kırcı’nın tahliyesini doğrudan sağlayan Adalet Bakanı Cemil Çiçek oldu. Bakın Türkiye’de “Hukuk” ne işe yarıyor;

Önce Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi, Urfa’da 1980’de 12 kişiyi katleden ve 16 kez idam cezası alan MHP’li Mustafa İzol’un cezasını tek bir müebbetle çevirdi.

İtiraz üzerine kesinleşen karar, Adalet Bakanı Cemil Çiçek Yargıtay’a taşıdı. Ve Terörle Mücadele Yasası’na dayandırarak “her müebbet için 8 yıl yatması gerektiğini” hesapladı. Bu hesaplamanın altında yatan hesap daha sonra ortaya çıkacaktır. Yargıtay Çiçek’in isteğine uyarak, bu doğrultuda karar verdi.

Faşist İzol’un yatması gerekenden daha az yattırılarak tahliye edilmesi kararına Yargıtay Başsavcılığı itiraz etti.

İzol’u da kurtarmak istiyordu Çiçek. Ama, alışık olunmadığı şekilde davaya doğrudan müdahale eden Çiçek’in bu hesaplama yönteminin asıl olarak faşist şef, Susurluk tetikçisi Haluk Kırcı’nın kurtarılması olduğu hemen anlaşıldı.

Kırcı, İzol davasını emsal göstererek tahliyesini istedi. Yargıtay Başsavcısı’nın İzol’a ilişkin itirazı sonuçlanmadan, “hukuki süreç tamamlanmadan”,

Kırcı tahliye edildi. Masala göre, Başsavcılığın itirazı dikkate alınır da bu yönde karar verilirse, Kırcı yeniden tutuklanacaktı...

MHP’nin Yarım Bıraktığını AKP Tamamladı

Haluk Kırcı, 1991’de de “yanlışlıkla” tahliye edilerek kurtarılmıştı. Elini kolunu sallayarak çıktı hapisneden. Dönemin Adalet Bakanı Seyfi Oktay’ın itirazı ile her cinayeti için 36 yıl yatmasına karar verildi ve tutuklama kararı çıkarıldı. Kırcı, Susurluk devleti ile yaptığı anlaşma gereği 1996 yılında “yakalandı”. Legale çıkmanın bir oyunuydu bu. “Yakalanacak”, ve bir süre sonra gerekli yasal düzenlemeler yapıp, eli kanlı katil halkın içine salınacaktı.

MHP koalisyonunda olduğu süreçte Kırcı’yı kurtarmak için, uygun yasal düzenleme yapılması doğrultusunda çok çaba harcadı. Mevcut dengeler, tepkiler nedeniyle başaramadı. AKP, “tek parti gücü”nü devreye soktu ve MHP’nin yapamadığını yaptı.

Eski MHP’li Cemil Çiçek Susurlukçular’ı açık bir şekilde savunarak, devrimcileri katletmeye devam ederek, Türkiye halkının lanetlediği katliamcının elinden tutup dışarı çıkararak kendi çizgisinde tutarlılık gösterdi. Halka düşman faşistlere dost, Susurlukçular’ın hamisi olduğunu yine kanıtladı.

Elbette katliamcının sokağa salınmasının siyasi sorumlusu AKP iktidardır. Çiçek, partisinin politikası doğrultusunda hareket ediyor. AKP’nin tüm söylemlerinin yalan, riya olduğu, bu örnekle bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Korsakofflu Sakatlar İçeri Katliamcı Kırcı Dışarı

Öyle kanunlar çıkarcaksın, o kanun maddeleri içinde öyle ayrıntılar yerleştireceksin ki, bu ülkede halkın kanını döken kim varsa aklansın, bağımsızlık, demokrasi diyen kim varsa F tipleri-

**Boğazına kadar
gençlerimizin,
halkın kanına
batan faşisti
Çiçek kurtardı**

ne gönderilsin. En küçük bir hak aramanın adı “terör” olsun, hak arayan herkes cezalandırılsın.

Oligarşinin hukuku onyıllardır böyle. Ve bu yasalara halkın uyması isteniyor. Halka karşı çıkarılan yasalar, halkın katillerini aklıyor. Kırıcı’nın tahliyesi, oligarşinin, bir dönem kullandığı katiline sahip çıkmasıdır.

Oligarşinin faşist hukuk çarkı, bugün AKP iktidarı eliyle dönüyor. AKP’nin “yargıya eleştirisinin” sadece yargı mekanizmasını mutlak olarak eline geçirme amaçlı olduğu biliniyor. Onun hukuk, adalet gibi bir sorunu yoktur. Onun adaleti oligarşinin, Susurluk’un adaletidir, yani adaletsizliktir, halka düşmanlıktır.

Demokratik hakkını arayan gençliğe saldıran,

tutuklanan AKP;

İnsani hiçbir ihtiyacını dahi karşılayamayacak durumda olan, devletin ölüm orucunda sakat bıraktığı Wernicke Korsakoff hastalarını, resmen Adli Tıp’ta kadrolaşarak tutuklanan AKP;

Sansüre, tecrite ve katletmeye devam eden, en büyük hukuksuzluk, adaletsizlik örneği olan, insana, düşünceye düşmanlığın anıtı olan F tiplerinde ısrar eden AKP;

İşkencecileri koruyan, işkenceyi tüm hızıyla sürdüren AKP;

Katliamcılarının zincirlerini çözen AKP; adaletsizliğin iktidarındır.

Halk katliamcı faşistleri ve onların hamilerini asla unatmayacak.

Altunbaş Davası’nda sahte yüzler

Birtan Altunbaş davasına 26 Mart’ta devam edilecek. Karar duruşması olduğu açıklanan o gün, yeni bir erteleme oyunu oynanmazsa, işkenceci katillere verilecek ‘ceza’ görecek. Ancak onlara verilecek cezanın, oligarşinin “işkenceyle mücadele ediyoruz” oyununa; ABD’nin “insan haklarının hamisi” yalanına; AB’nin “demokratikleşme” aldatmasına alet edilmek için verilen bir karar olduğunu da herkes biliyor, görüyor. Bu davada gerçekte bütün aktörlerin yüzleri sahte, söyledikleri yalandan ibarettir. Özellikle son aylarda deyim yerindeyse davanın kendisi “demagojik” hale getirildi.

Zamanaşımına ramak kalana kadar erteleme-aklama oyunu oynayan **mahkeme heyeti**, son duruşmada, işkencecilerin avukatlarını erteleme için bahane yarattıkları gerekçesiyle azarlayarak, ne kadar hukukçu olduğu, aslında işkencecileri korumadığı şovu yaptı.

Bu ülkede dökülen her damla kanın, Birtanlar’ın katili **Amerika** “insan hakları savunuculuğu”na soyunuyor, utanmadan davayı izlemeye devam ediyor, Dışişleri Bakanı düzeyinde açıklamalar yapıyor.

Yüzlerce işkence davasının adını anmayan, işkenceyi sürdürdüğü kendi raporlarıyla da sabit olan **AKP iktidarı** davayı yakından izliyor.

Başka Birtanlar’ı F tiplerinde işkenceli ölüm demek olan tecritle katletmeye devam eden **Adalet Bakanı**, “bu davayı bitirin” diye mahkemeye yazı yazıyor...

Onyıllardır ülkemizde Amerikancı düzenin bekaası için kan döken, devrimcileri infaz eden, işkence yapan, başsanık **İbrahim De-deoğlu gibi, Amerika’da işkence eğitimi alan polisler**; “biz Amerika’ya değil Türk adaletine hesap veriyoruz” dediler son duruşmada. Sanki 13 yıldır o “Türk adaleti”nden kaçan kendileri değilmiş gibi.

Her şeyin tersyüz edilmek istendiği bu davada, gerçekleri davanın asıl sahipleri mahkeme önünde haykırıyor; “Birtan’ın katili Amerika ve oligarşidir”, “Amerika’nın yeri sanık sandalyesidir.” diye. Karar ne olursa olsun, **halkın bilincindeki karar ve suçlular** bu davada çok nettir.

İki Basın Emekçisi Yaşamını Yitirdi

Dicle Haber Ajansı Muhabiri Volkan Eryiğit ve Evrensel Gazetesi muhabiri Hasan İşler, Demokratik Güçbirliği’nin seçim çalışmalarını izlerken geçirdikleri kaza sonucu yaşamlarını kaybettiler. Ceyhan’da düzenlenecek olan mitinge giden konvoyda otobüs üzerinde görevlerini yerine getiren basın emekçilerinin, Gözne Turnikeleri yakınındaki köprüye kafalarını çarparak öldükleri belirtildi.

19 Mart’ta yaşanan bu acı kazada yaşamını yitiren İşler ve Eryiğit’in ailesine, kuruluşlarına ve yoldaşlarına başsağlığı diliyoruz.

ESP’den Baskılara Protesto

ESP’liler, seçim çalışması yapan ESP’lilere yönelik baskıları protesto için İstanbul Valiliği önünde yaptıkları eyleme saldırdı, 16 Mart günü İHD’de yaptıkları açıklamayla protesto ettiler. Devlet terörünü kınayan ESP’liler adına konuşan Ayşe Yılmaz, devletin burjuva partilerin seçim çalışmaları için her türlü ortamı yarattığını, ESP’nin ise saldırılarla karşılaştığını dile getirdi. Yine Esenyurt ESP’ye yönelik saldırı düzenlenen basın açıklamasıyla protesto edildi. Esenyurt Temel Haklar da katılarak destek verdi.

AKP'nin Gücü!

Tayyip Erdoğan meydanlarda “esip gürlüyor”. Üslubuna yansayan, İslamcı basından kimilerinin dahi “mağrur olma” diye uyarma gereği duyduğu bir ruh hali içinde. AKP İktidarı kendinden başka herkesle kavgalı, herkese düşman, herkesle çatışma halinde. Grevleri yasaklıyor, işçileri meydanlara sokmuyor, iş isteyenleri azarlıyor, memurlara “terörist” diyor, köylüye “gözünü toprak doyursun” diyor, öğrencilerin başına bombalar yağıdırıyor. Hak ve özgürlüklerle hiçbir alakasının olmadığı da giderek ortaya çıkıyor. “Sıfır tolerans” dediği işkencenin sürdüğünü, işkencecilerin korunduğunu kendi belgeleri kanıtıyor, hapishanelerde tecritle katletmeye devam ediyor...

Bu ülkede halk var mı, onların talepleri, ihtiyaçları var mı, hak ve özgürlükler sorunu var mı, AKP'nin umurunda değildir. “Kömür dağıttım” demekten başka söylediği hiçbir şey yok. Söyleyebileceği bir şey de yok.

Tayyip'i dinleyin, ne ideolojik olarak, ne de halkın talepleri konusunda hiçbir şey söylemiyor gerçekte. Seçim zamanı hatırladığı İmam Hatipler ve türbanı istismar etmesinin dışında kendi tabanına da bir şey demiyor. Sadece demagoji yapıyor.

Dayandığı gücün halk olmadığı açıktır. Ortada halktan aldığı bir güç olması için hiçbir madde, politik zemin yoktur. Apolitikleşmenin, din istismarının bir etkisinden söz edilebilir, ama AKP

de bu cüreti ona dayanarak sergileyemeyeceğini çok iyi bilir. Göstermelik de olsa halkın şu ya da bu düzeyde taleplerini dikkate almayan, kimseyle “uzlaşmayan”, halka kulaklarını aleni şekilde tıkayan bir iktidar güçsüzleşeceğini çok iyi bilir. Ama AKP tam tersine arkasında büyük bir güç görüyor ve o cüreti büyüyor. Tayyip'in meydanlardaki “ruh hali” de bu güce dayanmasından kaynaklanıyor. İşçiye, memura, gençliğe, köylüye, işsize sırtını dönmüş yönetiyor.

Peki nereden alıyor bu gücü?

AKP'nin dayandığı güç emperyalizmdir. Öncelikli olarak Amerika, sonra Avrupa emperyalizminden güç alıyor AKP. Amerika'ya sırtını yaslamış, önüne geleni sindirmek, susturmak istiyor. Tek politik çizgisi, Amerikancılık. İç-dış politikada, ekonomide, sosyal yaşamda bu çizgi neyi gerektiriyorsa, Amerika ne diyorsa onu yapıyor. Örneğin, Türkiye halkının ezici çoğunluğu işgal ortaklığına karşı çıkıyor, o burjuva anlamda oy kaygısını da erteleyip işgal ortaklığı kararı alıyor. Türkiye halkının anti-Amerikancılığı yükseldikçe o, Amerika'nın bölge politikalarına daha fazla endeksleniyor.

Beyaz Saray'dan icazetle kuruldu, ABD desteğiyle iktidar oldu, emperyalist destekle yönetmeyi sürdürüyor. Oligarşi içi iktidar kavgalarının da arkasına aldığı güç Amerika'dır. Bu anlamda işbirlikçi burjuva politikasını çok iyi yürüttüğünü söylemek mümkündür. Onyılların Amerikancısı Genelkurmay ile ABD politikalarını kimin en iyi savunacağında yarışır durumdadır. Amerika boş yere Tayyip için “tam aradığımız adam” (Y. Çongar, Milliyet) demiyor.

İçte, özellikle medyadaki desteği, hiç görülmedik şekilde. Tüm suçları örtbas ediliyor, hiçbir eleştiri yok. Amerikancısı, AB'cisi ile burjuva basın, bu desteğin gerçekte emperyalist politikalara destek olduğunu bilerek destekliyor AKP'yi.

Ülkemizi politik olarak yöneten AKP değil, ABD'dir. Riyakar İslamcılık, koltuk uğruna bu durumdan rahatsız değildir. Ne de olsa Tayyip'in “reel politik” anlayışı bunu gerektiriyor: **Amerika'ya sırtını yasla, güç ol ve yönet!**

Amerikancı İslamcılığın Fotoğrafı Çekildi!

İslamcıların Amerika hayranlığı biliniyor, politikada, ekonomide belgeleniyordu. Nihayet fotoğrafı da çekildi. Amerikan tekellerinin ülkemizdeki çıkarlarının yerine getirilmesini sağlayan IMF politikalarının uygulayıcısı Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın eşine aitti bu resim.

Başında türban, göğsünde Amerikan bayrağı! Yorumusuz bir şekilde AKP'yi anlatmak gerekse, bundan iyisini bulmak herhalde zor olurdu.

Resim aslında bayan Unakıtan'a değil AKP'ye aittir.

O sadece daha aleni ve soytanca sergiliyor bu zihniyeti. Tıpkı AKP'nin tekellerin çıkarlarının partisi olduğunu Maliye Bakanı'nın daha aleni sergilediği gibi.

İstisnasız hepsi Amerika hayranıdır, tekellere hayrandırlar, en büyük amaçları onlar gibi olmaktır. Onlar gibi olup sömüren, yağmalayan olmaktır. Bunu gerçekleştirebilirler mi, ayrı konu, ama şimdi onları temsil ettikleri açık. Boş yere hepsinin oğlucukçu Amerika'da okumuyor. Amerika, riyakar İslamcılarının yaşamlarının bir parçasıdır.

Abant toplantısı ABD’de yapılacak Fethullah Amerikancılığını Resmileştiriyor

Fethullah Gülen’in Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı tarafından organize edilen, Abant Toplantılarının yedincisinin 19-20 Nisan günlerinde ABD’de yapılacağı açıklan-
dı. (Vatan Gazetesi, 19 Mart)

Washington’daki Johns Hopkins Üniversitesi’nde yapılacak olan toplantıların gündeminden de anlaşılacağı gibi, Abant Toplantıları İslamcılığın ehlileştirilmesi, Fethullah’ın yazar, politikacı çevrelerde etkinliğini artırması için düzenleniyor.

“İslam, Laiklik ve Demokrasi: Türkiye Deneyimi” başlığıyla yapılacak olan Amerika’daki toplantıda tartışılacak konular şöyle: **“Türk İslamı”, “Türk Laikliği”, “Türk Demokrasisi”, “Türkiye deneyiminin Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya için ne derece geçerli olabileceği”**.

Konu başlıkları, toplantının neden yapıldığını da ortaya koyuyor. İlimli İslam modelini geliştirme. Amerika’nın Büyük Ortadoğu Projesi’ne destek verme. Toplantıya katılanlar da bunu daha netleştirir niteliktedir. Aydın, entellektüeller değil, resmen Amerikan saldırganlığının kurmayları davet edildi bu toplantıya.

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman, Temsilciler Meclisi üyesi Robert Wexler, CIA elemanı Morton Abra-

mowitz, eski Türkiye Büyükelçisi Mark Parris, Graham Fuller ve Amerikan düşünce kuruluşlarından kişiler. Ve elbette AKP’li bakanlar da toplantıya davet edilenler arasında.

Amerika’nın, “ılımlı İslam modeli yaratma” konusunda Türkiye’de kimlere dayandığı açık değil mi? Fethullah başta olmak üzere işbirlikçi tarikatlar resmen Amerika adına çalışıyor, geleceklerini Amerikan cephesinde görüyorlar. Aynı işbirlikçi tarikatlar AKP’nin de tabanını, kadrolarını, bakan ve milletvekillerini oluşturuyor.

Türkiye ile ilgili, İslamla ilgili bir toplantıyı Amerika’da düzenle, bugün dünyanın dört bir yanında Amerikan işgallerini, saldırılarını, imparatorluk politikalarını yönlendirenleri davet et, sonra da müslüman diye pazarla kendini.

Haydi oradan; ne müslümanlığı!

“Fanatik İslamcı” diyerek her yerde direnenleri imha etmek isteyen Amerika, neden “şeriatçı Fethullah’ı” bu kadar seviyor acaba?

“Türkiye deneyimi” kimin çıkarlarına “Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya” için model olarak pazarlanıyor, bellidir. Peki Fethullah ve desteklediği AKP bunun karşılığında ne alıyor?

İktidarları için destek.

Koltuk için her yol mubah, her türlü rezillik, pazarlama serbest. Kur-an’ın neresinde yazıyor acaba, “dininizi, inancınızı dünyanın en zalimlerinin egemenliğini geliştirmesi için satın” diye?

Görülüyor ki, Fethullah Amerika’da sadece “tedavi” numaralarıyla bulunmuyor; aynı zamanda Amerikancı cephedeki yerini de sağlamlaştırıyor, resmileştiriyor.

Yolun açık olsun Fethullah! Halkların cephesiyle Amerikan cephesi arasındaki savaşta riyakar İslamcılık tam yerine oturdu.

Ahlakının Amerikancılık olduğunu ilan eden Tayyip’e ahlak mı sorulur

Hem başbakan, hem tüccar olmasının “etik olup olmadığını” soruyor gazeteci. Tayyip Erdoğan, kendisi için etik, yani ahlaki olanın ne olduğunu aslında daha önce açıklamıştı. Bu nedenle olsa çok sinirli bir şekilde, “ne etiği kardeşim” cevabını verdi.

Hatırlatalım; İkinci tezkere ile Irak işgaline ortaklığın tartışıldığı günlerde Tayyip, bütün gücünü tezkerinin geçmesine seferber etmişti. İstediyi oldu. ABD istese, Irak’taki mevcut dengeler elverse şimdi Anadolu gençleri Irak’ta direnişçiler tarafından cezalandırılıyor olacaktı. İşte bu tartışmaların bir yanını da işgal ortaklığının ahlaki olup olmadığı oluşturuyordu. Tayyip’in açıklaması, “reel politik ve ahlaki olan” di-

ye ayırmak olmuştu. Kendi tavrı da reel politiktan yana, yani ahlaki olanın karşısındaydı.

Evet ne ahlakı! Amerikancıların ahlakı mı olurmuş? Onların ahlakı tekellerin ahlakıdır. Tekellerin ahlakı en büyük ahlaksızlıktır. Tekellerin ahlakında sadece çıkarlar, sadece daha fazla kâr vardır. Sata-mayacakları, yok edemeyecekleri hiçbir şey yoktur.

Elbette ne ahlakı! Karşılığında iktidarına destek mi alacaksınız; satarsın dinini Amerika’ya. Oligarşiden icazet mi alacaksınız; satarsın inancını koltuk sevdasına.

Haydi bunları da geçtik. Dört duvar arasında eli kolu bağlı kadınlarımızı diri diri yakan katliamcı Er-tosun’a madalya takanın hangi ahlakı olurmuş? Onun ahlakı ancak, diri diri yaktığı kadınların çığlıklarını kameraya kaydederken kahkaha atan ölüm mangalarının ahlakı gibi olur.

Tayyip'in Çocuklarını Amerika'da Okut; Vergi Hırsızlığın Affedilsin

Tayyip'in çocuklarının Amerika'daki okul masraflarını karşılayan Ramsey'in sahibi Remzi Gür, Tayyip ile ticari ilişkisinin olmadığını belirterek, burs vermesini, "Başbakan'ın çocuklarına burs vermem doğal, çok sayıda öğrenciye, muhtaç insana yardımım oldu" sözleriyle açıkladı.

Bu Tayyip meğer ne kadar da muhtaç, sefil durumdaymış da göstermiyormuş. Ramsey patronu ne kadar da hayırsever bir yeşil sermayeciymiş. Her ikisine de gözlerimiz yaşardı.

Öyle ya, halk aptal, siz ne "uydurursanız", herkes "yutmak" zorunda. İnanmayanı da nasıl olsa iktidar gücünüzle susturursunuz.

"AKP iktidar oldu, kaçırdığım vergileri affetti, karşılığında çocuklarını okutuyorum. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez" demiyor Ramsey patronu. İslamcı riyakarlıkta, yalandan sınır olmadığı gibi, iyicilik ve rüşvette de sınır yok.

AKP'nin neden iktidar olur olmaz, daha soluk bile almadan bu yasayı ele aldığı ve kimler için çıkardığı belli oluyor. Bakanlardan, başbakana kadar hepsi bu yasadan yararlanmış. Remzi Gür de bunlardan biri. Elbette bu ortaya çıkan "avanta", başka çıkar ilişkilerinin ortaya çıkmasını da bekleyin. Şimdi iktidar gücüyle gizleniyor bunlar. Yarın başka bir iktidar da gelir, bunların kirli çamaşırlarını döker ortaya. Burjuva politkasının değişmez kuralıdır.

Halktan "vergi" diyerek çal-çırp, tekellerin ve yandaşlarının borçlarını affet; bundan iyi hortum mu olur?

Ne diyelim; **Yiyin AKP'liler "bu han-ı afiyet sizin"**. Tekellerle "Mega İstanbul" toplantıları yapıp, halkın kondularını yıkıp, nasıl tekellere alan açarız hesapları yapın siz.

Ama bu çarkın hep böyle döneceğini düşünme gafletinde de bulunmayın sakın.

AKP'nin '3 yıl sabır' isteği ve yoksulların yolu

"Ekonomi düzeldi, düzeliyor" yalanı tutmayınca, bu kez de AKP'liler, "biz halkın refaha kavuşması için üç yıl süre istemiştik" demagojisine yeniden sarıldılar. 3 yıl... Demirel-İnönü hükümeti de 500 gün istemişti... Çiller de "temiz sayfalar" açıyordu.. Velhasıl bu masal da yeni bir masal değil.

Peki bu 3 yılda ne olacak? Kapitalist sistemde imkansızlığını bir yana bıraktık diyelim, AKP hangi ekonomi politikası ile başaracak bunu? IMF politikalarıyla! Yapılan hesaplamalar ortada; bütçenin her yıl yüzde 60'a yakını borç ve borç faizi ödemeye ayrılıyor, ama borç da bir yandan artıyor. Bildiğimiz "matematik" gerçeğine uymayan bir durum değil mi? Borcunu ödersen, doğal olarak azalmalı. Ama Tayyip'in toz kondurmadığı, eleştireni terörist ilan ettiği kapitalist sistemde, IMF ekonomisinde hesaplar başka türlü yapılıyor, ülkeler bu çarkın içinde bağımlılaştırılıyor. 3 yıldan geriye kalan 2 yılda da çark aynen bu şekilde işlemeye devam edecek.

IMF dayatıyor, AKP yerine getiriyor. IMF'nin dayattığı politikaların sonuçları ise bizim için en çıplak ve düz haliyle artan işsizlikte, artan yoksulluğumuzda, büyüyen açlığımızda kendini gösteriyor. Stand-by anlaşmalarından, bilmem kaçınıcı "gözden geçirme denetimlerinden" pek anlamayız belki. Ama tüm bunların zengini daha zengin, yoksulu daha yoksullaştırdığını, adını duymadığımız emperyalist tekellerin günlük yaşamımızın parçaları haline getirildiğini yaşar, görür, biliriz.

AKP bizden böyle bir iki yıl daha istiyor işte.

İş istedikçe azarlanarak, hak istedikçe coplanarak, bir poşet pirinç-bulgur-makarna kuyruklarında gururlarımız parçalanarak, tarikat holdinglerinin riyakarca kapımızı çalıp uzatacakları poşetleri bekleyerek, açlığa midelerimizi alıştırıp yardımla yaşamaya razı olarak geçireceğimiz iki yıl. Bu iki yılın sonunda olmazsa bir iki yıl daha. O da olmazsa yeniden AKP'ye oy vermemiz istenecek. "Yarım kalanı tamamlama" adına.

"Aynası iştiir kişinin lafa bakılmaz." 1 yıllık icraatı, 2 yılda ne yapacağını da gösteriyor. Ne yaptı? Tekellerin istediği her şeyi eksiksiz yerine getirmekten başka var mı aklınızda kalan bir şey?

O zaman sormak zorundayız kendimize; neyi bekleyeceğiz?

Beklememek örgütlenmektir. Beklememek mücadeledir. Beklememek kendi iktidarımıza yürümektir. AKP'nin geleceği meçhul süreleri biter, bir başka iktidarınki başlar. O biter sonra yenisi gelir, iktidarlar değil, sömürü sistemi istiyor bu süreleri bizden. Sömürü sistemi kapitalizmdir, tekellerin sistemidir. Böyle bir sistemde yaşamaya mahkum edilmek, alternatifsiz bırakılmak isteniyoruz. 30 Mart 1972'de Kızıldere'de şehit düşenler bu masalların sona ermesi için savaştılar ve öldüler. Onlar yoksullara alternatifi gösterdiler.

Alternatifimiz halkın iktidarındır. Sosyalizmdir. Yoksulların yolu, Mahirler'in yoludur.

yoksul

Sayı 104

23

28 Mart
2004

AKP Lastik Grevini de Yasakladı EMEĞ DÜŞMANI İSLAMCILIK

Geçen haftaki sayımızda yer alan yazılarımızdan birini başlığı şuydu: “Tekeller Lastik Grevini de Engellenmesi Talimatı Verdi”

Talimat AKP tarafından hemen yerine getirildi. DİSK/Lastik-İş'in Goodyear, Türk Pirelli, Brista fabrikalarında aldığı grev kararı uygulamaya konulmadan bir gün önce, 21 Mart'ta Bakanlar Kurulu'na, “**Milli güvenliği bozucu**” denilerek “iki ay süreyle ertelendi”. Yani yasaklandı.

AKP'nin “Milli Güvenlik” Anlayışı İtalyan Tekelinin, Sabancı'nın Güvenliği

Geçtiğimiz hafta İstanbul'da yapılan emperyalist tekeller-AKP toplantısına gelenlerden biri de İtalyan Pirelli'nin yöneticisi M. Tronchetti Provera idi. Lastik işkolundaki “**sendikaların makul olmasını**” isteyen Provera, AKP'ye de, bu işi halletmezseniz, yatırım yapmayız dedi. Hem de gizli kapaklı değil, aleni şekilde tehdit ederek. “*Çok fazla talep ederlerse, çok üzülürüz, çok büyük bir acı kayıp olur. Çünkü bu durumda uluslararası bir şirket olarak yatırımlarımıza ara vermek zorunda kalabiliriz*” diyen Pirelli patronunu “üzmemek için” AKP grevi yasakladı. Bunun adını da “milli güvenlik” koydu. Tıpkı Ford'un isteğiyle Cam grevini yasakladığı gibi.

Riyakar İslamcı, tekellere hizmet için her kılığa giriyor. Emek düşmanlığı ve her türlü melanet işbirlikçi İslamcılıktan sorulur. Onlar bilmezler emeği, emekçinin hakkını, hak arama hakkının ne demek olduğunu. Tekellere taparlar, Tan-

rıları tekellerdir. “*Cam grevinin başına gelenlerin Lastik'te de uygulanması sürpriz olmayacaktır.*” demiştik, çünkü AKP iktidarının varlık koşulu bu: Emek düşmanlığı ve tekellere hizmet.

AKP Tüm Hak Arama Yollarını Yok ediyor

Tüm halk kesimleri gibi, işçi sınıfı da AKP'nin yoğun saldırısı altında. En temel haklarını yok ediyor AKP. İşçi sınıfının sermayenin saldırıları karşısındaki en önemli silahıdır grev. Bu hakkın olmadığı, yasalarla ya da fiilen yok edildiği yerde hak aramının yolları tıkalı demektir. Mahkemelermiş, basın açıklamalarıymış, hiçbirinin sermaye üzerinde yaptırımı yoktur.

AKP emekçi düşmanlığında arsızlaşmış durumda. Patronlar istiyor, AKP yerine getiriyor. Hiçbir şeye “hayır” demiyor. Takdir etmek gerekir ki, seçimler arifesinde “*işçilerin oyunu kaybederim*” hesabı da yapmıyor. Çünkü işçi sınıfının nasıl ideolojiszleştirildiğini, apolitikleştirildiğini biliyor. Lastik işçisine saldırıyı diğerlerinin seyrederek sırasını beklediğinin farkında. Yoksa bu kadar pervasız olamayacağı açık.

Hiç kimse hakkını aramayacak, kimse direnmeyecek, “**ne grevi, ne hak araması**” diyor Tayyip. Kafasında hak ve özgürlük diye bir kavram yok. **Tekellere nasıl hizmet ederim, onların desteğini alarak nasıl iktidarımı korurum** diye düşünüyor. Siyasal olarak gerici, emek düşmanı bir çizgiyi temsil ettiği için hiç zorlanmıyor bunu yaparken. Her şey tekellere endeksli. Tekeller AKP iktidarında en mutlu günlerini yaşıyorlar. 12 Eylül cuntasını “şimdi gülme sırası bizde” sözleriyle karşılayan patronlar, bugün cunta günlerinden daha fazla gülüyorlar.

AKP'nin Cüretinin Kaynağı İşbirlikçi Sendikacılıktır

AKP tekellere dayanıyor. Bunda gizli saklı bir şey kalmamıştır artık. Ancak bu ona kadri mutlak bir güç veremezdi. Böyle düşünmek, emekçilerin gücünü yoksaymak, inanmamaktır. Tam tersine bu cüreti asıl olarak uzlaşmacı sendikacılık veriyor. Örneğin **Cam grevi yasağına direnişle cevap vermeyen sendikacılar veriyor.**

Cunta ile başlayan, 1990'ların başından itibaren süren politakalar 28 Şubat'ta MGK sendikacılığını yaratmıştı. MGK sendikacılığı emekten, emekçiden kopuş, düzene kaymaydı. Kopuş bugün en uç noktaya doğru gidiyor. İstisnalar dışında sendikacılık sıradan STK'cılığa dönüşürken, aynı zamanda kendi de intihar ediyor. Sermayenin ve onun iktidarının en azgın saldırıları karşısında sendikacılığın düşünebildiği mücadele biçimlerine bakın; **mahkemelere itiraz,**

AB'ye başvuru. Ötesi yok, ufku buraya kadar. Ve o ufukta, bırakın sınıf sendikacılığını klasik ekonomist sendikacılık dahi görünmüyor.

Geç değildir, direnilebilir, saldırılar durdurulabilir, sermayenin cüreti kırılabilir. Ancak DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin açıklamalarında direnişçi sendikacılığın belirtileri dahi yoktur.

Çelebi Direnmemenin Teorisini Yapıyor

Grevin yasaklanmasının ardından 22 Mart günü Kocaeli'deki lastik fabrikalarında çalışan işçiler fabrika önünde eylem yaptı ve E-5 karayolunu trafiğe kapattılar. Burada işçilere konuşan DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi**, iktidarın “örgütlü mücadelenin kırılması için yasadışı, hukuk dışı işlem yapmaktan kaçınmadığını” söyledi ve “mahkemeye başvuracağız. Konuyu uluslararası alana da taşıyacağız” dedi.

Mücadele anlayışına bakın!

Hani DİSK geleneği? DİSK mahkemelere, İLO'ya, AB'ye dayanarak mı DİSK oldu? Hiçbir sonuç alamazsınız böyle. Mahkemeden karar da çıkarabilirsiniz, iktidar bu kez de “milli sağlık” der yeniden yasaklar. Cam grevinin akibeti belli olan yolunda ısrar ediliyor.

Genel Grev örgütleyecek, **bu saldırı tüm emekçileredir, direnme ve hak arama hakkına yöneliktir** diyerek tüm sendika ve konfederasyonları harekete geçirecek gücün mü yok; o zaman başka direniş biçimleri yaratırsın. **Direnme hakkı ancak böyle savunulur.** DİSK'in ve işçi si-

Lastik işçileri kararı protesto etti, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek” sloganları haykırdı. İşçilerin birliğini uzlaşmacı düzeniçi sendikacılar sağlayamaz. Devrimci sendikacılık ve tabanda örgütlenme sağlar böyle bir birliği ve direnişi.

nifimizin tarihinde bunun örnekleri vardır. DİSK, Cam grevi yenilgisinin yolunu değil, bu tarihi örnek almalı. İktidar senin “örgütlü mücadeleyi kırmak için yasadışı, hukuk dışı” yollara başvuruyorsa, senin **her türlü direnişi gerçekleştirmenin meşru zemini doğmuş demektir.** İşçi sınıfı buna hazırdır, hazır olmayan sendikacılarıdır.

AKP, ben hukuku da, hak ve özgürlükleri de yok sayarım, hak arama yollarını da yok ederim, kimse bir şey yapamaz, en fazla mahkeme, şuraya buraya şikayet, bir iki basın açıklaması yaparsınız, diye düşünüyor. Türkiye sendikacılığını çok iyi tanımış, reformist çizgisini, ruh halini iyi tespit etmiş, darbe üstüne darbe vuruyor. Sendikacılar, sinmiş, eridikçe eriyor darbeler altında. Bekledikleri bir şey mi var? Yoktur.

Çelebi, bolca “**direnişçi sendikacılık**”tan söz ediyordu. İşte saldırı, **şimdi direnmeyeceksen, ne zaman direneceksin?**

Sayı 104

25

28 Mart
2004

Adıyaman Temel Haklar Tayyip'i Protesto Etti

Adıyaman Temel Haklar, 23 Mart'ta kentte miting yapan Erdoğan'ı, bir gün önce basın açıklamasıyla protesto etti. Dernek Başkanı H. Cavit Önder, polisin Newroz kutlamasına saldırısını kınayarak başladığı konuşmasında, Erdoğan'ın ekonominin düzeldiğinden, AB'den, demokratikleşme ve insan haklarından bahsedeceğini, güllük gülistanlık Türkiye anlatacağını ve vaatlerde bulunacağını belirtti. Önder, AKP'nin işgal ortaklığını, gençliğe baskılarını hatırlattı ve şöyle dedi: “Şiir okuduğu için tutkılan başbakan, hapishanelerde 109 insanın öldüğünü, yüzlerce sinin sakat kaldığını görmezden gelmeye devam edecek.”

AKP'nin Korkusu: İşçi Protestosu

AKP'nin İstanbul Kazlıçeşme Meydanı'nda yaptığı seçim mitinginde de işçi protestosu vardı. Başbakan Erdoğan'ın da katıldığı miting alanına işçiler polis tarafından sokulmadı. Bakırköy Sümerbank işçileri miting alanının dışında AKP'nin polisi tarafından çembere alındı. İşçiler sloganlarıyla AKP'nin anti-demokratik yüzünü sergilerken, önlerinde kurulan barikata tepki gösterdiler. Bir işçi gözaltına alınırken, TEKSİF Sendikası Bakırköy Şubesi başkanı tek başına meydana alınarak hazırladıkları dosyayı, devlet bakanı Ali Babacan'a verdi.

Şakirpaşa Halkı Evini Savunuyor

Adana Şakirpaşa halkı, ev tapularının elerinden alınmak istenmesini 19 Mart'ta bir eylemle protesto etti.

“Bir eve iki tapu verilir mi? Belediye pisliğini temizle” pankartı açılan eylemde “Mafyanın Değil Halkın Yönettiği Belediye İstiyoruz, Halkın Birliğini

Kimse Bozamaz” dövizleri açıldı. TAYAD'lı Aileler'in de destek verdiği eylemde konuşan Arzuman Konyalıoğlu, Amerikancı partileri eleştirdi ve “evlerimizi mafyaya, rantçılara bırakmayacak 1998'deki gibi evlerimizi ve arsalarımızı yine biz kazanacağız” dedi.

Devrimin Reformizme, Revizyonizme Karşı 34 Yıllık Mücadelesi (1960-70)

Dünyanın yeni sömürgelerinde, reformizm ve revizyonizm, devrimin ayaklarına vurulmuş bir pranga gibidir. Devrim yolunda ilerlemek isteyen, bu prangaları solun ve kitlelerin ayaklarından parçalayarak söküp atmalıdır. Revizyonizm ve reformizm, devrimde “**ayak sürmek**”tir. Ağzından devrim sözleri dökülürken, eliyle devrim yönünü işaret ederken, ayakları geri geri gider revizyonizm ve reformizmin.

Böyle olduğu için de, kitlelerin devrim özlemi karşısında oyalayıcı bir rol üstlenir. Devrimi ve sosyalizmi isteyen samimi unsurlar, onların oyalayıcı politikaları içinde farkında bile olmadan devrimden ve sosyalizmden uzaklaştırılır.

İşte böyle olduğu için, 34 yıllık devrim mücadelesinde, reformizmin türlü türlü kılıklara bürünen her çeşidiyle mücadele edilegelmiştir.

İçinde bulunulan aşamaya bağlı olarak, ideolojik mücadelede bazen farklı kesimlerle mücadele öne çıksa da, revizyonizme ve reformizme karşı mücadele kesintisizliğini korumuştur.

Cephe çizgisinde ideolojik mücadele, salt akademik-teorik bir mücadele olarak ele alınmamıştır hiçbir dönem. Pratiğe ışık tutmayan tartışmalardan uzak durulmuştur. **Teorinin mi-henk taşı, pratiktir.** Mesele, Türkiye devriminin ideolojik planda önünü açmak, pratik gelişimini hızlandırmaktır. Revizyonizm ve reformizm, bu gelişimin önünde engel olduğu ölçüde, ideolojik mücadelenin de hedefi olmuştur.

Devrimci hareketin 34 yıllık tarihinde, ideolojik mücadelenin aşamalarını şu şekilde sıralamak mümkündür;

1960’lı yıllar; ideolojik mücadele, asıl olarak **Türkiye devriminin yolunun netleştirilmesini** hedeflemiştir. **1970’li yıllar;** Türkiye devriminin yolunun ana hatlarının artık netleşmiş olduğu bu aşamada, ideolojik mücadelenin ağırlığı, THKP-C’nin sağ ve sol yorumlarına karşı mücadeleye kaymıştır. **1980’li yıllar;** 12 Eylül’ün ağır baskı koşullarında, direniş ve teslimiyete kaynaklık eden politikalar düzeyinde yoğunlaşan ideolojik mücadele; dönemin sonuna doğru, hortlayan reformizme karşı ideolojik mücadeleye dönüş-

müştür. **1990’lı yıllar;** 1960’lardan, 70’lerden çok daha geri, devrim ve sosyalizme onlardan daha uzak, sivil toplumculukla, Avrupacılıkla harmanlanmış bir reformizme karşı ideolojik mücadele dönemin ağırlıklı yönelimi olmuştur.

1990 ve 2000’lerde işimiz, Mahirler’den daha zordur; çünkü reformizm, çok daha dejenere, çok daha arsızlaşmış, çok daha aleni biçimde emperyalizmin ve oligarşinin icazeti altına girmiş, devrimci, sosyalist kültürden çok daha uzaklaşmış bir reformizmdir.

1960’ların revizyonizminin şabloncu tarzda da olsa, model olarak aldığı bir sosyalist ülke, bir devrim yolu vardı. Bugünün reformizminin ise yolu Avrupa Birliği yoludur. 1960’ların revizyonizmi, ‘zor’u en azından teoride alenen reddetmez, illegaliteyi mahkum etmezdi. Günümüzün revizyonizmi, alenen burjuva sivil toplumculuk çukurunda yuvarlanıyor.

Reformizmin ve revizyonizmin bu “evrimi” şartırcı değildir. Devrimcileşmeyen, düzen içi-leşecektir. Sınıflar mücadelesinde hiçbir siyasi hareket, sonsuza kadar ortada, arada kalmaz. Ya devrimden, ya düzenden yana evrilecektir. 1960’lardan bu yana süren reformizm ve revizyonizme karşı mücadele, aynı zamanda bu tercihi ve dönüşümü hızlandıran bir mücadeledir.

1960’lı yıllar; devrim yolunun arayışı içinde parlamentoculuktan, cuntacılıktan kopuş!

Mahir Çayan’ın Bütün Yazılar’ını okuyanlar, ilk olarak şu yazıyla karşılaşacaktır:

“Aren Oportünizminin Niteliği”

Sadun Aren, TİP’in (Türkiye İşçi Partisi’nin) Bilim Kurulu’nda yer alan, Genel Başkanlığı yapmış teorisyenlerinden biridir. Mahir’in ve Parti-Cephe’nin teorik oluşumun ilk basamağında bu yazının olması tesadüf değildir. Mahir de o zaman TİP üyesidir; Zonguldak ve Ereğli’de TİP adına çalışmalar yürütmektedir.

“Aren Oportünizminin Niteliği”, Ereğli ve Zonguldak’ta TİP yöneticileriyle yapılan tartışmalar üzerine yazılmıştır. O tartışmalarda kimin ne savunduğu önemliydi elbette, ama en az onun kadar önemli olan bir başka unsur; Mahirler’in, o tartışmalarla, Türkiye solunun gündemine bir bakıma ideolojik mücadeleyi sokmuş olmalarıdır.

Solda, o günün koşullarında adeta “tekel” durumunda olan TİP, ideolojik mücadeleyi rafa kaldırmıştır; varolan ideolojik mücadele ise TİP içindeki grupların –üst düzey yöneticiler arasında– sürdürdüğü tartışmalardan ibarettir. Kitleye yansıyan, üyelerini içine katan bir ideolojik eği-

tim ve mücadele yoktur. Mahir, “Parti içi eğitimin, oportünist yönetici klik yüzünden olmadığını ve oportünizmin sürekli tahrifatına maruz kaldığı için Parti içinde pek çok yerde ana sorunların yanlış bilindiğini” belirtmektedir.

Geçerken belirtelim ki; günümüzün reformist partileri de aynı durumdadır. Mahir’in “Aren Oportünizminin Niteliği”nde dediği gibi, “hangi kılığa bürünürse bürünsün oportünizmin değişmez özelliği **ideolojik mücadeleden kaçmaktır**. Oportünizmin panzehiri ideolojik mücadeledir. Oportünizm proleter devrimcilerin karşısına hiçbir zaman açıkça çıkamaz.” Günümüzün reformist partileri de yıllardır ideolojik mücadelenin dışındadırlar. Kendilerine yöneltilen eleştirilere “polemiğe girmemek” vb. adına cevap vermeden kaçmaktadırlar. Sorular sorarsınız, cevaplamazlar. Sadece şu son dört yılı hatırlamak yeter bu konuda. Neler söylendi reformizme, onlarca soru yöneltildi; ama o sorulara kaynaklık eden ideolojiyi ve politikaları tartışmaya girmediler. Yönetimlerindeki kitle örgütlerinde ideolojik eğitim yapılmaz. Kısacası, reformizmin ideolojik mücadele kaçınılılığı bugün had safhadadır.

Bu vurguyu yaptıktan sonra tekrar 60’ların ikinci yarısına dönersek; TİP parlamenterizminin gelişen mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermediği koşullarda, yeni “arayış”lar kaçınılmazdır.

Bu arayış sorular sorarak, var olan pratiği sorgulayarak, ülke gerçeklerini açıklayabilecek yeni kavramlar geliştirilerek ideolojik mücadelenin fitilini tutuşturmuştur. Artık kimse bu mücadeleden kaçamaz.

Mahirler, **Türk Solu**’nda yayınladıkları yazılarla, tartışmayı tüm sola, kitleye mal ederler.

Türk Solu; 17 Kasım 1967’de yayınlanmaya başladı. TİP’in sosyalist devrim tezine karşılık, demokratik devrim savunucularının yayın organı niteliğindedir. 1960’ların ikinci yarısındaki hemen tüm teorik tartışmalar ilk önce Türk Solu’nda yer almış-

tır. Mahir Çayan’ın Revizyonizmin Keskin Kokusu gibi yazıları Türk Solu’nda yayınlanmıştır.

Emek; 1 Mayıs 1969’da yayınlandı. TİP içindeki Aren-Boran grubunun yayın organıydı. Revizyonist tezlerin yayılma-ya çalışıldığı bir misyo-

nu vardı.

Aydınlık Sosyalist Dergi; Kasım 1968’de yayınlandı. Sahibi, daha sonra THKP-C Merkez Komitesi’nde yer alacak olan M. Ramazan Aktolga idi. Milli Demokratik Devrimi savunuların yayın organıydı.

TİP’le tartışma, teorik olarak başlangıçta, **Sosyalist devrim mi, milli demokratik devrim mi** tartışması ekseninde yürür. Tabii buna bağlı olarak ittifaklar, devrimin hedefleri gibi konular da tartışılmaktadır. Fakat asıl tartışma, sonuçta, TİP’in parlamenter hayallerine ve devrimci mücadelenin nasıl yürütüleceğine gelip dayanır.

TİP, parlamenterizmin tipik bir temsilcisidir. Türkiye’de demokrasi olduğunu savunur; demokratik devrim tamamlanmıştır. Dolayısıyla, ona göre Türkiye’nin önündeki aşama “sosyalist devrim” aşamasıdır.

Üstelik o “sosyalist devrim”in de **barışçıl yoldan** gerçekleştirilebileceğini savunmaktadırlar.

“Aren Oportünizminin Niteliği” yazısını Revizyonizmin Keskin Kokusu (I-II) başlıklı yazılar takip eder. Emperyalizme bağımlı, demokratik devrimini tamamlamamış Türkiye’de gündemdeki devrimin demokratik devrim olduğu, daha-ısı, “barışçı yoldan sosyalizme geçiş”in mümkün olmadığı ortaya konulur.

Revizyonizmin Keskin Kokusu’nda ağırlıklı Emek Dergisi eleştirilmektedir. Emek Dergisi’nin Genel Yayın Müdürü de Sadun Aren’dir. Emek Grubu, TİP içinde Aren-Boran ekibinin adıdır.

Mahir’in yazıları çerçevesinde gelişen bu ideolojik mücadele, solda önemli sonuçlar yaratır; TİP reformizmi ve barışçıl geçiş hayalciliği önemli ölçüde mahkum edilir. Solun hemen tüm militan kesimleri MDD’ciler çevresinde toplanmıştır artık. Aslında ayrışma, teorik olduğu kadar pratiktir de. FKF, DEV-GENÇ içinde örgütlenen gençlik, militanca anti-emperyalist mücadeleyi üstlenirken, köylülerin, işçilerin direnişlerine koşarken, TİP pasifizmi zaten ortada yoktur.

MDD içinde ayrışma; Marksist-Leninistler düzen solu nu arkasında bırakarak yürüyor

Devrim anlayışı, başka deyişle, önümüzdeki aşamanın sosyalist devrim mi, demokratik devrim mi olduğu ayrışması önemlidir; ama tek başına her şeyi çözmez.

MDD’cilerin içinde de çok çeşitli kesimler, sapmalar vardır. Milli Demokratik Devrim teorisini, Marksist-Leninist kesintisiz devrim teorisidir.

Temel bazı ayırım noktaları şöyle sıralanabilir;

MDD’cilerin bir kısmı, milli demokratik devrimin burjuvaziyle veya Kemalist aydın zümrenin öncülüğüyle gerçekleştirilebileceğini söylüyorlardı. Bunun pratikteki tezahürü, Kemalizm’in peşine takılmaktı. Mahirler ise, işte bu noktada devrimde proletaryanın ideolojik öncülüğünü

savunmaktaydılar. Bu ayırım aslında; küçük-burjuva reformistleriyle, Marksist-Leninistler'in ayırımıydı.

Mahir'in bundan sonraki yazılarında bu mücadele sürdürülürken, ağırlığın MDD çerçevesindeki ideolojik mücadeleye kaydığı görülür.

"Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" ve "Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine" başlıklı yazılar, reformizmle birlikte MDD'cilerin çeşitli kesimlerine yönelik eleştiriler de içerir.

Mahir, "Kesintisiz devrim teorisinin temelinde, burjuva sınıfının tarihi misyonunu yitirmiş olduğu bir evrede, o ülkede, burjuva sınıfının omuzlayamayacağı burjuva devriminin, müttefikleri ile birlikte işçi sınıfı tarafından yapılması, sonra da işçi sınıfının bu "sürekli devrim anlayışı" içinde 'Sosyalist devrime' yönelmesi" düşüncesini savunuyordu.

O dönem Devrim adlı bir dergi yayınlayan Kemalist aydınlarla, MDD'cilerin bazıları arasında aynı şeyi savunuyorlardı: "Ülkenin iktisadi gelişme seviyesi proletaryanın değil de, asker-sivil aydın zümrenin öncülüğüne uygundur".

Bu anlayışı savunan MDD'cilerin "devrimi gerçekleştirme" yolu da esasında açıkça ve doaylı olarak **cuntacılığa** dayanıyordu. Asıl pratik kopuş noktası da bu olacaktı zaten. Bu dönemin ideolojik tartışmalarının içine artık daha fazla Küba, Çin örneklerinin tartışılması da girer. Mahir, **halk savaşının** Milli Demokratik Devrimin "zorunlu bir durağı" olduğu tespitini yapar.

Mihri Belli ve etrafındaki MDD'ciler ise, temelde halk savaşını reddediyorlardı; işçi sınıfının ideolojik önderliğini reddederken, köylülüğü değil de, işçi sınıfını temel güç kabul ederek, işçi sınıfının **fiili** öncülüğünün geçerli olduğunu savunmaktaydılar.

Savunmaktaydılar ama, sanmayın ki harıl harıl işçi sınıfını örgütüyorlardı! (Günümüzün işçileri gibi) Onlar da, halk kurtuluş savaşı vermeye niyetleri ve cüretleri olmadığı için "işçi sınıfı" teorileriyle mevcut **pasifizmlerini** gizlemeye çalışıyorlardı. Mahir'in deyişiyle "**çağdaş reformizm**"in karakteristik özelliği buydu.

Örgüt Anlayışı, Çalışma Tarzı, Sınıflar Mevzilenmesiyle Devrimin Yolunun Netleştirilmesi

MDD'ciler içindeki ideolojik mücadeleye, Mahir ve üç yoldaşının imzalayıp yayınladığı Aydınlik Sosyalist Dergi'ye Açık Mektup'la bir nokta konulmuş oldu.

Mahir, ASD'ye Açık Mektup'ta, Mihri Belli ile ayırım noktalarını üç başlıkta özetliyordu: **Dev-**

Proleter Devrimci Aydınlik; MDD'ciler içindeki ilk ayrışma sonucu 1970 Ocak'ında yayınlanmaya başladı.

MDD'yi savunuyor, ancak MDD'de küçük-burjuvazinin öncülüğünü öngörüyor, pratikte Kemalizm'in peşine takılı-

yorlardı. Ki bu çizgi, iharıcı, karşı-devrimci Aydınlik geleneğine kadar uzanacaktı.

Kurtuluş; 1970 Mayıs'ında MDD'cilerin aylık siyasi dergisi olarak çıkarıldı.

Mahirler'in ASD'ye Açık

Mektup'la devrimci çizgiyi ilan etmelerinden sonra, Parti-Cepheli-ler'in yayın organı olarak yayını sürdürdü.

İleri; Mart 1970'de, DEV-GENÇ'in (Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'nun) yayın organı olarak yayınlandı.

rim anlayışı, çalışma tarzı, örgüt anlayışı.

Devrim Anlayışı'nda açıkça ortaya konur ki; **Halk savaşını** ve buna bağlı olarak **silahlı mücadelenin** temel alınmasını ister TİP'liler gibi "macercacılık, goşizm" olarak, isterse de MDD'ci Belli gibi "köylü çeteciliği" olarak adlandırarak **reddedenler**, reformizmin değişik türevleridir. Bizim gibi ülkelerde devrim, uzun süreli bir halk savaşıyla gerçekleşecektir.

Reformizmin **çalışma tarzı** ise hemen her yerde **başka güçlere bel bağlamak** şeklinde tezahür eder.

Öte yandan reformizmin **örgütü** de, savaş örgütü değil düzen örgütüdür.

Mahir, reformizmi ve MDD'ci oportünizmi tahlil ettiği yazılarda ortaya koyar ki; reformizm ve oportünizm, farklı şeyler savunuyor gözükse de, biri Sosyalist Devrim, öteki MDD dese de, pratikte halkın militan mücadelesini ve devrim savaşını örgütlememekte aynırırlar. Örgüt anlayışları da bu nedenle birbirlerine çok benzer; her iki kesim de savaş örgütü değil, düzen örgütü yaratmak peşindedirler; nitekim, kırk yıllık tarihe baktığımızda, bu tarihin reformistlerin, revizyonistlerin kurdukları düzen örgütleri mezarlığı olduğunu da görürüz.

Yazımızın bu bölümünü, reformizme, revizyonizme karşı mücadelenin özünü ortaya koyan Mahir'in şu sözleriyle bitirelim: "**Devrim tarihi** göstermektedir ki... görüş ayrılıkları en son çözümlemede, 'kendi özgücüne güvenerek devrim için yola çıkmaya cesaret edip etmeme' meselesine dayanmaktadır... Biz, devrimin, işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde... bir halk savaşı ile zafere erişeceğini söylüyoruz..."

- sürecek -

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
iki şehit verdi
Ölüm yürüyüşündeki
diğer direnişçiler
163. Günde

GÜNAY'A...

Bakmaya kıyamadığıma kıydılar
Gözleri güzelde ve inançlı
Bir yangın kuşu saçlarında
Karanlığı müthiş ateşiyle yakar..

Bakmaya kıyamadığıma kıydılar
Gözleri güzelde ve umutlu
Bir mağrur kelebek yüzünde
Kanatlarında onura açılmış ömür..

Bakmaya kıyamadığıma kıydılar
Gözleri güzelde ve cüretli
Simurg yuvasını bulmuş alında
Havalanmış külünü vatana yayar..

Ümit İLTER
Kandıra F Tipi

**Eriyen bedenlerimiz
yangın yerine dönen hücrelerimiz**

Umudumuz Varolsun Diyedir

30 Mart-17 Nisan, şehitlerimizi anma ve Partimizin, umudumuzun, vatanımızın geleceğinin, kuruluşunu kutlama günlerinin her saniyesini tüm hücrelerimizle yaşayarak, en canlı, en sıcak karşılıyoruz F tipi hücrelerimizde.

Şehitlerimizle yürüyoruz geleceğe, umudumuzu yok edemeyeceklerini haykırıyoruz tüm dünyaya.

Her biri sosyalizme, devrime, Partiye inancın timsali 109 şehidimizi ölümsüzlüğe uğurladık dört duvar arkasından. 1972'den bugüne yüzlerce şehidimizin dalga dalga yürüyüşünde, onlar kızılantılar kortejindeki yerlerini aldılar. Anadolu'nun dört bir yanına yayıldılar Bedreddin müridleri misali. Birken on olmak için, 109'ken milyonlaşmak için tohumlaştılar bereketli topraklarımızda. Halkların emperyalizme ve faşizme karşı direnişler tarihine böylesine görkemli bir direniş eklediysek ve hala kızılantılarımızla, teslim alınamayacağımızı ilan etmeye devam ediyorsak; bunda en büyük payın sahibidir onlar. Sadece bugün değil, her anımızda, yarınımızda yolumuzu aydınlatmaya devam edecekler.

Kızıldere Manifestosu'nun direniş ruhunu, tarihimizin en görkemli sayfalarından birini yazarak yaşatıyoruz. 3,5 yıllık direnişimizde en büyük gücümüz direniş geleneğimizdir. 34 yıllık tarihimizin her halkasında baş eğmeyen bir gelenek, bir başkaldırı vardır. DESTAN'ımızı böyle yazıyoruz tarihe. Mahirler'le, Çiftelavuzlar'da orak çekiçli bayrağımızı dalgalandıran yoldaşlarımızla, Büyük Direniş'in ölümsüz kahramanlarıyla yazıyoruz tarihi. "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" kararlılığını, Büyük Direniş'in feda ruhuyla yüceltiyor ve yenilmez kılıyor.

Ve tüm dünyaya ilan ediyoruz ki; bu kararlılık ve inancın bileğini bükecek, yolundan döndürecek hiçbir güç yoktur.

Umudumuz, örgütümüz; sosyalist düşüncelerimizin, Marksizm-Leninizm'e inancımızın cisimleşmiş halidir. Hücrelerdeki direnişimizin temelinde düşüncelerimizi ve örgütlülüğümüzü koruma ısrarımız vardır. Düşüncelerimizle birlikte örgütlü yaşamak için şehitler veriyoruz. Alevlerimizde, eriyen hücrelerimizde gördüğünüz, düşüncelerimizin gücüdür. Örgütlülüğümüzü dağıtacaklarını, bizi düşüncelerimizden vazgeçireceklerini düşünenler şimdi çaresiz, güçsüz ve zalimlikleriyle sadece katlediyorlar ve gizliyorlar. Siyasi sonuçlar yaratamayacaklarını artık görmüş olmanın çaresizliği içindeler. Bizse, direnişçilerimizin eriyen her hücresinde yeniden örgütleniyoruz, her katledilişimizde umudu büyütüyoruz. 34 yıldır her katliamda yazılan tarihi gerçeğe yeni satırlar ekliyoruz; bizi katledebilirsiniz, ama tüketemezsiniz.

Tükenmezliğimizin kaynağı ideolojimizdir, umudumuzdur. Umudumuz varoldukça direniş bayrağımız hiç yere düşmeyecek. Direndikçe, zafer yürüyüşümüzü kahraman şehitlerimizle sürdürükçe umudumuz hep varolacak.

ON'LAR YAŞIYOR

On kişi, on cüretli savaşçı, on halkına sevdalı, Kızıldere Köyü'nün bir evinde, kuşatma altında bir manifestoya son imzalarını attılar.

On halk kurtuluş savaşçısının Kızıldere'deki beraberlikleri onların ilk kez bir araya gelişleri değildi. Yürüyüşlerde, boykotlarda, forumlarda, zindanlarda, dağlarda birçok kez yan yana olmuşlardı. Canlarını koydukları bu yolda, son birlikteliklerinde, son nefeslerine kadar devrim marşlarını söyleyip, son kurşunlarına kadar dindiler. Adlarını bir manifesto olarak yazdılar Türkiye devrim tarihine.

30 Mart 1972'de Tokat'ın Niksar İlçesi Kızıldere Köyü'nde kuşatılan evde onbir kişiydiler. Biri "sağ" kaldı o kuşatmada; o, yoldaşlarıyla direnişi ve ölümü paylaşmadığı o andan itibaren düştü Kızıldere tarihinden. On savaşçının sekizi Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nden, ikisi Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'ndandı. Ortak bir eylem gerçekleştirdiler. Kuşatıldıklarında ortak bir kahramanlığı yarattılar.

Aşağıda okuyacaklarınız ON'ların kısa yaşam öyküleridir.

Mahir ÇAYAN

MAHİR ÇAYAN; Bir dönemin teorisi ve savaşı, onun isminde somutlaşmıştır. Böyle olması da doğaldır; çünkü bu dönemin tüm teorik atılımlarının ve halkın silahlı kurtuluş savaşının her adımında bizzat vardır.

15 Mart 1946 Samsun doğumludur. Ailesinin İstanbul'a yerleşmesi sonucu İlk, orta ve liseyi İstanbul'da okuyacaktır. İlk eylemi de lise yıllarındadır. 1963 Mart'ında Haydarpasa Lisesi öğrencisiyken Hürriyet Gazetesi'ni protesto etmek için yapılan eylemde yer alır. Eylemin "elebaşlarından" olduğu gerekçesiyle Selimiye Karakolu tarafından gözaltına alınır. Bu, Kızıldere'ye kadar sürecek olan bir çatışmanın ve "elebaşılığın" da ilk küçük muharebesidir.

1964'te Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girdi. Yaklaşık bir yıl sonra, o dönemin öğrenci hareketinde öncü bir konumu olan SBF Fikir Kulübü Başkan Yardımcılığı'na seçildi. Bundan sonrası son derece hızlı bir süreçtir. TİP içinde başlayan örgütlü yaşamı, bir süre sonra Milli Demok-

ratik Devrim'i savundukları Türk Solu'nda devam eder. Sonra Aydınlık grubu gelir. Aydınlık Sosyalist Dergi'nin Yazı Kurulu'nda yer alır. Türkiye devriminin yolunu netleştirmesine paralel Aydınlık Sosyalist Dergi'ye Açık Mektup'la yeni bir örgütlenmenin de adımları atılmaya başlanır. DEV-GENÇ'in oluşumu ve onun ardından da Parti-Cephe'nin kuruluşunun teorik, pratik önderliğini üstlenir. Son nefesine kadar da bu misyonu yerine getirir. *"Liderler devrim savaşında masa başında oturmazlar, bu savaşta en ön safta savaşılır..."* demişti bir yazısında. Yazdığı gibi yaşadı ve ölümsüzleşti.

Sebahattin KURT

SEBAHATTİN KURT;

1949, Van-Gevaş doğumludur. Ankara'da devrimci gençlik hareketi içinde savaşçı yanlarıyla öne çıkmıştır.

Onun bu yanının görüldüğü olaylardan biri 18 Mart 1970'de Ankara İktisadi Ticari İlimler Akademisi'nde yapılan foruma faşistlerin saldırısıdır; faşist "komando" güruhunun karşısına çıkanların en önünde Sebahattin Kurt vardır. Çatışma çıkar, Sebahattin Kurt, ayağından kurşunla vurulur. Yaralı yattığı sürece hiç değişmeyen iki ziyaretçisi Hüseyin Cevahir ve Mahir Çayan'dır.

S. Kazım ÖZÜDOĞRU

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU;

THKP-C'nin önder kadrolarındandır. THKP-C Genel Komite üyesidir. 1947 Sivas-Şarkışla-Ortaköy doğumlu olan Sinan Kazım, yüksek öğrenimi için geldiği Ankara'da devrimci gençlik mücadelesinin içinde yer alır ve giderek bu mücadelenin öne çıkan kadrolarından biri olur. İşte onun atılganlığından bir enstantane; 15 Aralık 1969'daki TÖS üyesi öğ-

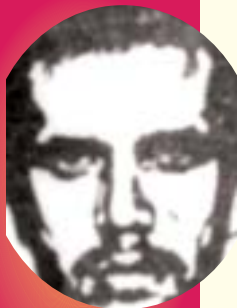
retmenlerin başlattığı boykotta, boykotu destekleyen bildirilerin dağıtımı sırasında “çatışmalı” biçimde gözaltına alınır Özüdoğru. Ertesi gün 1. Şube Müdürü Altan Ünal, bir basın toplantısı düzenleyerek Dekan’dan öğrencilerin elkoyduğu tabancasını iade etmesini ister ve Özüdoğru’yu suçlar: “Ne yapalım. Kendi okulumuzda dövüldük. Bana ilk yumruğu Sosyal Hizmetler Akademisi’nde okuyan ve SBF Yurdu’nda kalan Sinan Kazım Özüdoğru attı.”

Sinan Kazım, Ekim 1970’deki Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (DEV-GENÇ) Kurultayı’nda TDGF Genel Sekreterliğine getirilir.

DEV-GENÇ’lilerin ve THKP-C’lilerin özellikle Karadeniz’e yönelik uzun vadeli çalışmaları vardır. Bu nedenle DEV-GENÇ’in önder kadroları sık sık bölgeye giderler. Sebahattin Kurt, Hüseyin Cevahir, Hüdai Arıkan ve Sinan Kazım Özüdoğru, bunların başında geliyordu.

Karadeniz’e son gidişlerinden birinde Sinan Kazım ve Alaçamlı devrimciler son kez bir araya geldiklerinde, onlara şöyle der: “Türkiye büyük bir dönemecin içine girdi. Darbe söylentileri var. Geleceği sol görünüyor, ama belki de ilk önce bizi yok ederler. Hangimiz daha önce ölür bilemem, ama belki bir daha görüşemeyiz. Buna hazırlıklı olmak lazım.”

THKP-C’nin oluşumunun ideolojik, pratik her aşamasında vardır. Mesela, ASD’ye Açık Mektup yazıldıktan sonra, bu doğrultudaki tartışmaları yaygınlaştırmak için İstanbul’a giden üç kişiden biri Özüdoğru’dur (diğerleri Mahir Çayan ve Yusuf Küpeli’dir). 1971 Mart ayının ilk günlerinde, Türkiye’nin birçok bölgesinden gelen devrimci, vatansever subaylarla bir toplantı düzenlenir. Toplantıya DEV-GENÇ adına katılan Sinan Kazım Özüdoğru’dur. Kısacası, hareketin oluşumunda da, 12 Mart faşizmi karşısında da, ihanet karşısında da omuz omuzadır Mahir’le; Kızıldere’de olduğu gibi.

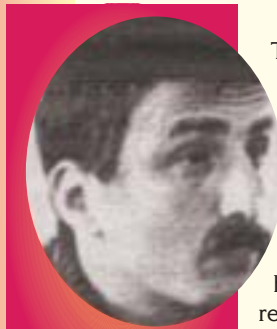
Hüdai ARIKAN

HÜDAİ ARIKAN; 1946, Denizli-Çivril doğumludur. Ankara’da gençlik mücadelesinin ve DEV-GENÇ’in örgütlenme sürecinin birçok aşamasında vardır. Partinin oluşumuyla birlikte ilk örgütlenmelerde yer alan kadrolardandır. THKP Genel Komitesi üyesidir.

12 Mart cuntasıyla birçok THKP-C’linin şehit veya tutsak düşmesi ve Merkez Komite’de ortaya çıkan ihanet, onda en güçlü

bir tereddüte yol açmamıştır. Parti içinde ortaya çıkan sağ sapma İhaneti üzerine Mahir Çayan’ın yazdığı mektuba cevap olarak **Ankara örgütü** adına yazılan ve ihaneti mahkum eden bildirinin altında Hüdai Arıkan ve Sinan Kazım Özüdoğru’nun da imzaları vardır.

Kızıldere’ye giden süreçte, Ünye Radar Üssü’ndeki üç İngiliz’in kaçırılması eylemini gerçekleştiren ekiptedir Arıkan. 26 Mart’ta, üzerinde karacı bir subay elbisesiyle Hüdai Arıkan, Mahir Çayan, Cihan Alptekin ve Ertuğrul Kürkçü, rehin alma eylemini gerçekleştirip Kızıldere’ye giderler.

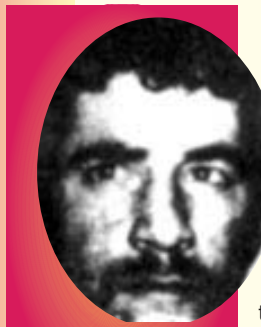

Cihan ALPTEKİN

CİHAN ALPTEKİN;

THKO yönetici kadrolarındandır. THKO önderleri Deniz, Yusuf ve İnan’ın idamlarını engellemek için Maltepe Hapishanesi’nden firardan itibaren THKP-C’yle birlikte oldu. Kızıldere’de siper yoldaşlığının tarihi bu birliktelikle yazıldı.

1947 Rize-Ardeşen doğumludur. İstanbul’da mücadele içinde öne çıktı. 1968 Kasım’ındaki bağımsızlık yürüyüşünde, Hüseyin Cevahir’le, Deniz Gezmiş’le omuz omuzadır. Bir dönem TDGF İstanbul Bölge Yürütme Kurulu üyesi yaptı. 1969 Temmuz’unda, THKO’yu oluşturacak gençlik önderleriyle birlikte Filistin kamplarına gider. Ayrışmalarda tercihinin silahlı kurtuluş savaşından yana koyarak THKO içinde yer almıştır.

Ömer AYNA

Ömer AYNA; Kızıldere’deki siper yoldaşlığına THKO cephesinden katılan ikinci savaşçıdır. 1952, Diyarbakır-Dicle İlçesi doğumludur. 1960’ların gelişen mücadelesi içinde tercihinin silahlı savaştan yana yapmıştır. Ne tutsaklık, ne 12 Mart faşizmi onu bundan alıkoymamıştır.

Maltepe firarından sonra, İstanbul ve Ankara duvarlarını dolduran Sıkıyönetim Komutanlığı’nın “Araniyor” afişleri üzerinde Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Ziya Yıl-

maz, Cihan Alptekin'le birlikte onun da resimleri vardır. Ama o böylesi koşullarda da silahlı eylem örgütlenme çalışmaları içindedir.

Cihan Alptekin ve Ömer Ayna, İstanbul Maltepe Hapishanesi'nden firar ettikten sonra Ankara'ya geçişlerini, Kızıldere'de de birlikte olacakları Ertan Saruhan'la birlikte yaptılar. Kapağı çakılarak kapatılmış iki ayrı sandığın içinde yaptılar bu yolculuğu. 14 Ocak'ta Cihan ve Ömer'in Ankara'ya gidişinin ardından, Mahir Çayan da aynı yöntemle Ankara'ya geldi ve oradan birlikte Kızıldere'ye yolculukları başladı.

Nihat YILMAZ

NİHAT YILMAZ; 1937, Fatsa-Bozdağı Köyü doğumludur. Karadeniz Bölgesi'ndeki Parti-Cephe'li'lerdendir. Fındık mitinglerinden tütün mitinglerine kadar bölge halkının mücadelesinin içindedir. Giderek THKP-C kadrolarının gerilla mücadelesine yönelik oluşturdıkları ilişki ağı içinde yer almıştır.

Mahir'lerin Karadeniz'e ayak bastığı andan itibaren Kızıldere'ye kadar onlarla birlikte olmuş, eylemin çeşitli aşamalarında görevler üstlenmiştir.

Ertan SARUHAN

ERTAN SARUHAN; 1942, Fatsa, Beyceli Köyü doğumludur. Karadeniz'deki mücadelenin yerel önderlerinden biridir. 1960'ların ikinci yarısında bölgede ilerici, devrimci düşünceleri yaygınlaştırmak için birçok yerel gazete yayınlanır. Bunlardan biri de Fatsa'da Ertan Saruhan'ın öncülüğünde yayınlanan **Köylü** gazetesidir.

Mahirler'in Karadeniz'e yönelik iradi örgütlenme faaliyetlerinde de Ertan Saruhan önemli bir bağlantı noktasıdır. Karadeniz'in çeşitli il ve ilçelerindeki mücadeleleri organize eden, toparlayan bir yerel önder konumundadır. Fındık, tütün mitinglerinin örgütlenmesinden gerillanın lojistik hazırlıklarına kadar birçok faaliyetin içindedir. Defalarca Mahir'le doğrudan görüşmüş, ayrışmalarda onun yanında tavır almıştır. Kızıldere'de olduğu gibi inandıklarını gerçekleştirmek noktasında hiçbir dönem tereddütü

olmamıştır.

Ahmet ATASOY

AHMET ATASOY;

1946 Ünye-Sarıhalil Köyü doğumludur. Karadeniz köylüleri içinde yürütülen mücadelelerde örgütlenmiş bir devrimcidir. TİP içinde örgütlenmiş, yaşanan ayrışma sürecinde reformizmden koparak THKP-C önderliği altında mücadeleye atılmıştır.

TİP'in Orta Karadeniz'deki örgütlenmeleri 21 Aralık 1969'da bir toplantı yaparlar. Cevap aradıkları soru, "*Türkiye devriminin stratejisi*"dir. Toplantı sonunda TİP çizgisi mahkum edilir; "*Milli Demokratik Devrim Stratejisi'nin benimsenmesi*" kararı alınır. Bu karara imza koyanlardan biri de TİP Fatsa Üyesi Ahmet Atasoy'dur. Attığı bu imza, onu halk kurultuş savaşçılarından biri olarak ölümsüzleştirdi.

Saffet ALP

SAFFET ALP;

THKP-C'nin ordu içindeki örgütlenmesini gerçekleştiren kadrolardan biridir. 1949, Kayseri doğumludur. Başlangıçta özellikle Hava Kuvvetleri içinde vatansever, devrimci subaylar arasında örgütlenirler. Bu çerçevede Ankara, İstanbul, İzmir ve Merzifon'daki askeri birliklerde "Hava Kuvvetleri Proleter Devrimci Örgütü" adlı bir oluşuma giderler.

Aynı süreçte Parti-Cephe'yle ilişki kuran Saffet Alp, çeşitli eylemlerde, aranan kadroların barındırılmasında pek çok lojistik hizmetlerde bulunur. Giderek Parti-Cephe'nin kadrolarından biri olarak doğrudan savaşın içinde yer aldı.

O savaşta yakılan meşaledir bugün hala yolumuzu aydınlatan...

Kızıldere adın ahire kalsın

Mahir yoldaş şanın ahire kalsın

Halklar düşmanını sarsın kuşatsın

Kızıldere sana biz de geliriz

Mahir yoldaş sana biz de geliriz

Yoldaşı Muharrem'i Anlatıyor Bu bir feda sağanağı

Merhaba,

Bu 'merhaba' dolu dolu ve ateşli, ve sıcak, ve karanlığı yakan bir merhaba! Bu bir Muharrem merhabası...

Bu yıl bahar güzel geldi değil mi? Doğal, zira uzun ve zor geçen kara kışın ardından hayatın bahara durması kaçınılmazdır. Kara kış ne kadar uzun ve soğuk olursa olsun, dahası bahara müdahale edip dondurmak için ne yaparsa yapsın, baharın alı yeşilli gelişini asla engelleyemez. Muharrem ayıdır bu, mevsim bahar. Ne çok bekledik baharı ve işte onu Muharrem getirdi...

İki gün üst üste hastaneye götürülen can yoldaşımız, üçüncü de müdahale olacağını gördüğünden, bunu engellemek için İbili ve Fidan gibi kendisini feda etmiştir. Başımız sağ olsun...

O an bütün hapishane tek bir yürek olmuş Muharrem diye çarpıyordu.

O akşam gümbür gümbürdü buraları. Gökyüzü Muharrem'e bir elvedalık yağmuruyla eşlik etti. Akşam yağmur yağdı ama Muharrem o damlalardan da hızlıydı. Telaş yok ama. Her şey sakın ve yalınlık içinde. Bir yarış bu Mengeleler'e karşı. Önce davranan kazanacak. Lakin karşılarında Muharrem var, Halil Ateş'in öğrencisi bir SDB'li. Yeri gelince kurşundan hızlı bulur hedefini ve yağmurdan önce düşer toprağa...

Akşamın o saatinde güneş batır, oysa bu kez yeniden doğuyordu. Önce bir müthiş sessizlik. Ve sonra fedanın ateşi dolaştı her yanı. O muazzam bekleyiş bir anda son buldu. Yağmur sonrasının toprak kokusuyla birlikte Muharrem'in adı dalga dalga yayıldı. Aynı pazar günü Gazi'de olduğu gibi. Bir uçtan bir uca yayıldı haber gece vakti. Duyan duymayana haykırdı. Ve solcular, ve İslamcılar, ve adliler Muharrem'e selam durdu. O an bütün hapishane tek bir yürek olmuş Muharrem diye çarpıyordu. Sıkılı yumruklar duvarlar, öfkeli tekmeler kapılara çarpıyordu. Sonra sustu herkes. Sessizliğin böylesi cüretkar bir sestir aslında. Ve sonra, herkes aynı anda "Kavganın alevlidir rüzgarı"yla başlayan Bize Ölüm Yok'u söylemeye başladı...

Adalılar böyledir işte. Hep daha hızlı koşarlar

Her şey çok hızlı ve biz koşuyoruz bu maratonda. Hayat arkamızda kalıyor, yetişemiyor bize. Aramızda kalan hayatın önünde, biz ulaşıyoruz hedefimize. Adalılar böyledir işte. Hep daha hızlı koşarlar, Berdan gibi mesela. Koş Muharrem, açtığın yollar bu halkın kurtuluş yoludur. Ve arındayız, sonuna ve sonuncumuza kadar...

Bize ve ailesine mektup bırakmış, bir de Bakanlığa dilekçe. Ne yazıyordu dersin, yüreğine sor derim. Ve eklerim Muharrem'in diliyle "Çok muhteşem

duyguları yaşadığım gerçekten. O duyguları sana kelimelerle ifade edemem." İbili'den Fidan'a, İbo'dan Eyüp'e hep aynı duygulardır yaşadığımız. Güzel ve temiz duygular. Su katılmamış, saf ve berrak düşünceler. Bir o kadar içten ve içlidir. Ne diyordu Mahir hatırlarsın; "....Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik..." Onun gibi, biz de bu destana vuslata ermek için başladık. Ereceğiz! O eski türküdeki gibi yani; "Her ne yapsan varacağız emelimize" Varacağız elbette. Yağmurun toprağa düşmesi gibi kaçınılmaz bu. Bu bir feda sağanağı, yağacağız bir bir. Ve o toprakta boy verecek kurtuluşun kırmızı çiçekleri. Hayatın ve halkın yüzünü güldüreceğiz...

Umudun yıldızıyla en önde karanlığı parçalıyor

Muharrem'in yüzünü gördüm bugün TV'den. 22 Aralık 2002'den bu yana göremediğim arkadaşımın yüzünü TV'den böyle gördüm. Birbirimizin yüzünü, son dört yıldır böyle görüyoruz. Aynı tanıdık yüzüyle, mağrurca uzanmış bir bayrak denizinin üzerine. Umudun yıldızıyla en önde ilerliyor karanlığı parçalayarak. Sonra Muharrem'in ardından yürüyenlere baktım, hepsi Muharrem'di. Aynı mağrur ve umutlu, ve onurlu yüz. Hiçbirinde gözyaşı yoktu ve olmamalıydı zaten. Ne de olsa "Yangınlara bakan gözler yaşarmaz... Alın yıldızlı baş secdeye varmaz. Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını..."

Demek, 107 ölüm gerçeğini duyurmayacaklarmış. Duyurmamak için, bu gerçeği dile getirenleri coplarla, ucuz komplolarla, gözaltı ve tutsaklıkla susturacaklar, öyle mi? Değil işte! Çünkü 107'nin ardı vardır ve Muharremler var oldukça gerçeği susturmaya ferishtahının gücü yetmez. Hadi Muharrem'in de kolunu kafasını kırsınlar, yerler de sürüklesinler, gözaltına alıp tutuklasınlar. Hiçbir şey yapamazlar feda ruhunun haykırdığı gerçeğe. Muharrem onların yenilgisidir ve halkın umudu.. Gazi'den Cebeci'ye uzanan o kırmızı derya, gerçeğin susturulamayacağını, en gür haykışıdır. Yalan, gerçeğin ateşinde erimştir. Ve gerçek 107'yi duymazdan gelenlere 108. canıyla karşılık veriyor. Bir satır yazmayanlar, verdiğimiz bir ömrün altında kalıyorlar, kalacaklar...

Ve şimdi Muharrem konuşuyor; "... Hepinizi seviyorum. Sonuna kadar, Zafer'e kadar. Bu yürek daima size, BİZ'e ait olacak..."

Ey Muharrem yüzlü Kerbela evlatları, alın bu yüreği ve çarpın zalimin üstüne. Alın bu yüreği ayna yapın sahte dostlara, haysiyetsiz hainlere. Bu yürek çarpıp, çarpıştıkça en büyük gücümüzdür. Emperyalizm ve soytarıları, bu yürekle boy ölçüşebilecek bir silah yaratamadı ve yaratamaz. Bizim kendi güzel, umudu güzel, inancı güzel Muharremlerimiz var. Bu güç ve güzellikle hayatın ve halkı, ve dahi Zeynep anaların da yüzünü güldüreceğiz.

ÜMİT İLTER

(Kandıra F Tipi Hapishanesi)

Ateşten Bir Manifesto Alevler İçinde Bir Güzel

Merhaba Arkadaşlar,

Bir kez daha fedayı sindirdik içimize. İddiamızın büyüdüğüne tanıklık ettik, yaşadık, hissettik. Zulme karşı bilendi öfkemiz, bir kez daha. Aslında, tecrit politikası birçok yanıyla iflas etmiş durumda. Örgüt-lülüğümüzü yok etmeyi hedefliyordu; tek tek hücre-lere attı bizi bunun için. Bizse değil beynimizle, yü-reğimize, tüm hücrelerimizle örgütlendik zulmün kar-sısında. Teslim almayı planlıyordu; bizse direnişimi-zı büyüttük gün gün... Ateşlerimizle aydınlattık, ay-dınlıyoruz her yeri ve bugün en koyu sansüre rağ-men cenazelerimizi taşıyan binler, başaracağımızın garantisi. Muharremler'imiz, Günaylar'ımız iddiamız-ın ne denli büyük olduğunu ve daha da büyüyece-ğini gösterdi herkese. Ateşle örülen bu iradenin gü-cü karşısında hangi zulüm politikası sonuna dek ka-labilir ki... İdeolojik sağlamlılığımızla, inancımızla, güvenimizle, şehitlerimizin mirasıyla, sevgimizle... büyüttük irade gücümüzü ve gün gün eriyen hücre-lerimizle, feda ateşlerimizle çelikleştirdik...

Günay Son Kez Yoldaşlarına Sesleniyor

O da bu değerlerimizle donanmıştı. Feda ateşini yakmadan önce bu donanmışlığı ifade ediyordu:

"Umudumuza ve yoldaşlarıma... Hepiniz biliyo-sunuz ki yola çıktığım gün Gültekin'in hedefine yü-rüyüşü ne kadar sürdü, benimki ne kadar sürer şu an bilemem demiştim. Bugün 133. günümdeyim. 133 günmüş. 1. Ekipler gibi, ilk feda grubunda ola-cağımızı, zaferi asıl bizim şehitliklerimizin getireceği-ni biliyordum. Ve Ö.Ö. eyleminin zaferi taarruzla ge-lecektir demiştim. Şimdi taarruz zamanı. Bunun için mutluyum. Saldıran ve eninde sonunda kazanacak tarafta olmanın mutluluğu. Hiç unutmayın umudu-nuzun iradesi arınmadır, bu düzenden sıyrılmadır. Her koşulda o iradenin onurunu yaşayın, her uyarı-da, her eleştiride umudunuzun olmanın mutluluğu-nu, huzurunu tadın. Bilin ki bu temizliktir.

Hayran olduğum bir toplum için mücadele ettim. Devrim için, Sosyalizm için ve nihayetinde komü-nizm için. Ve bütün bu güzellikleri, özgürlüğü ve ger-çek insan olmanın hazzını ise umudumuzun içinde tattım. İnsanın beyin ve kol emeğinin ilk birleştiği yer devrimciliktir derler. Ve beynin ve yüreğin birlikte at-tığı yer de burası. Sizleri seviyorum. Çok sevdim."

Biz de seviyoruz Günayımızı, çok seviyoruz ve çok seveceğiz. 29 Şubat'ı ve 4 Mart'ı beynimize, yü-reğimize kazıdık. Ve Günayımızın bize, halkımıza emanet ettiği tüm değerleri...

Feda'ya Hazırlık:

Yaşamın Mutlu Bir Anını Paylaşır Gibi

29 Şubat 2004... Saat 14.25. Türkülü alevler yük-

seliyor gökyüzüne. Alevlerin içinde bir güzel. Hayran olduğu Anadolu'nun güzeli. Karadeniz'in, Ege'nin güzeli. Fedanın güzeli... Fedayı gördük o gün. Bütün duyu organlarımız tanıklık ettiğimiz fedayı, feda ha-zırlığını, yüreğimize ve beynimize işleyen birer maki-ne gibiydi... Günay, ölüm orucu bandını kuşandığı zaman; "Her ne kadar heyecanlı olsam da; asıl ne-den niçinlerin köklerinden ayrı bir duygu seli olma-sını istemiyorum" diyordu. Günay'ın düşündüğü gi-bi, Günay'ın istediği gibi olmakta tüm çabamız. Gü-nay'ın gözüyle görmek, Günay'ın hissettiği gibi his-setmek, Günay'ın ateşinde bir kez daha çelikleşen irademizle güç kazanmaktı... Ve tanıklığımızın bize kattığı her şeyi ona borçluyuz. Her hareketi, her dav-ranışı, her sözü hem tanıklık ettiğimiz tarihi bir kesit, hem de bize kattıklarıyla ileri bir adımdır bizim için.

Günayımız'ın feda hazırlığı 2-3 saat sürdü. Hazır-lığının her anında su içer gibi rahattı. Bu bir sonuçu elbette. Mücadele içinde gün gün çelikleşerek gel-mişti o güne. Ve fedaya çoktan hazırды. Son saatle-rindeki sakinliği nasıl açıklanabilir başka. Hareketler çevik, özenli, seri ve becerikliydi. Tüm engelleri aş-mış, az sonra denize ulaşacak olmanın huzuruyla akan bir nehir gibi telaşsızdı. Ne yaptığını, ne yapa-cağını bilen bir kendine güven içindeydi.

"Zulmü çözümlerdim... Bilmediğim bir ölüm var. Onun da alternatifi yok; ne yaptığını, neden yaptı-ğını biliyorum ve başaracağım" diyordu, ölüm oru-cunun ilerleyen günlerinde. Son dakikalarında başa-racağım diyordu yine.

Önce yazılarını yazdı. Satırlarıyla "vedalaştı" sev-dikleriyle, yoldaşlarımızla, umudumuzla. Bu arada rezene ve kahve içiyordu. Mektup yazmayı çok se-ver ve çok yazardı. Özellikle Ölüm Orucu'na başla-dığından bu yana çok daha fazla yazıyordu. Birçok yerden mektup alıyor ve hepsini cevaplamaya çalış-ıyordu. O sevilesi konuşkanlığını mektuplara dökü-yor, kalem kayıp gidiyordu sayfalar üzerinde. Özel-likle gece oturuyor, sabahın erken saatlerine dek ya-zıyor, yazıyordu...

İşte feda ateşini yakmadan sadece dakikalar ön-ce, yine aynı rahatlıkla günlük mektuplarını yazar gi-biydi. Sonra küçük bir deftere tek tek hepimizin adı-nı yazdı. Daha önce hazırladığı hediyelerini paylaşt-ırdı bize... Tek tek hangimize hangi hediye-yi bıraktığını yazdı deftere. Öyle seri ve hiçbirimizi unutma-dan yapıyordu ki... Gören daha önce defalarca için-den tekrarlayıp ezberlediğini sanırdı. Ege'nin yiğidi, Ege'nin güzeli Günay. Fedaya giderken yaptıkların nasıl da yaşamın içinde, nasıl da yaşama dair. Yaşa-mın mutlu bir anını paylaşıyor gibi...

Alevler Ortasında Zafer İşareti

"Sloganları Kesmeyin, Slogan Atın..."

Hazırlığının son aşamasında tarak istedi. Saçını tarayıp ördü ve kesmemizi istedi... Kestik... Kırmızı kurdela ve renk renk tokaları vardı. "Bunlarla bağla-yalım" dedi. Kestiğimiz saçlarını kurdela ve tokalar-

la bağladık; Ege'ye kavuşturmak üzere... Denizi çok seviyor ve saçlarının Ege'de olmasını istiyordu. Kısacık kalmıştı saçları...

"Nasıl oldum",

Çok güzelsin Günay...

Hangi aynaya sığar, hangi ayna anlatabilir senin güzelliğini... Direnişimizin gücünü, sarsılmaz irademizi, en güzel yarınlarımızın resmini kondurmuşun yüzüne, durup seyretme vakti değil bu güzelliği, nakış nakış yüreklerle işleme vakti...

Ve vakit geldi.

Feda vakti...

Havalandırmaya çıktık. Tek tek "vedalaştık". Yüreğinin sıcaklığını yüreğimize kattık.

"Mektup yazdığınız her yere benden selam söyleyin..."

Tabii ki söyleyeceğiz. Selamların sınır, mekan, tel örgü, duvar tanımayacak Günay. Gücsüze güç olacak, düşeni ayağa kaldıracak, güce güç katacak...

Gözlüğünü, saatini, bilekliğini çıkardı sonra. Su istedi, bir iki yudum su içti. Feda vaktiydi artık. Bar dağı almak için beklememizi istemedi;

"Hadi gidin artık" dedi.

İçeri girdik, kapıyı kapattık. Su sıkma ihtimaline karşı battaniyeyi camın önüne gelen iplere mandaladı. Ayakkabılarını vermek için kapıyı tekrar hafifçe araladı. Üzerindeki kırmızı kazağı da çıkardı. İki kaban uzattık Günay'a... Birini aldı. Giydi üzerine....

"Saçlarım Ege'ye tamam mı unutmasınlar..."

Tamam Günay. Ege'nin coşkusu olacak saçların.

Gözlerinin içi gülüyordu. Öyle sakindi ki hareketleri... Önce yanındaki sıvıları döktü üzerine. Malzemelerden bir öbek hazırladı tutuşturmak için. Becerikli ve seriydi hareketleri, her şeyi tek tek düşündüğü belliydi. Öbeği tutuşturdu. Alev eline değince gayrı ihtiyari elini çekti. Tuhaf gelebilir ama belki de böylesi bir eylemin en doğal halleri bunlar. Beden kendini tetikle tutarken, sen kendi iradenle bedenine ne yapması gerektiğini söylüyorsun.

"... Önce kendi beninden çıkmak, onun yerine ideolojik kaynağını koyabilmek gerekir" diyordu Günay. İşte şimdi de gösteriyordu nasıl olacağını. O kaynağın gücüydü, o iradeydi şimdi bedenini feda ateşle saran.

Öbek tutuşunca ortasını açtı ve çoraplarını çıkardı. Açtığı boşluğa çömelir durumda oturdu. Kafasını da ateşin içine soktu. Dertop olmuştu.... Tutuşunca sloganlarına başladı. Kararlı, güçlü haykırıyor, alevlerin arasından zaferi işaret eden parmakları sloganlarına eşlik ediyordu. Alevler bedenini sarıp sarmalıyor ama ateşe o hükmediyordu. Sloganlarımız birleşti. Direnişimizin sesi Günay'la daha güçlüydü şimdi ve kaldığımız üç hücrede tek yürek olarak yankılanıyordu. Bir ara birbirimizi duymak için sloganlara ara verdik. Saniyeler sürdü yalnızca. "Sloganları kesmeyin! slogan atın!" diyordu Günay.

"Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez"

Saçları, Yüzü Yanıktı. Dönüp Gülümsedi ve Zafer İşareti Yaptı: "Sizi Çok Seviyorum"

Hep birlikte devam ettik. Eylem başladıktan bir süre sonra (belki beş dakika) belden aşağısı yanıktı. Belden yukarısının da yarından fazlası yanıktı. Kolları çıplaktı. Üstüne giydiği kabanın sadece küçük bir bölümü kalmıştı. Saçlarının ve yüzünün bir bölümü yanıktı... Pencereye doğru dönüp gülümse-di ve zafer işareti yaptı.

"Sizi çok seviyorum" dedi.

"Biz de seni çok seviyoruz."

Gülümsedi yine...

Yaklaşık beş dakika sonra yan dönmüştü. Ellerini zafer işareti yapmaya çalışıyordu. Bir elini yapı-biliyor, diğeri bir türlü olmuyordu. Bir eliyle diğeri eline yardım ediyordu. Kısa bir süre sonra iki elinin de işaret parmakları açık ve kenetliydi artık...

Elleri zafer işareti yapar vaziyette kenetlenmişti.

Saat üçte eylem idare tarafından farkedilmiş ve koğuşa girilmişti. K3'teki arkadaşları sürükleyerek boş bir hücreye attılar. Artık tamamen baygın du-rumdaki Günayımız'ı sedyeye koyup götürdüler.

Cesaretiniz varsa, dokunun ateşime!

Acılı bir "gidişti"... Gözyaşı akıtmadık. Gözyaşlarımızı öfkemize, inancımıza, feda ruhumuza kattık... Onurlu bir "gidişti"... Yiğitçe, kahramanca "gidişti"...

Gözlerden uzak, sessiz, kimsesiz, duygudan düşünceden, insandan, mekandan, zamandan tecrit edilmiş gün gün öldürmelere karşı ateşten bir direnişti. Direnişin ateşten sesiydi; insanlığımızdan çıkarıp boş bir çuval gibi ölüme terk edemeyeceksiniz, yok edemeyeceksiniz, teslim alamayacaksınız bizi! Ateşten bir barikat oldum saldırılarınıza, yalan-larınıza, masallarınıza karşı!

Cesaretiniz varsa gelin, dokunun ateşime! Yürek ister! Elleriniz, dizleriniz titrer; ipini koparmış kabus-lara boğulur uykularınız. Yürek ister benimle yüz yüze gelmek. İtfaiye hortumlarınızın ucundan, gaz bombalarınızın sisleri ardından, silahlarınızın arpacı-ğından bakmak istersiniz bize sadece... Tecrit ve sansür duvarlarının ardında çürümek, yok etmek istersiniz. Ama başaramayacaksınız!

Ateşten bir manifestoydu; başaramayacaksınız! Çünkü ateşimle koruduğum insanlığımız, düşüncelerimiz, ideallerimiz, yarınlarımızdır; onlara el sür-meyeceksiniz! Ve nefesimiz tecriti de, sansürü de parçalayana dek ateşlerimizi harlamaya yeter.

Ve ateşten bir çağrıydı; beyninizdeki korkuyu parçalayın; direnişin onurunu paylaşın.

Fedayı gördük, o gün... Fedayı yaşadık, fedayı hissettik. Ümidumuzu, irademizi büyüttük; fedayı içimize işledik, bir kez daha...

Üşak Hapishanesi'nden yoldaşları

NEWROZ HALKLARIN KAVGA ATEŞİDİR

21 Mart günü dört bir yanda yakılan ateşler, çekilen halaylarla Newroz kutlandı. Kürt illerinde kitlesel kutlamalar gerçekleştirilirken, "barış, kardeşlik" mesajları, yerel seçimler ön plana çıktı, Öcalan lehine sloganlar haykırıldı. En kitlesel kutlamalar Diyarbakır, Van, İzmir, İstanbul, Adana, Urfa'da gerçekleştirildi. Van'da 19 Mart günü Yüzüncü Yıl Üniversitesi'ndeki kutlamalara saldıran jandarma, gençleri feci şekilde döverek 150 kişiyi gözaltına alırken, Adana Şakirpaşa'da bir kişi polis tarafından kafasından vurularak ağır yaralandı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin düzenlediği kutlamalarda ve Cephe'nin katıldığı kutlamalarda, Newroz'un isyan ruhu, Cengiz Soydaş'ın zulmün beyninde patlayan bir bombaya dönüştüğü feda ruhuyla birleşerek anlamını buldu.

Gazi: Newroz'u Selamlayan Cengizler'imiz Var Muharrem Karademir'in kızıl bayraklar ve Cephe bayraklarıyla yoksul halkı son kez selamladığı yer olan 'Tepeüstü'nde gerçekleştirilen kutlama saat 17:00'de başladı. 500 kişinin katıldığı coşkulu kutlamada, Kawa'nın isyan ateşi, Cengiz Soydaş'ın, Muharrem ve Günay'ın ateşiyle yeniden tutuşturuldu. "Newroz Kavga Ateşidir-Haklar ve Özgürlükler Cephesi" ve "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Muharrem Karademir Ölümsüzdür, Cengiz Soydaş Zaferimizin Müjdecisidir TAYAD'lı Aileler" pankartları açılan kutlama, zulme isyan eden tüm kahramanlar için Cengiz Soydaş nezdinde saygı duruşuyla başladı.

Gazi Mahallesi müzik grubu, Grup Dilok'un Kürtçe türküleriyle halaya duran kitle, Newroz ateşlerinin üzerinden zafer işaretleriyle atladı. Tıpkı Günay'ın bedenini tutuşturduğu anda alevler ortasında zafer işareti yapması gibi, direngenlik ve kararlılık, kızıl bayrakların dalgalanışına, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Cengiz Soydaş Ölümsüzdür, Newroz Kavga Ateşidir, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş sloganlarına yansıdı.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi adına yapılan konuşmada, Newroz'un bugünkü anlamı anlatılırken, Grup Özgürlük Türküsü kavga türküleriyle katıldı kutlamaya. 2 saate yakın süren ve Cengiz Soydaş'ın resimlerinin taşındığı kutlama, "Newroz Kavga Ateşidir" sloganıyla sona erdi.

Okmeydanı ve Nuretepe'de Ateşler Yakıldı Okmeydanı Fatma Girit Parkı'nda yakılan Newroz ateşinin etrafından çekilen halaylar, yapılan ko-

İSTANBUL

nuşmalar, atılan sloganlarla; halkların isyanının Filistin, Irak'tan, Türkiye'ye sürdüğü vurgulandı.

Nurtepe'de 400 kişinin katıldığı kutlamada, halkın muhtar adayı Hıdır Yaşar da bir konuşma yaptı. Davul zurna ile çekilen halayların ardından sanatçı Hasan Ekinci, Kürtçe türküler söyleyerek halkın coşkusu artırdı. Yapılan konuşmalarda Newroz'un anlamı ve dünün Kawalar'ının bugünün devrimcileri olduğu anlatıldı. Son olarak sahneye Nurettin Güleç çıktı.

Dersim: 'W' Harfi Yasağı 'W' harfi gerekçe gösterilerek, valilik tarafından mitinge izin verilmedi. Bunun üzerine Dersim halkı her mahallede ateşler yakarak kararı protesto etti. Gazik Mahallesi'nde, Dersim Devrimci Halk Güçleri'nin (Temel Haklar, ESP, Devrimci Demokrasi) çağrısıyla toplanan 1500 kişi, ateşler yakarak, halaylar çekerek, hem kararı protesto etti, hem de Newroz'u kutladı. İktidarın yasağının fiilen geçersiz kılındığı kutlamada, marşlar söylendi, "Biji Newroz Biji Azadi, Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Adıyaman: Newroz Ateşi Hücrelerde Yanıyor Demokratik Güç Birliği tarafından İtfaiye Meydanı'nda düzenlenen Newroz'a, Adıyaman Temel Haklar kendi pankartı ve dövizleriyle katıldı. 3 bin kişinin katıldığı kutlamalarda, Temel Haklar, "Newroz Zulme İsyandır, YÖK'e Teziç'e İşgal Ortaklığına Hayır, Bozuk Düzendeki Sağlam Çark Olmaz, Biji Biratiya Gelan, Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" dövizleri taşıdı ve "Kawalar'ın Ateşi Hücrelerde Yanıyor, Tek Yol Devrim, Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları attı.

Antalya: Newroz Ateşi Cengizler'le Büyüyor Kutlamalara Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 'Newroz Ateşi Cengiz Soydaşlarla Büyüyor' pankartıyla katıldı. Programda önceden yapılan süre belirlemesine aykırı olarak, tertip komitesinin tavrını protesto eden Gençlik Derneği müzik grubu GRUP SESLENİŞ'in sahneye çıkmadığı kutlamada, HÖC mesajı okundu. HÖC mesajında, Cengiz Soydaş'ın 21 Mart'ta ölüm orucunda şehit düşmesi ve Günay Öğrenerler'e kadar geline süreci,

BURSA

tecrit ve direniş vurgulandı. Kutlama boyunca sık sık "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Cengiz Soydaş Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Sivas: Halkız Haklıyız Kazanacağız Ali Baba Mahallesi'nde yapılan kutlamada mahalle halkının yanı sıra üniversite öğrencileri de yer aldı. 350 kişinin katıldığı kutlama devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Gençlik Dernekli bir öğrenci konuşma yaparak, gençliğe yönelik artan baskıları, F tiplerini dile getirdi ve direnişin kaçınılmaz olduğunu vurgulayarak tüm halkın sonsuza kadar direneceğini belirtti. Halayların çekildiği kutlamada, "Soruşturmalar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırmaz", "Newroz Piroz Be", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Bursa: Newroz Piroz Be Demokratik Güç Birliği'nin düzenlediği kutlamalara, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ESP ve Partizan da katıldı. Saygı duruşuyla başlayan kutlamalarda "Yaşasın Newroz, Newroz Piroz Be, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Gecekondularda da ateşler yakıldı.

Hatay: Cengiz Soydaş Korkusu İskenderun'da yapılan mitinge Cengiz Soydaş'ın resimleriyle katılan Haklar ve Özgürlükler Cephesi'ne polis, "O ölüm orucunda öldü" diyerek müdahale etti. Newroz'un halkların isyan günü olarak hatırlanmasını istemiyordu zulüm. Halaylar çekilsin, "bayram gibi" olsun, kitleler

öfkelerini ve enerjisini böyle dindirsın istiyorlardı. HÖC kitlesinin kararlılığı ve tertip komitesinin müdahalesi resimlerle, "Direne Direne Kazanacağız, Cengiz Soydaş Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganlarıyla alana girildi. Newroz ateşinin etrafından halk halaya dururken, Cengiz'in resimlerinin elden ele dolaşması, günümüzün Dehak'larına en iyi cevaptı. 3 bin kişinin katıldığı kutlamada, HÖC, Cengiz'in direnişinin, Kawalar'ın hücrelerde direndiğinin mesajını verdi.

İzmir: AKP Katliamlardan Sorumlu Buca Hipodrom Meydanı'nda 20 bin kişinin katılımıyla yapılan kutlamalara, Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de bulunduğu çok sayıda DKÖ ve parti katıldı. HÖC'ün, "Newroz Ateşi Cengiz, Muharem ve Günaylar'la yükseliyor" pankartı, Günay Öğrener, Cengiz Soydaş ve Muharem Karademir'in resimleri ve kızıl bayrakları ile katıldığı mitingde, Dehak'ların katletmeye, günümüzün Kawalar'ı devrimcilerin direnmeye devam ettiği vurgulandı. Mitingte Güçbirliği içindeki parti yöneticileri konuşma yaptılar. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Biji Newroz, Katil ABD İşbirlikçi AKP" ve Öcalan lehine sloganların atıldığı kutlamada, Kürt halkını katletme politikalarının sürdüğü belirtildi.

DERSİM

Ankara: Newroz İsyandır Ankara valiliğinin izin vermediği kutlamalar, Tuzluca'yı mahallesinde, TAYAD'lı Aileler, ESP, DEHAP, SDP, BDSP, BAGEH, Emek Gençliği, KSD ve Kaldıraç tarafından ortak gerçekleştirildi. 800 kişinin katıldığı kutlamalarda, "Newroz Piroz Be, Newroz İsyandır" yazılı ortak pankart açıldı. Yolu trafiğe kapatan kitle sloganlarla yürüyerek meydana toplandı. Burada yakılan Newroz ateşinin etrafında halaylar çekilirken, Newroz'a ilişkin konuşmalar yapıldı. Cengiz Soydaş'ın direnişinin selamlandığı sloganların yanı sıra, İmralı kapatılsın sloganları atıldı.

Adana: Suçlu Polisin Şovu 40 bin kişinin katıldığı kutlamada Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda yapıldı. Bir gün önce başlayan kutlamalarda, polis ateş açtığı bir genci başından vurarak ağır şekilde yaralamıştı. Bu suçunu unutturmak için polislerin Newroz halayına katılıp yaptıkları soytarlığa göz yumulması, isyan ateşlerinin anlamını gölgelemedi.

Çanakkale: Tecrite ve Sansüre Son Newroz, Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Biga İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Öğrenci Platformu tarafından da 22 Mart günü kutlandı. Eylemde, "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Tecrite ve Sansüre Hayır" ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

AKP'nin Gençliğe Karşı Savaşı

13 Mart Kızılay Saldırısı Tutuklamalarla Sürüyor

13 Mart günü Kızılay'da; oligarşinin dayattığı eğitim sistemine, düşünmeyen, örgütlenmeyen, hakkını aramayan, itiraz etmeyen, iktidara boyun eğen öğrenci kişiliğine direnen;

"Halk için bilim, halk için eğitim" şiarıyla, üniversitelerin tekellerin değil, halkın üniversiteleri olması için mücadele eden;

Gençliğe karşı savaşıyor AKP. Polisiyle, mahkemeleriyle, İslamcı basınıyla, F tipleriyle sürdürüyor bu savaşı.

Meydanlarda polisi bombalar atıyor, Vakit başta olmak üzere İslamcı basın (ve diğer tekellerin basını) gençliğe saldırıyı görmeyerek, göstermeyerek, hakkını arayan gençlerimizi hedef gösteriyor. Mahkemeleri 13 öğrenciyi tutuklayarak bu savaşın parçası haline geliyor, gençlerimizi F tiplerine, tecrite gönderiyor. "F tipi üniversite istemiyoruz" diyen gençlik, F tipleri ile teslim alınmak isteniyor.

Gençliğe saldırı sürüyor.

Bu kez, mahkemeden serbest bırakılanlardan 28 öğrenci hakkında daha gıyabi tutuklama kararı çıkarıldı. (itiraz üzerine bu karar kaldırıldı) Direnen gençlerimiz sindirilmek, üniversitelerdeki mücadeleden koparılmak isteniyor. Soruşturmalar, meydanlardaki terör, tutuklama kararları bunun içindir.

Sözü, tutuklama kararına ilişkin bir açıklama yapan **Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi**'ne bırakıyoruz:

Öğrenci Gençliğin de Direnme Hakkını Elinden Almaya Çalışıyorlar. Başaramayacaklar!

Dünyada hiçbir hak mücadele edilmeden kazanılmamıştır. Tarih hep direnenlerin, hakkını ara-

Onlar; Üniversiteler tekellerin olacak, halk için bilim, halk için eğitim olmayacak diyenlerdir. Barikat, AKP'nin barikatıdır

yanların mücadelesine tanık olmuştur ve böyle olmaya da devam edecektir. Bir yanda iktidarı için her türlü zulmü, baskıyı, yalanı, aldatmacayı sistemli hale getirenler, bir yanda ise hak-hukuk-adalet isteyip bunu dile getirenler daima var olmuştur.

AKP'nin gençliğin mücadelesine yaklaşımı tam da bu anlattıklarımız içerisinde yerini bulan bir örnektir. 13 Mart'ta öğrencilerin üzerine gaz bombalarıyla saldırması, günler öncesinden tehditler savurması, eylem sonrası meydana gelen hukuksuz tutuklamalar... Tüm bunlar, **çizdiğim sınırların dışına çıkarsan her türlü baskıyı uygulam mantığının somutlanmasıdır.**

Peki öğrenciler niye alanlardaydı? Bu sene üniversitelerde merkezi bir şekilde soruşturma furyası yaratılmıştı. Bir eyleme gitmek, afiş asmak, halay çekmek, halay çekene mendil vermek, kamu malına zarar verme potansiyeli taşımak... soruşturma gerekçeleri oldu. Öğrenciler okullarına alınmadı. Amaç belliydi YÖK'e (YÖK nezninde 12 Eylül'e) karşı hiçbir unsur kalmasın isteniyordu. Buna karşın ise öğrenci gençlik hiç de AKP'nin istediği gibi davranmadı. Her geçen gün bu saldırıya karşı daha radikal tavırlar ortaya koydu. 13 Mart Ankara eylemine geline sürecin bir yanı buydu.

AKP, Ankara'da karşılarına çıkacak bir irade savaşı için gaz bombalarını, coplarını, medyadan karalama yapacak yalakalarını, savcılarını ve hakimlerini çoktan hazırlamıştı. Nitekim bunları kullandı da. Eylem sonrası sahnede bu sefer savcılar, hakimler vardı. 69 kişi göz altına alındı. ve 13'ü tutuklandı. Hakimin tavrı da çok dikkat çekicidir. "Siz 10 kişi çıkın, siz 5 kişi de çıkın, bir tek bayan sen kaldın, sen de çık" şeklinde ciddiye, keyfi bir tutumu vardır ve kalanları tutuklamıştır. Ama AKP'ye 13 kişinin tutuklanması yetmemiştir. 28 kişi hakkında da gıyabi tutuklama kararı çıkarmıştır.

Hakkımızı arayacağız ve gerçekleri anlatmaya devam edeceğiz.

Sayı 104

38

28 Mart
2004

DEV-GENÇ'liler onlar; uzun bir yürüyüşün gençleri. Emperyalizme, faşizme karşı mücadelede, dalga dalga bayrakları ile doldurdular alanları on yıllardır. AKP iktidarının terörüne karşı da direnecekler

AKP'nin Gençliğe Karşı Savaşı

Kızılay Saldırısı Protesto Ediliyor

13 Mart Kızılay saldırısı çeşitli kentlerde protesto edildi, tutuklananların serbest bırakılması istendi.

ADANA: Arkadaşlarımız Bırakılsın

Adana Gençlik Derneği 17 Mart'ta Çukurova Üniversitesi'nde, 'Tutuklananlar Serbest Bırakılsın' pankartıyla eylem yaptı. Dernek adına konuşan Özcan Hır, tutuklananlar arasında derneklerinin üyesi ve Grup Nisan Güneşi elemanı Soner Tohumcu Er'in de bulunduğunu belirterek, "Ankara polisinin bu demokratik eylemimize panzerleri, bombaları, coplarıyla saldırmaması, ülkemizdeki hukuk anlayışını gösterirken, gençlik üzerindeki tahammülsüzlüğü de kanıtıyor." dedi. Eylemde "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

HATAY: AKP Hak Arayandan Korkuyor

Haklar ve Özgürlükler Cephesi 19 Mart'ta Arkeoloji Müzesi önünde yaptığı eylemde, soruşturma terörüyle başlayan saldırının Kızılay'da sürdüğünü söyledi. AKP'nin saldırıyı planlı gerçekleştirdiğinin hatırlatıldığı açıklamada, saldırı kınandı ve şöyle denildi: "AKP, işçinin, memurun, öğrencinin hak aramasından, hapishanelerde 109 insanın öldüğünün

TRABZON: Kızılay Saldırısını Protestoda Polisin Azgın Saldırısı

22 Martta Meydan Park'ta yapılan protesto eylemi de polisin saldırısına uğradı. "Baskılar, Soruşturmalar, Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz" yazılı pankartı gerekçe yapan polis, öğrencileri yerlere fırlatarak, tekme tokat gözaltına aldı. 21 öğrencinin emniyete götürülmesinin ardından başka bir öğrenci grubu da adliyenin önünde beklemeye başladı. Alkışlarla gözaltıları protesto eden grubu polis dağıtmakta başarılı olamadı ve dergi çalışmamız Çetin Güven ve Zeynep Erduğrul'u tartaklayarak, Çetin Güven'i gözaltına aldı. Gece geç saatlerde öğrenciler serbest bırakılınca, sabahtan gece 23:00'e kadar adliye önünde bekleyen grupla birleşilerek saldırıyı protesto eden bir açıklama yapıldı. Açıklamada, baskıların öğrencileri yıldırmayacağı bir kez daha vurgulandı.

duyurulmasından korkuyor. Gençlik gelecektir, susturulamaz. Tutuklananlar derhal serbest bırakılsın."

ZONGULDAK: AKP'nin Çaresizliği

18 Mart günü Madenci Anıtı önünde açıklama yapan Karaelmas Üniversitesi öğrencileri, tutuklamaları, soruşturmaları ve Kızılay saldırısını protesto eden bir metin okudu. "Baskılar, soruşturmalar, tutuklamalar iktidarın çaresizliğinin göstergesidir." diyen gençlik, tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılmasını ve soruşturmalara son verilmesini istedi. Eylemde "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Sayı 104

39

28 Mart
2004

Gençlik Derneklerinden... Gençlik Derneklerinden... Gençlik Derneklerinden... Gençlik Derneklerinden...

Cengiz Soydaş Anıldı

İstanbul Gençlik Dernekli öğrenciler, 21 Mart 2001'de şehit düşen Cengiz Soydaş'ı andı.

Saygı duruşunun ardından Cengiz ve direniş anlatıldı. Ölüm orucunu ve feda kültürünü anlatan bir tiyatro oyununun ardından 1984, 1996 ve 2000 ölüm orucu ile ilgili dia gösterimi yapıldı ve marşlar söylendi.

Katliamlar Lanetlendi

Isparta Gençlik Derneği, 20 Mart'ta düzenlediği etkinlikle, 16 Mart ve 12 Mart Gazi katliamlarını lanetledi. Devletin katliamcı yüzünün net olarak görüldüğü belirtilen katliamlarda şehit düşenler için marşlar söylendi.

Burdur'da Genel Kurul

Burdur Gençlik Derneği 20 Mart'ta 1. Olağan Genel Kurulu'nu dernek merkezinde yaptı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başla-

yan Genel Kurul'da, yeni yönetim seçilirken, gençliğin her sorununda söyleyecek sözü var denildi. Ayrıca Gençlik Dernekleri Federasyonu kuruluşunda Burdur gençliğini temsil edecek delegeler seçildi.

Dicle Gençlik Derneği Şenliği

Dicle Gençlik Derneği'nin düzenlediği "açılış şenliği"nde 400 kişi, gençliğin coşku ve kararlılığını sergiledi. Derneğin Müzik Grubu, Halk Oyunları ekibi, Pir Sultan Semah Ekibi, Umuda Türkü ve şiir dinletilerinin yer aldığı şenlikte konuşan dernek başkanı İlker Boğa, gençliğin verdiği mücadelenin Irak'taki direnişten hapishanelerdeki direnişten, işçinin memurun direnişinden bağımsız olamayacağını belirterek DEV-GENÇ geleneğinin onurlu tarihinin bizlere yüklediği sorumluluğun anti-emperyalist, anti-faşist örgütlü mücadele olduğunun altını çizdi.

F Tipi Lise İstemiyoruz

İnsan eğitimle yetişir, eğitim insanın yaşamını belirler, Türkiye'de ise eğitim, öğrencileri okuldan uzaklaştırarak, atarak veriliyor. Türkiye'nin birçok lisesinde öğrenciler dayak, zorla toplanan aidat, disiplin cezaları, taciz, kameralar, 2 metrelik okul duvarları gibi sorunlarla karşılaşılıyor.

Bu sorunlara karşı biz İstanbul Gençlik Dernekli Liseli Öğrenciler **'F TİPİ LİSE İSTEMİYORUZ, DİSİPLİN CEZALARINA ve BASKILARA SON!'** diyerek **imza kampanyası** başlattık. Amacımız liselerdeki baskıların son bulması, bizlere F tiplerinde ve hayatımızın her alanında dayatılan, şimdi de kar-

şımıza liselerde çıkan **tecrit** (yalnızlaştırma) politikasına son vermektir. Fakat tecrit politikasının sahipleri, karşımıza 'okul idaresi' olarak çıktılar.

Esenler Atışalanı Lisesi 2. sınıfta okuyan 2 arkadaşımız, üzerinde "F Tipi Lise İstemiyoruz, Disiplin Ceza-

İstanbul Gençlik Dernekli Liseli Öğrenciler, 22 Mart'ta Temel Haklar'da yaptıkları açıklama ile, dayak, taciz, disiplin cezalarına son verilmesini istediler. Bağcılar Ticaret Lisesi öğrencisi Sevda Kurban ve Aygün Kumru'nun okuduğu açıklamada, bu amaçla başlattıkları kampanyayı duyurdular.

larına ve Baskılara Son/İstanbul Gençlik Dernekli Liseli Öğrenciler" yazan kağıtlar çıktığı gerekçesiyle okuldan atılmakla tehdit edildiler. Okul idaresi arkadaşlarımızı atacak bir delile sahip olmadığını bildiği için, aileleri aracılığıyla arkadaşlarımızı okuldan ayrılmaya zorladı.

Altınşehir'de, Küçükçekmece Meslek Lisesi 1. sınıf öğrencisi bir arkadaşımız aynı gerekçeyle okuldan bir hafta uzaklaştırıldı.

Görevleri eğitmek olan bu insanlar, öğrencilerin okuma haklarını ellerinden alıyorlar.

Biz İstanbul Gençlik Dernekli Liseli Öğrenciler olarak diyoruz ki; okullarımızda dayak, aidat, disiplin cezası gibi baskıların olmasını istemiyoruz. Okullarımız bilim ve eğitim yuvası yerine F tipine dönüştürülmeye çalışılıyor, buna izin vermeyeceğiz. Okuldan uzaklaştırılan arkadaşlarımızın cezaları geri çekilmelidir.

İstanbul Gençlik Dernekli Liseli Öğrenciler

Sayı 104

40

28 Mart
2004

Temel Haklar: KONTRACI VAKİT'TEN YENİ KOMPLOLAR

Amerikancı-AB'ci işbirlikçi AKP'nin, din bezirganı, 'Yeşil Kuşak'çısı Vakıf, "görevine" devam ediyor. Komplocu Vakıf, 'büyük yerden gelen emirle' Ankara'da 13 Mart günü demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla gerçekleştirilen YÖK'ü protesto eylemlerine katılan Kocaeli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ni ve derneğimizi "yasadışı örgüt" ilan edip hedef göstermiştir.

Kocaeli Temel Haklar üyeleri, Kocaeli Belediyesi'ne ait otobüslerle Ankara'ya gitmişler. Araç kiralamak isteyen her kurum, kuruluş belediyeden araç kiralayabilir.

Vakit gazetesinin bu "haber"leri sonucu yasal bir dernek, işbirlikçi medyanın da desteğiyle "terör örgütü" ilan edilmiş, üyeleri terörist ilan edilmiş, evleri basılmış gözaltına alınmış ve tutuklanmışlardır. Dernek kurmak, üye olmak Anayasaca güvence altına alınmış bir haktır. Ankara'da yapılan demokratik bir eylemdir ve bir çok DKÖ katılmıştır. Saldıran,

terör estiren de yine polis olmuştur. Ama ahlaksızlıkta, ihbarcılıkta sınır tanımayan Vakıf için yasalar da geçerli değildir. Çünkü halka karşı savaşta ona biçilen rol budur.

Vakit gazetesi hala Amerika'nın "Yeşil Kuşak Projesi" çerçevesinde kendilerine biçilen rolü sürdürmektedir. Din maskesi altında her türlü ahlaksızlığı, kepezeliği yapmaktadır, Vakıf gazetesi dini satışa çıkaran bir anlayışın ahlakıyla hareket etmektedir. Hemen her gün, demokratik kurumları, dernekleri, insanları hedef göstermektedir. Yakın zamanda hapishanelerden ölüm drucu yaptıkları için sakat kalan ve rapor olarak tahliye olan devrimcileri hedef göstermiştir.

Bunlar, Vakıf kontracılarının ilk komploları değildir. Daha önce defalarca bu asılsız ihbarlarıyla, "canlı bomba" masallarıyla karşılaşmıştık. Hapishaneden tahliye olmuş birinin cep telefonu ile konuşması "suçtur" mesela, ya da konsere gitmesi, çünkü amirleri öyle istemiştir. İktidarın pisliklerini örtmek için her türlü kepezeliği, yalakalığı yapan din bezirganı Vakıf, neden Ankara'da öğrencilerin maruz kaldığı YÖK baskısından bahsetmemektedir. Çünkü hedef belirlenmiştir. Sözde CHP'li Belediye Başkanı'nı eleştirecek ama asıl olarak derneğimizi ve Kocaeli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ni hedef gösterecektir.

Derneğimiz, Kocaeli Temel Haklar yasal derneklerdir. Kontracı Vakıf, komplo teorilerine, asılsız ihbarlarına, demokratik kurum ve kişileri suçlama, karalama kampanyalarına son vermelidir.

Bir aydının gözüyle ölüm orucu direnişi

Cezmi Ersöz'ün ölüm orucu ile ilgili yazıları ve röportajları, Gendaş Kültür Yayınları'ndan, **"SUÇTÜR UMÜTSÜZLÜĞE KAPILMAK"** ismiyle, kitap olarak basıldı.

Ölüm orucu direnişini, özellikle ziyaretleriyle yakından izlediği Armutlu'daki ölüm orucu direnişi üzerinden anlatıyor Cezmi Ersöz. Duyarlı, halkına, bu toprakların devrimcilerine sırtını dönmeyen bir aydın olarak tarihsel bir belge de sunmuş oluyor bu kitapla. Direnişin tarihsel ve güncel anlamını, aydının iç dünyasıyla ve Türkiye gerçeğiyle hesaplaşarak, yoğun bir duygu atmosferi içinde anlatan Ersöz, son hızla ölüme giden direnişçileri tanımış olmanın gururu ve onurunu da paylaşıyor okuyucuyla.

Duygularını katarak anlattığı böylesi bir direnişin bu ülkede yaşanmış olmasına karşın aydının, yazarın duyarsızlığın çeşitli nedenlerle had safhada olduğu bir süreçte kitap kuşkusuz daha anlamlı bir hale gelmekte. Tahmin edilebilir ki, böylesine bir görkemli direniş destanı, tarihin bir başka döneminde, bir başka yerde yaşanmış olsa, aynı aydınların duyarlılık ve hayranlık yarışına girdi-

ğine de tanık olacaktık. Nitekim bunun örnekleri de mevcuttur.

Cezmi Ersöz, duyarlılık ve dayanışmasını sadece sözcüklerle ifade etmiyor. Kitabın gelirini de, bu duygu yüklü satırları yazdıranların ailelerine, "tutuklu aileleri ve yakınlarına" bırakıyor. Maddi yanından öte manevi yanıyla güzel bir örnek de sergilemiş oluyor böylece.

Resmi propagandaların, reformizmin, küçük-burjuva aydının teorilerinin Armutlu'da nasıl direniş gerçeği karşısında geçerliliğini yitirdiğini yaşayarak gören Ersöz, yer yer kendini de katarak aydınlığını da sorguluyor kitabında.

Armutlu direnişini en yakından takip eden aydınlarımızdan biri olan Ersöz'ün kitabında topladığı yazıların tümünün ortak özelliği, yaşanan sürecin tarihsel anlamının bilincine varmış olması. İnançsızlığın, korkunun, halka güvensizliğin uç boyutta yaşandığı günümüzde direnenlerin "ayrı bir dünyanın" insanları olduğunun farkında yazar. Bu inançla sarsılıyor, direnişçilerin umudu, yazarın umudunu büyütüyor. Ve aydın cephesinden tarihe not düşüyor dilince, duygularınca.

Şu ana kadar ikinci baskısını yapan, bir aydının direnişe tanıklığı, ölüm orucu direnişine bakışı mutlaka okunmalı, tanıklık paylaşılmalı.

Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Polis, olayı görüntülemek isteyen basına silah çekerken, Poyraz'ın hayatı tehlikesinin sürdüğü öğrenildi.

Günay'ın Adı İzmir Gecekondularında

Devrimci Halk Güçleri, İzmir ve Menemen'in mahallelerinde; "Günay Öğrener Ölümsüzdür, Umudun Adı DHKP/C, Muharrem Karademir Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" yazılamaları yaptı ve şehitlerimizi yaşatacak, hesap soracağız dedi.

Bu çocuklar birgün kazanacak

"Bu insanlara terörist diyenler Şenay'la, Gülsüman'ın o ıslıl gözlerine, o kınalı ellerine bir kez olsun içtenlikle bakabilselerdi çok derinden utanacaklardı, eminim... Tanıdım onları, kalplerine sonsuza dek kefilim..."

"Canan benim de kızım olabilir. Zehra ölümü bekleyen ikinci canım olabilir... Kimseden emir almış filan değil, babasının, annesinin, arkadaşlarının gözü önünde eriyor; ama yaşama sevincini asla yitirmeden, üstelik hayata giderek daha çok bağlanarak, onun sırrını ölüme yaklaştıkça daha iyi hissederek eriyor... Ölüme yaklaştıkça bütün korkularından kurtulup, onun bu eylemini saçma, gereksiz, akıldışı bulanları derinden tedirgin edecek ve ürkütecek kadar duyarlı bakıyor baktığı yere."

"... İşte bu yüzden korkmuyorlar birer birer ölmekten. Çünkü onlar bir kere sonsuzluğa inanmışlar. Binbir çeşit kentli kuşkusunun pençesinde yaşayan ben bile işte o an inanıyorum: Bu çocuklar bir gün kazanacaklar... Sonsuzluk tükenmez çünkü..."

Bu ülkenin en cesur çocukları...

İnan Zehra, hayatına ve ölümüne inandığın gibi inan... Sizin çocuklar kazanacaklar bu hayatı... Özgürlüğün ve erdemin çocukları... Bu hayatı, o yoksul, o suyu çekilmiş parmakla rıyla ölürlen bile zafer işareti yapan çocuklar kazanacak..."

Tecriti protesto için kendini yaktı

Yusuf Poyraz, 24 Mart günü, tecriti protesto etmek için, İZMİR KONAK EMNİYET'i önünde kendini yakarak Emniyet'in bahçesine koştı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Tecriti Kaldırın ölümleri Durdurun" sloganları atan Poyraz söndürülerek Yeşilyurt

Genel Kurul'da İsim Değişikliği Kararı “Adımız Dersim Temel Haklar”

Tunceli Temel Haklar 1. Olağan Genel Kurulu'nu 20 Mart günü Belediye Konferans Salonu'nda gerçekleştirdi. Genel Kurul'da alınan kararla, derneğin adı DERSİM TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER

DERNEĞİ olarak değiştirildi.

Genel Kurul'da HHB Avukatı Süleyman Şensoy, Tunceli Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği Başkanı, Devrimci Halk Güçleri'nin (Temel Haklar, ESP, Devrimci Demokrasi) Bağımsız Belediye Başkan Adayı Haydar Baltan, Elazığ Temel Haklar'dan Ebru Timtik, Temel Haklar üyesi Ali Cemal Ulağ, Tunceli Barosu Başkanı Hüseyin Aygün ve dernek başkanı Murat Kaymaz birer konuşma yaptılar. Konuşmalarında tecrit, sansür, DKÖ'ler ve gençlik üzerindeki baskılar ile ölüm orucuna yer verilirken, Murat Kaymaz, Dersim'de demokratik mücadelede önemli bir mevzi olarak yeni yönetimle mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti. 250 kişinin katıldığı Genel Kurul'da yeni yönetim seçimi ve tüzük değişikliği yapıldı ve derneğin adı Dersim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği olarak değiştirildi. Son olarak, Elazığ Temel Haklar bünyesinde çalışan Grup Karaca bir müzik dinletisi sundu ve halaylar çekildi.

Malatya Temel Haklar Genel Kurulu

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de 20 Mart'ta 1. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Dernek binasında gerçekleşen genel kurulun Divan Başkanlığını yapan Hatice Harman'ın konuşmasının ardından saygı

duruşu yapıldı. Dernek Başkanı Hatice Yılmaz, haklar ve özgürlükler mücadelesinde tüm baskılara rağmen mücadelenin süreceğini belirtirken, tek liste olarak hazırlanan yeni yönetim oybirliği ile kabul edildi.

Ovacık'ta 'Köye Dönüş' Paneli

Dersim Ovacık'ta, 21 Mart günü DEHAP tarafından, ilçe binasında "Köye dönüşler ve temel haklarımız" konulu panel düzenlendi. Konuşmacı olarak İstanbul ÇHD Başkanı ve HHB Avukatı Süleyman Şensoy ile Dersim Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz katıldı. Şensoy, temel haklarımız ve köye dönüşlerin birbirleriyle bağlantılı olduğunu, devletin insanların hukuki haklarını aramalarının önünü kapatmak için yaptığı manevralara karşı örgütlü ve birlik içinde mücadele edilmesi gerektiğini belirtti. Murat Kaymaz da, Dersim Temel Haklar olarak köye dönüşlerde mücadelede köylülerin yanında olacağını belirtti ve çözümün birlik içinde mücadele olduğunu anlattı. Üç saat süren panele 90 kişi katıldı.

İHD'den Fişleme Protestosu

İHD İstanbul Şubesi, 23 Mart'ta Başbakanlığa mektup göndererek, KKK yönergesiyle deşifre olan fişleme uygulamasını protesto etti. Şube Başkanı Hürriyet Şener, hükümete, "KKK'nın bu yasadışı yönergesi ile ilgili hangi işlemi yaptınız?" diye sordu. Eyleme, TAYAD da katılarak destek verdi.

ÇHD: "Babat'ın Ölümü Politik"

Devrimci Hareket okuru Önder Babat'ın Taksim'de şüpheli bir şekilde öldürülmesiyle ilgili ÇHD, 24 Mart günü basın açıklaması yaptı. Açıklamada, Babat'ın ölümünden sonra polisin uydurma açıklamaları hatırlatıldı ve 2 saat içinde yapılabilen Adli Tıp raporunun 18 gündür yapılamadığına dikkat çekildi. "Önder düzene muhalif, YÖK karşıtı demokratik eylemlere katılan bir öğrenciydi." denilen açıklamada, tüm verilerin olayın politik bir cinayet olduğu sonucuna götürdüğü söylendi.

JİTEM'ci İtiraf Etti AKP Susuyor

24 Mart günü, Ankara Yüksel Caddesi'nde, çok sayıda aydın, sanatçı, yazar ve aralarında Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin bulunduğu siyasi grup, parti ve sendika tarafından imzalanan ortak basın açıklaması yapıldı.

Açıklamayı okuyan şair Ahmet Telli, Gündem gazetesinde yayınlanan JİTEM tetikçisinin anlattıklarını hatırlatarak, "açığa çıkarmın karanlık eylemleri, cinayetlere ortak olmayın" dedi. "Katiller Yargı-lansın, Hesap Sorulsun" sloganının atıldığı eylemde, İHD Başkanı Hüsnü Öndül de bir konuşma yaptı.

Bu ülke böyle yönetiliyor

bölüm 2

Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın (KKK) **fişleme genelgesine** ilişkin, Genelkurmay'ın "hukukdışı bir uygulama olmadığını", hatta "fişleme diye bir şey olmadığını" izah etme açıklaması, iki gerçeği yeniden herkesin gözlerine soktu.

Birincisi, oligarşi içi çatışmaların, iktidar kavgalarının, -bugünkü ortaya çıkış biçimiyle söylersek AB'ci AB karşıtları-boyutu ne olursa olsun, asıl düşman halktır, halkın öncüleri olan devrimcilerdir, ilericilerdir, vatanseverlerdir.

İkincisi ise, bu durumdan en demokrat görüneni de, en ulusalcısı da, ordunun müdahaleliğine en fazla karşı çıkanı da rahatsız değildir. Aksine doğal ve olması gerekendir onların fişlenmesi, takibi, infazı, tutuklanması, komplolara uğramaları...

Bu bile, ülkemizi onyıllardır hukukdışı yöntemlerle, halk düşmanı politikalarla yöneten zihniyetin, ne kadar kanıksandığını gösterir. Elbette bu kesimlerin, devrimcilerin -her ne yöntemle olursa olsun- tasfiyesi konusunda Genelkurmay ile aynı kafayı taşıyor olmaları da, bu tavrın (ya da tavırsızlığın) başka bir yönünü oluşturmaktadır.

Yazı dizimizin ilk bölümünde oligarşinin hukuku halka karşı kullanıp, kendi yasalarını kendisinin hiçe sayması ve fişleme uygulamasının mantığı üzerinde durmuştuk.

Oligarşinin yönetim tarzını anlatmaya devam ediyoruz.

Katliamlarla Yönetiyorlar

Maraş, Sivas, Çorum, 16 Mart, Gazi, Lice, Ulucanlar, Madımak, 19 Aralık, Armutlu ve hal-
kın, devrimcilerin kanının döküldüğü onlarca katliam. Hiçbiri durup dururken olmadı. Hiçbiri "devlet içindeki devletin" ya da "bir kısım rantçı çetelerin" işleri değildi. Örgütlenişinden, hedefine, hukuk ayağından katliamcılarının korunması-
na kadar baştan sona devletin resmi politikası olarak yaşama geçirildi bütün katliamlar.

Kitle katliamlarının hepsi bir amaca hizmet eder. En genelde hedeflenen, halkın mücadelesinin kanla boğulmasıdır. Gerçekleştirilen her bir katliam, yöneldiği kesimlere, "itaat etmezseniz kıyımdan geçiririz" mesajını fiziki imhayla verirken, tüm halka yönelik gözdağı da başlıca hedefler arasındadır.

Kendi halkından korkan oligarşi, halkı sindirerek iktidarını sürdürmeye çalışmaktadır. Katliamcılık, halkın tepesinde sürekli olarak sallanan bir tehdittir bu ülkede. Birinin üzerinden biraz zaman geçmiş ve etkisini yitirmişse, bir yenisini örgütlemekte tereddüt etmez. "Demokratikleşme süreçleri" masalları bile bu politikayı değiştirmez.

Tüm kitle katliamlarının süreçlerine bakın, hepsinin de halkın mücadelesinin yükselişe geçtiği, toplumsal muhalefette kıpırdanmaların olduğu dönemlerdir. Yine tüm bu katliamlarda vahşet üst boyutta uygulanır. Bunda da sözünü ettiğimiz tüm halka yönelik gözdağı belirleyicidir. 19 Aralık bu konuda çarpıcı bir örnektir.

Tüm tutsaklar zaten dört duvar arasında, hapisanelerdedir. Yani "devletin elindedir". Ancak 19 Aralık 2000 sabahı tüm hapisanelere yönelik operasyonda kullanılan askeri malzeme ve insanların diri diri yakılmasına kadar uzanan büyük vahşet, katliamın halka yönelik gözdağının yansımasıdır. O gün tüm hapisanelere yönelik operasyonda, 8 jandarma komando taburu, 37 bölük olmak üzere **8 bin 335** personel görevlendirildi. Dört duvar arasındaki insanların üzerine atılan bomba sayısının 20 bini aşkın olduğu bizzat yetkililer tarafından açıklandı. Ümraniye, Bayrampaşa ve Çanakkale'deki saldırılarda Skorsky helikopterler dahi kullanıldı.

Bu tabloyla birlikte, Ecevit'in, "*devletle baş edilemeyeceğini anlamış olmalılar*" sözünü düşünürseniz, bu kadar büyük bir vahşet sergilenmesinin nedeni daha da somut hale gelecektir. Bu söz sadece tutsaklara söylenmiyordu; devletin politikalarına karşı çıkan, kuzu gibi yönetilmeyi istemeyen, hak ve özgürlük arayan herkeseydi.

Katletmekle yönetme geleneğini çok iyi bilen Ecevit'in, kendi hapisanelerini yerle bir eden, 6 kadını diri diri yakıp, 28 insanı katleden bir iktidarın başı olmanın utancını taşıması elbette beklenemezdi. Oligarşik devlet için doğal olan Ecevit'in katliam konusundaki pervasızca savunusuydu. Ve bu pervasızlık Ecevit'e has değildir. Bugün AKP iktidarının kararı, cumhurbaşkanının onayı ile, katliamın baş sorumlularından Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun'a "devlet üstün hizmet madalyası" takılması, katliamın F tiplerinde 109 ölümle sürdürülmesi, bu konudaki "devlet politikasının" açık kanıtlarıdır.

Hukukun olduğu bir ülkede Ertosunlar'ın, Sami Türkler'in, Tantanlar'ın, Jandarma Genel Komutanı'nın katliam suçlusu olarak yarılınması gerekirken, hukuksuzluğun yönetim tarzı olduğu ülkemizde bunlara madalyalar takılmakta, terfi ettirilmektedir. Tıpkı bütün infazcılarının, işkencecilerinin, katledikçe terfi ettirilmeleri gibi.

Peki tutsaklar ne istiyordu ki, böyle bir katliam gerçekleştirildi?

Demokratik taleplere cevabın katliam olması, tutsakların talepleriyle de kanıtliydi. TMY, DGM'ler, işkenceli ölüm tecritleri gibi, burjuva demokratların karşı çıkması gereken, bir hukuk devletinde tartışılması doğal olan taleplerdi, tutsakların talepleri. Dönemin Adalet Bakanı, hükümet yetkilileri bu talepler için, *"bir devletin kabul edemeyeceği talepler"* tespiti yapıyor, *"bunlar devlete isyan ediyorlar"* diyorlar ve katlimla bu talepleri bastırma kararı alıyorlardı.

Biraz daha gerilere gidelim. Bu politikanın hiç değişmediğini gösteren örneklerden birini, halkın hala *"adalet istiyoruz"* diye haykırdığı **12 Mart 1995 Gazi** katliamını hatırlayalım.

Kontrgerilla, devrimci potansiyelin olduğu, emekçi halkın büyük çoğunluğunun devrimcilerle birlikte hareket ettiği Gazi Mahallesi'ne saldırı. İlk saldırıda bir kişi öldü. Sokaklara dökülen halkın talebi *"Katiller bulunsun"*, *"Adalet istiyoruz"* şeklindeydi. Oligarşi bu açık Kontrgerilla

saldırısının sahibinin kendisi olduğunu açıkça gösterecek, halkın bu talebine kurşunlarla, panzerlerle cevap verdi. Katliam sona erdiğinde 17 kişinin cesedi, yüzlerce yaralı kalmıştı geriye. *"Adalet istemenin"* karşılığıydı bu. Ve halkın ayaklanmakta ne kadar haklı olduğu bu katliamla da ortaya çıkmıştı.

Katliamlarla halka gözdağı verenler, halkı sindirecek, hiçbir hakkını arayamaz duruma getirmek istemektedirler. Böyle bir halkı yönetmek elbette kolay olacaktır onlar için.

İstedikleri sömürü yasalarını, işbirlikçilik politikalarını sessiz sedasız, tepkisiz yaşama geçirme imkanı bulacaklar. 19 Aralık katliamının, ülkeyi korkunç bir yoksulluğa sürükleyen IMF politikalarının uygulanmasının hemen öncesinde gerçekleştirilmiş olması tesadüf değildir. Ve bu gerçek, bizzat Ecevit tarafından *"Hapishaneler sorununu çözemezsek IMF politikalarını uygulayamayız"* sözleriyle ifade edilmiştir.

Gazi katliamının, devrimci mücadelenin halklaştığı bir süreçte gerçekleştirilmiş olması da, bu saldırının neyi hedeflediğini göstermektedir. Tıpkı, gençliğin mücadelesini sindirmeye yönelik 16 Mart katliamı, Alevi halkın devrimci saflara yöneldiği günlerdeki Çorum, Sivas ve 1978'in Aralık ayının 21'inde başlayıp, 24'üne kadar süren ve bu dört gün boyunca devletin ortada görünmediği, ancak bu dört günün sonunda ortaya çıkarak sıkıyönetim ilan ettiği Maraş katliamı gi-

insanları diri
diri yakarak
yönetiyorlar

2 Temmuz 1993 Sivas Madımak Oteli

Pir Sultan'ı anma şenlikleri daha başlamadan yerel basında çıkan yazılar, katliam hazırlıklarını açıkça gösteriyordu. *"Müslüman mahallesinde salyangoz sattırıyoruz"* manşetlerinin yanı sıra, **"Müslümanlar"** imzalı kontra bildiriler dağıtılıyordu.

Kanlı Pazarlar'dan Hizbulah'a, oligarşinin, kontrgerillanın İslamcılarını kullanmakta ne kadar tecrübeli olduğu bilinmektedir.

Kent dışında gericiler ve fa-

şistler Sivas'a önceden getirildi. İlk gün standlara saldırılarda başarılı olamayan grup, 2 Temmuz günü cuma namazından çıkarak **MGV, Ülkü Ocağı** gibi derneklerde toplandı. Önce Kültür Merkezi önünde etkinlikler için toplanmış bulunan 1500 kişilik kitleye saldırdılar.

Daha sonra ise, Madımak önünde, oligarşinin ellerine verdiği kibritle ilericileri diri diri tuşturmak için toplandılar. Dönemin RP'li Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu gözü dönmüş kitleye *"gazanız mübarek olsun"* konuşması yaparken, içerde ölümü bekleyenler dönemin

Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü dahil pek çok yeri telefonla aradılar. Verilen tüm cevaplar, *"merak etmeyin gereken yapılacaktır."* oldu.

Tam 8 saat boyunca, oligarşinin güvenlik güçlerinin gözetiminde, oteldeki 90 kişiden 35'i yakıldı. Otelin önünde katliam sloganları atanlar, 8 saat boyunca hiçbir müdahale olmamasının *"katliama izin"* anlamına geldiğini çok iyi biliyordu.

"Gerekeni yaptılar". 2 Temmuz 1993'teki Sivas katliamı, cunta yıllarından sonraki en büyük kitle katliamlarından biriydi. Onu Gazi katliamı izledi.

bi.

Bugün artık Maraş katliamının, CIA, MİT, Özel Harp Dairesi'nin ortak planlaması ile MHP'li faşistlerin kullandığı bir katliam olduğu herkesçe bilinmektedir.

İktidarda "sol" bir parti vardır. CHP'nin ve Ecevit'in "Halkçılık" rüzgarları estirdiği yıllardır aynı zamanda. İktidar "halkçıdır", dökülen yine halkın kanı olur. Çünkü tüm Türkiye'de devrimci mücadelenin geliştiği bir dönemdir 1978'ler. Devrimci saflardaki kitleselleşme, halkın devrimcilere umut bağlaması oligarşiyi korkutacak düzeye ulaşmıştır. Siyasi ve ekonomik krizi gidecek derinleştiren bir işlev görmektedir. Ve gelişim, bu sürecin daha da oligarşinin aleyhine işleyeceğini göstermektedir.

Yani oligarşi açısından katliam için gerekli bütün gerekçeler mevcuttur. Halkın, bağımsızlık ve demokrasi taleplerine, eşitlik ve adalet isteğine, yoksulluğa isyanına kulak vermesi, sistemin karakteri gereği mümkün değildir. Oligarşinin tek düşündüğü, katliamla bu sürecin önünü tıkamaktır.

Maraş'ta hedef seçilen Alevi halktı. Çünkü Alevi halk tarihsel ve kültürel olarak zulme isyan geleneğine sahipti. Bu topraklarda Yavuz Selim'den bu yana katliamlardan geçirilmeleri de bu özelliklerinden kaynaklanmaktaydı. Ve katliamcılık mirasını Osmanlı'dan devralan Türkiye Cumhuriyeti de, Alevi halkı katliamla sindirmeyi denedi. Maraş'ta gerçekleştirilen bu katliam, bütün Aleviler'e devrimci saflara katılmaması konusunda bir gözdağı olarak değerlendirildi.

Katliamcılığın bir ayağını da hukuk oluşturmaktadır. Bugüne kadar gerçekleştirilen hiçbir

kitle katliamında suçlular cezalandırılmadı. Tersine aklandı. Oligarşinin halka karşı savaş yöntemlerinin tümünde bu mekanizma çalışır. Bu, aynı zamanda devletin katliamı üstlenme biçimidir. Hukuksuzluğun alenileştirilmesi, devletin halka meydan okuyuşudur.

Ne Maraşlar, Gaziler, Çorumlar, Madımak alevleri "geride kalmıştır". Ne de 19 Aralık sadece devrimcilere yönelik bir katliamdır. Böyle düşünmek devleti tanımamak, onun bu ülkeyi nasıl yönettiğini kavramamaktır.

Madımak'ta aydınlarımızı yakanla, 19 Aralık'ta Bayrampaşa Hapishanesi'nde 6 kadın tutuşamızı diri diri yakan aynı eldir. Tek farkla ki, birçok kitle katliamında olduğu gibi, oligarşi Madımak'ta halk düşmanı gerici faşist güçleri kullanmıştır.

AKP ile ayyuka çıkarılan "demokratikleşme" palavralarının katliamla yönetme gerçeğini değiştirmez. "Devlet değişti, demokratikleşiyoruz" diyenlerin kafasına vurarak, "değişmediğini" göstermeye devam edecektir. Meydanlarda hak arayanlara yönelik estirilen terörün, halkın örgütlenmesinin geliştiği bir süreçte katliamlarla, bugün unutturulmak istenen Susurluk'un kaybetmeleri, infazları ile sürdürülmesi bu düzeyin niteliğine uygun olmalıdır. İktidarda İslamcı, liberal ya da "sosyal demokrat" bir partinin olması hiçbir şeyi değiştirmez.

"Ben devletim... İstedığimi yaparım, kimse benden hesap soramaz" zihniyeti oldukça, "devlet pazarlık yapmamayı" güçlülük olarak nitelendikçe, bu devlet halka düşman olmaya devam edecektir.

- Sürecek -

Sayı 104

45

28 Mart
2004

insanları diri
diri yakarak
yönetiyorlar

19 Aralık 2000 Bayrampaşa

"...Uzun namlulu silahlarını koğuşa çevirmişlerdi. Daha üzerimizi bile giymeden ateş ettiler, hepimiz kendimizi yerlere attık. Tavanı delmeye başladılar. Sürekli küfür ediyorlar, "sizi gebertmeye geldik" diyorlardı... Deliklerden demir kafesler sarkıp bombayı bunun içinde yakmaya başladılar. Böylece dışarı atmamızı engellemeyi planlamış olmalılar. Ama bir yandan da hem koğuş mazgallarını açtılar, hem de çatıdan ateş etmeye devam ettiler... Bombalar

üzerimize düşmeye ve yakmaya başlıyordu...

Arka ranzalar yanıyordu. Mazgallardan da alev fışkırtıyorlardı. Birbirimizi kaldırmaya çalıştık. Yangın koğuşa iyice yayılıyordu... Çoğumuzun saçları, elleri, sırtı, iyice yanmıştı...

Yukarıdan sesler gelmeye başladı. "Yanıyorlar, yanıyorlar" diye bağıyorlardı. Birsen'i, Gülizar'ı kafaları yanmış bir şekilde merdivenden indirdiler.

Sonra bir yoldaşımız, "yukarıda yananlar var, ateşin içinden çıkamayanlar var" deyince merdivenlere yöneldik. Ebru Dinçer'in her tarafı yanık bir şekilde merdi-

vende oturduğunu gördüm... Sonra Hacer Arıkan, Birsen Kars, Gülizar Kesici yoldaşlarımız da zorla ateşin içinden çıkarıldı.

...En son çıktığımızda artık alevlerden hiçbir şey görünmüyordu. Gülser, kapının ağzında alev alev yanmıştı. Gülseren Yazgül Güder, Özlem Ercan, Şefinur Tezgel, Seyhan Doğan, Nilüfer Alcan ve Gülser Tuzcu alevler içinde diri diri yandılar.

Yoldaşlarımız diri diri yanarken katliamcılar çatıdan kame-rayla eserlerini seyrediyorlardı zevkle. Ellerinde ise itfaiyenin su hortumları vardı ama yanan koğuşa sıklıyorlardı..."

Geçmiş aşmak...

“Geçmiş değerlendirmeleri”, hiç kuşku yok ki, her siyasi hareketin bugününü belirleyen yanlardan biridir. Ya geçmiş mahkum ederek yeni bir çizgi belirlersiniz veya geçmiş olduğu gibi savunma adına geçmiş tekrar etmeye soyunursunuz ya da geçmiş sahip lenip onu geliştirip güçlendirme doğrultusunda bir anlayışa sahip olursunuz.

Türkiye solunun 1972 silahlı devrimci cephesini oluşturan siyasi hareketler karşısındaki tavrı da, esas olarak bu üç yöntemden birine tekabül etmiştir. Böyle olmakla birlikte Türkiye solunun özellikle bazı kesimlerinin “geçmiş değerlendirmeleri”nin açık, samimi, siyasi olarak cüretli olduğu söylenemez. Tersine, bu değerlendirmelerin içine kırk türlü hesap, kırk türlü istismarcılık girdiği için, solun çeşitli kesimleri geçmişe yönelik düşüncelerini de çoğu kez gizlemişlerdir.

Bu tutumun sonucudur ki, bugün hala, ÖDP Mahirler’in, EMEP Denizler’in, Kürt milliyetçiliği hem Mahirler’in, hem Denizler’in mirasını sahiplenir, ideolojik, siyasi, politik ve pratik olarak hiçbir ilgileri olmamasına rağmen reddi miras da yapmazlar. İnkarcılıklarını gizlemenin adını ise “geçmiş aşmak” olarak koymuşlardır.

Biz Denizler’i, Mahirler’i savunmuyoruz da demezler. Artık başka siyasi çizgilere savrulmuş olmaları gerçeğini açıkça ilan etme siyasi dürüstlüğü göstermezler. Örneğin ÖDP’yi THKP-C’nin “onu yadsımayan ama onu aşan” bir çizgi olarak gösterirler.

İnkarcılık, çünkü görüşlerini terk edip daha sağ sulara savrulmalarını “somut durumların somut tahlili” çerçevesine oturtmaya çalışırlar; ama mesela THKP-C’den Devrimci Yol’a, Devrimci Yol’dan ÖDP’ye veya THKO’dan Halkın Kurtuluşu’na, TDKP’den EMEP’e geçişler yaparken, ülkemiz koşullarında bu kadar keskin virajlar alınmasını gerektirecek hangi köklü somut değişiklikler olduğunu bir türlü açıklayamazlar.

Değişen ülke koşulları değil, ülke koşullarının ortaya çıkardığı silahlı mücadele gerekliliği de değil; onların düzen-devrim arasındaki tercihleridir.

Geçmiş, elbette bir biçimiyle aşılacaktır. Bu tarihsel ve diyalektik gelişim seyrinin doğallığıdır. Fakat geçmişin aşılması, kendi başına ne iyi ne kötüdür. Mesele geçmişin nasıl ve ne yönde aşılabacağıdır.

Tarihin ve diyalektiğin hükmü olan, geçmiş, ondaki nicel birikimleri alıp, çoğaltıp büyüterek nitelik sıçramalara ulaştırmaktır. Somutlarsak; geçmiş mücadelelerin yarattığı birikimleri özümseyerek, emper-

yalizme, faşizme karşı atılan her adımı sahiplenerek, bunların üzerinde, daha nitelikli bir örgüt, daha üst boyutlarda bir mücadele, kitleler üzerinde daha derinlemesine bir etki yaratmaktır. Geçmiş devrimci anlamda aşmak budur.

Geçmiş inkar edenler, böyle bir sıçramayı gerçekleştiremezler; başka deyişle geçmiş devrimci anlamda aşamazlar.

Geçmiş inkarla, geçmiş aşmak birbirinden apayrın, hatta birbirinin zıddı kavramlardır. İnkarcılık, aslında bir yadsımadır; geçmişin devrimci, radikal, militan, uzlaşmaz yanlarını, kurtulunması gereken bir günah, içinden çıkılması gereken bir bataklık, silinmesi gereken bir damga gibi görür. İnkarcılık bu nedenle geçmiş devrimci anlamda aşamaz. Geçmiş aşmak isteyenler, ancak o mirası sahiplenerek yola çıkarlar- sa hedefe varma şansları olur.

Söz konusu olan inkarcılık olunca, bunun ülkemizdeki en karakteristik temsilcisi, hiç kuşkusuz Devrimci Yol’dur. Devrimci Yol, 1974 sonrasında, THKP-C konusunda inkarcılığını gizleyip, sinsi tasfiyeciliği seçti. Bugün de hala bu tarzı sürdürüyorlar. 1974 sonrası THKP-C’yi inkar ettiklerini reddettiler; “Devrimci Yolumuz Çayanların Yoludur” diyerek Çayan’ın çizgisini tasfiye ettiler. Ama inkar ve tasfiye orada durmadı. 1980’lerin sonuna geldiğinde “Devrimci Yol’u inkar mı ediyorsunuz, mahkum mu ediyorsunuz” sorusuna da hiç “evet” demediler; ama onu da teoride, politikada tasfiye ettiler.

Mahir ne ifade eder şimdi onlar için? Olsa olsa içi boşaltılmış bir idol. Parti kongrelerinde bir pankarta resmini koymaktan, belki birkaç parti binasında panoya resmini asmaktan öteye Mahir’in o parti içinde hiçbir anlamı yoktur. Bunun da tek bir anlamı vardır: **İstismarcılık**. İnkarcı gizleyip sinsi tasfiye yolunu seçen hemen tüm tasfiyeciler, aynı zamanda istismarcıdır.

Kuşkusuz istismar sadece o gelenekten-köken- den gelenlerle sınırlı değildir. Nasıl ki bugün en kaşarlanmış revizyonist partiler bile çizgileriyle hiç uzaktan yakından ilgisi olmamasına rağmen Che’yi istismar ediyorlarsa, aynı şey ülkemiz devrimci hareketinin 1970’lerdeki önderleri için de geçerlidir. Kimi tehlikesiz gördüğü için Denizler’i, kimi pasifizmini gizlemek için Mahir’i istismar etmektedir. Kürt milliyetçiliği ise “geçmiş biz temsil ediyoruz” havasında “Mahirler’in, Denizler’in mirasını biz sürdürüyoruz” iddiasını sık sık dile getirmektedir.

Emperyalizmin icazeti dışında silahlı mücadele

sürdürdükleri dönem, Kürt milliyetçiliğinin Mahir'e pratik olarak (ideolojik, politik olarak yine uzaktır) en yakın olduğu dönemdir. Bu mücadele geri plana düştükçe, barış, diyalog, üçüncü alan, iktidardan hedeflememe teorileri öne çıktıkça, doğal olarak Türkiye devrimci hareketinin devrimci mirasından da iyice uzaklaşmışlardır. Ama çarpıcı olan aynı zamanda istismarın kanıtı olan, bu mirastan uzaklaştıkça, Mahirler'in, Denizler'in devamcısı olduklarından daha çok söz etmeye başlamışlardır.

Burada uzun uzadıya Kürt milliyetçiliğiyle, Mahir'in savunduğu anlayışın ve pratiğinin birbirinden ne kadar uzak olduğunu anlatacak değiliz. Ama tek bir soruyla yetinebiliriz; Mahirler'in Kızıldere'de ortaya koyduğu gelenek, 19 Aralık'ta "biz yokuz, farkımızı koyduk" demeyi mi yoksa, bedenlerini tutuşturup zulmün üzerine yürüyerek direnmeyi mi gerektirirdi?

Sorunun cevabı, tartışmaya dahi gerek olmayacak kadar açıktır. Öyleyse Mahirler'in mirasını sürdürüyoruz sözünün karşılığı nerededir? Karşılığı yoktur ve geriye sadece istismar kalmaktadır.

Tabii sorun sadece Kızıldere'nin mirası karşısındaki tutumla da sınırlı değildir. Kürt milliyetçiliği ve reformizm, geçmişi inkarı adeta çizgi haline getirmişlerdir.

Önce THKP-C'yi, sonra DY'yi inkar edenlerin yarın ÖDP'yi de inkar etmeyeceklerini; veya 70'lerden bu yanaki Kürt halkının mücadelesini bir kalemde mahkum eden, örgütsel anlamda aslında taktik manevralar yapıp yeni örgütler kurarak eskisini "Stalinist, Leninist" diyerek karalayan Kürt milliyetçiliğinin bugünkü Kongra-Gel'i yarın mahkum etmeyeceğini kimse söyleyemez.

İstismarcılığın adı **geçmiş** **sahiplenmek**, geçmişin inkarının adı da **geçmiş** **aşmak** değildir.

Sorular o zaman; "**Geçmiş** **aştınız**" da ne yaptınız? Cephe çizgisinin daha ilerisinde bir kitlesellik mi yarattınız? Cephe çizgisinden daha etkili bir mücadele tarzı mı geliştirdiniz? Daha dayanıklı örgütlülükler, daha coşkulu ve kararlı bir kitle hareketi mi oluşturdunuz? "Halep ordaysa, arşın burda". Aslında hayat tüm bu iddiaların, inkarcılığın, sağ ve sol sapmaların boyunun ölçüsünü çoktan ortaya koymuştur. İddiası, siyasi cüreti, bedel ödeme kararlılığı küçülenlerin, siyasi hayatı etkisi ve varlığı da kaçınılmaz olarak küçülür. Geçici –konjonktürel– olarak icazet altında kısmi başarılar elde etseler bile, bu sonucu değiştirmez.

Geçmiş tartışılıyorsa, hele ki özel olarak Mahirler ve THKP-C söz konusuysa, o geçmişin sahipleri, mirasçıları vardır; o geçmişin günümüzde sürdürenler vardır. İstismarcılara ve inkarcılara düşen tek şey, ellerini - dillerini Mahirler'den çekmeleridir.

Kosova "Balkanlar"ın kanayan yarası" mı, emperyalizmin hançerleyip kanattığı yara mı?

Geçtiğimiz hafta içinde başlayan Kosova'daki Sırp-Arnavut çatışmasında şu ana kadar çoğu Sırp 30'dan fazla kişi öldü, evler, kiliseler, camiler yakıldı. Sırbistan'a sıçrayan çatışmalar yer yer sürüyor. Olaylar, 17 Mart günü başladı ve üç Arnavut gencin suya düşerek boğulmasından Sırp'ların sorumlu tutulmasıyla patlak verdiği açıklandı. Binlerce Sırp, Kosova'dan kaçmaya başladı. Çatışmaların ardından NATO, Kosova'ya yoğun askeri güç sevkıyatı başlattı.

Kosova NATO'ya bağlı KFOR'un denetiminde, ABD ve Avrupa emperyalistlerinin ortak işgali altında bulunuyor. Yugoslavya'ya NATO müdahalesini yapan emperyalistler bugün yaşananlardan doğrudan sorumludur. Balkanlar'ı Avrupa'nın arka bahçesi, Amerikan üssü haline getirmek için milliyetçiliği kışkırtarak kullanan onlardı. Şimdi halklar birbirini boğazlıyor. Son Sırbistan seçimlerinde ABD karşıtı partilerin zaferiyle, emperyalistler yeniden halkları birbirine kırdırma politikasını devreye sokuyor. Hatırlanacağı gibi, emperyalizmin bütün politikaları iflas etmiş ve NATO ve AB karşıtı milliyetçi partiyle, Miloseviç'in sosyalist partisi bu seçimlerde üstünlük sağlamıştı.

Yugoslavya, emperyalizmin bölüp parçalayarak, halkları birbirine düşmanlaştırıp, emperyalizm karşıtı iktidarları devirdiği ilk ülkeydi. Bir yanı sıra "deney" yapıyordu. Yugoslavya'da onyıllardır bir arada yaşayan halklar arasında önce düşmanlık tohumları eken, Arnavut milliyetçilerini (UÇK) kullanarak çatışmalar yaratan ve koca bir ülkeyi paramparça eden, liderini onursuzca, bir gangaster gibi kaçırıp "Lahey Adalet Divanı"nda yargılama oyunu oynayan onlar değil mi? Bugün de, işte o düşmanlık tohumları filiz vermeye devam ediyor.

Bu arada, emperyalizm tarafından kullanılma konusunda, milliyetçilikle aynı kafa yapısına sahip olan İslamcılar, yaşananları çarpıtarak "suçlu Sırp" havası yaratmaya çalışıyorlar. Sorunu "din" ekseninde değerlendiriyorlar. Bir caminin yakılmasını öne çıkarıp, onlarca kilisenin yakıldığını, Kosova'da Müslüman halkın Sırp'ları topraklarından sürdüğünün üzerini örtenler, emperyalizme hizmet etmekten başka hiçbir şey yapamazlar.

Grup Yorum Karadeniz Turnesinde

Rize'de İlk Konser;

Türküler Canan ve Zehra'ya

Dergimiz Hopa Temsilciliği'nin katkılarıyla Rize'nin Pazar İlçesi'nde 20 Mart'ta yapılan konsere 1500 kişi katıldı. Konser öncesi katıldığı bir radyo programında "Grup Yorum'a Özgürlük" kampanyasına destek çağrısı yapan Grup Yorum'un Rize'deki bu ilk konserinde coşku dorukundaydı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganının sıkça atıldığı konserte, direnişi sürdürenler selamlandı ve Karadeniz'in yiğit kızları Canan ve Zehra için türküler söylendi.

"Haklıyız Kazanacağız" ve "Cemo" türküleri hep bir ağızdan söylenirken, konser sonrası kitap ve kasetlerini imzalayan Grup Yorum, Karadeniz'den tulum sesiyle uğurlandı.

Ünye'de Engelleme Girişimi Sonuçsuz Kaldı

Ordu Temel Haklar tarafından 18 Mart'ta Belediye Gösteri Merkezi'nde düzenlenen şenliğe katılan Grup Yorum, sekiz yıl aradan sonra geldiği Ünye'de halkın yoğun ilgisi ile karşılandı. Bu ilgiden rahatsız olan polis, "olay çıkacak" söylentisi yayararak, salon sahibini tehdit ederek, bürokratik engeller çıkararak konseri engellemeye çalıştı. Esnafı da, katılmamaları için tehdit eden polis, amacına ulaşamadı ve son girişimini salon girişine polis barikatı kurarak yaptı.

Hukuk, yasalar askıya alınmış, ilçeyi polis yönetiyordu. Konsere gelenlerin isimlerini sorma, kaydetmeyi dahi denedi, AKP'nin gayri meşru kolluk güçleri. Halkın tepki göstermesi üzerine bu uygulamadan da geri adım atmak zorunda kalan polis, salondan yayılan coşkuyu ve direniş sloganlarını dinlemek zorunda kaldı.

Polisin bütün çabasına rağmen tıklım tıklım dolan salonda coşku dorukundaydı. Ordu Temel Haklar Başkanı'nın kısa bir konuşma yapmasının ardından "Grup Yorum, "Grup Yorum'a Özgürlük" ve "Ordu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Açılış Konserine Hoş Geldiniz" pankartları önünde türkülerini ve marşlarını seslendirdi. Coşkunun giderek büyüdüğü konserin sonunda tüm salon halaya durdu.

Trabzon'da Keyfi Engelleme

Her konser vermek istediğinde ya valilik tarafından yasaklandı ya da faşistler örgütlenerek saldırıldı. Anadolu'nun her karış toprağına, her şeye rağmen ayak basma, bu toprakların türkülerini onlara ulaştırma kararlılığındaki Yorum, Karadeniz turnesi çerçevesinde, 19 Mart günü Trabzon'da yine konser

için bulunuyordu.

Konseri engellemek için AKP'nin valisi, polisi her türlü keyfilik ve hukuksuzluğa başvurdu. Önce, konser yeri olan 19 Mayıs Spor Salonu, "maç var" diye yalan söylenerek ellerinden alındı. Sonra sırasıyla Konak ve Murat düğün salonlarında yapmak istediler. Bu kez salon sahipleri tehdit edildi. Yaşanan baskılar, engellemeler üzerine Trabzon İHD'de bir basın toplantısı düzenleyen Yorumcular, konser afişlerini asan esnafın dahi tehdit edildiğini, birçok yerde afişlerin söküldüğünü belirttiler. İHD Başkanı Sinan Kutay da, bu saldırının sadece Yorum'a değil, tüm halkın türkülerine olduğunu belirtti. Yine, keyfi yasaklamayla ilgili haber yapan Karadeniz Gazetesi muhabirine de soruşturma açıldığı öğrenildi.

Trabzon'da yasa, hukuk var mı? Nereye kadar engelleyeceksiniz? Elbette bir gün Trabzon halkı da onların konser coşkusuna tanık olacaktır.

15 Yıl Aradan Sonra Grup Yorum Samsun'da

17 Mart Çarşamba günü Samsun Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Grup Yorum'un türkülerini eşliğinde açılış şenliğini yaptı.

19:30'da saygı duruşuyla başlayan gecede Samsun Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Erim ALKAN, derneği tanıtan ve halkı örgütlenmeye çağıran bir konuşma yaptı. Okunan şiirlerden sonra "KIZILCIK ŞERBETİ" parçasıyla başlayan konserte Grup Yorum yaptığı konuşmada 15 yıl aradan sonra Yorum'u Samsunlu dinleyicileriyle buluşturan Temel Haklar'a teşekkür etti. Konuşmasının devamında; tedavisi bitmediği halde yeniden tutuklanan üyeleri İhsan Cibelik için başlattıkları kampanyadan bahsederek dinleyicilerden imza istedi ve üyelerinden Muharrem Cengiz'in tanık olarak katıldığı mahkeme tarafından tutuklandığını, tutuklamalarla Yorum'un susturulamayacağını söyledi.

1500 kişinin katıldığı konser 22:15'de sona erdi. Gecenin bitiminde G.Yorum ve Samsun Temel Haklar üyeleri bir süre takip edildikten sonra keyfi bir şekilde araçlarının önü kesilerek GBT yapıldı. Yapılan GBT'nin ardından hapishaneler katliamında gazi olan ve şu an tedavi için dışarıda olan Sadık TÜRK asker kaçağı gösterilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınan TÜRK ertesi gün askerlik şubesi tarafından serbest bırakıldı.

TEMEL HAKLAR:

Suriye Baskıya Son Vermeli

Kürt halkı yıllardır asimilasyona, soykırıma tabi tutulmakta, yok sayılmakta, hakları tanınmamaktadır. Saldırı politikalarının bir örneği de Suriye'de yaşanmaktadır. Suriye de Kürt halkının taleplerine karşı saldırı politikası uygulamaktadır...

Emperyalistler Kürt halkını on yıllardır katliamlarla karşı karşıya bırakmaktadır. Emperyalistlerin Kürt halkının hakları ve özgürlükleriyle ilgileri hiçbir zaman olmamıştır, onlar Kürt halkını kullanmanın peşinde olmuşlardır. Kürt halkının yaşadığı topraklardaki egemen hükümetlerin politikası ise Kürt halkının hak ve özgürlüklerini yok saymak, Kürt halkını yok saymak, baskı ve terörle sindirmeye yok etmeye çalışmak olmuştur.

Kürt halkı emperyalistler ve egemen sınıflar istedi diye yok değildir, yok edilemez, hakları yok sayılamaz.

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların bu politikaları karşısında Kürt Milliyetçi hareketler Amerika'ya dayanarak kurtuluş arama peşinde olmuşlardır. Amerika'ya dayanan kurtuluş umutları defalarca Amerika'nın Kürtleri kullanıp bir kenara atmasıyla hüsrana olmuştur, sonuç Kürt halkı için katliam ve acıdır. Kürtlerin kurtuluşu Amerika veya diğer emperyalist güçlere dayanarak sağlanamaz. ...

Suriye, Kürtler üzerindeki baskıya son vermelidir.

Amerika ve diğer emperyalistler Kürt halkı üzerinden kanlı ellerini çekmelidir.

Kürt milliyetçi hareketler Amerika'ya dayanarak kurtuluşun olmayacağını görmelidirler.

kahramanlar Ölmez

27 Mart - 2 Nisan Şehitlerimiz

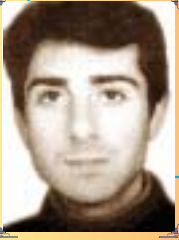
Hakkı KARAHAN

Ferda CİVELEK

1 Nisan
1993

30 Mart-17 Nisan Şehitlerini Anma Günleri dolayısıyla düzenlenen faşist bir polis timinin cezalandırılması eyleminde şehit düştüler.

Veyssel BEYSÜREN

Kadıköy Silahlı Devrimci Birlikler Bölge Komutanlığına bağlı Hamiyet Yıldız Birliği'nin savaşçılarıydılar. Üçü de Dev-Genç saflarında katılmışlardı mücadeleye. Hakkı Dev-Genç'in illegal faaliyetinin ilk örgütleyicilerinden, Ferda, Dev-Genç Kadıköy bölge sorumluluğunu üstlenmiş, Veyssel Liseli Dev-Genç milislerinde yer almıştı. Halk kurtuluş savaşçısı olarak ölümsüzleştiler.

Neslihan USLU

Metin ANDAÇ

Mehmet Ali MANDAL

31 Mart 1998

Ege Bölgesinde gözaltına alındılar. Gözaltına alındıkları kabul edilmedi ve kaybedildiler.

Neslihan, gençlik mücadelesinin militanlarından biri, Metin Andaç, Bergama köylülerinin mücadelesinde yer alan bir köylü önderi, Hasan gerilla, milis örgütlenmesi içinde yer almış, Mehmet Ali ise hareketin çeşitli alanlarında görevler üstlenmiş, dört devrimciydiler.

Kontrgerilla tarafından kaçırıldılar ve uzun süre onlardan haber alınamadı. Yaklaşık bir yıl sonra, itiraflarda bulunan Turan Ünal adlı kontrgerilla elemanı, dört devrimcinin Foça'daki askeri birliklerde işkence yapıldıktan sonra, kolları, bacakları kırılmış olarak bir tekneye konulduklarını ve teknenin Seferihisar açıklarında bombayla batırıldığını açıkladı.

Artık kayıp değiller. Katledildikleri biliniyor, katledenler biliniyor.

Hasan AYDOĞAN

30 Mart - 17 Nisan
Devrim Şehitlerimizi Anıyoruz!

**Şehitlerimizi yaşatmak,
onların kararlılığı,
onların fedakarlığıyla
onların devrettiği bayrağı
dalgalandırmaktır.**

Bülent ÜLKÜ

31 Mart 1992

Mart ayı sonunda polis tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alındığı kabul edilmedi. Bursa - Uludağ yolunda işkence yapılmış ve başından vurulmuş olarak bulundu.

Ülkü, 1964 Ankara doğumluydu. Devrimci düşüncelerle lise yıllarında tanıştı. Bursa ve çevresinde mücadelenin çeşitli alanlarında bulundu. Katledildiğinde Körfeze Bakış Gazetesi'nin yazarları müdürü ve sahibiydi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Meryem ALTUN (DHKP-C)
31 Mart 2002

3 Haziran 2001'de, 5. Ölüm Orucu Ekibi savaşçısı olarak bayrağı devralan Meryem Altun direnişin 90. şehidi oldu.

Meryem, 18 Ağustos 1976'da İstanbul'un gecekondularından, adı direnişle özdeşleşen 1 Mayıs Mahallesi'nde doğdu. Liseli gençliğin mücadelesi içinde yer aldı. Ağabeyi Kahraman Altun, emperyalizme karşı bir eylemde şehit düşmüştü. 1991 sonunda gittiği İngiltere'de de mücadeleden uzak kalmadı. Bu nedenle İngiltere'nin tecrit hücrelerinde 6 ay kaldı. Fakat ülkeye dönüş onun hep aklının bir köşesindeydi ve 1998'de Türkiye'ye döndü. Dönüşünün bir tek nedeni vardı; mücadele, özgür bir ülke tutkusu. Bu büyük yurtseverlik tutkusuyla mücadelesini sürdürürken tutsak düştü ve aynı duyguyla ülkesi, halkı için ölümsüzleşti.

Cephe Güçleri İşgale Karşı Eylemlerde

Irak işgalinin birinci yıldönümünde 20 Mart günü Avrupa'da yapılan işgal protestolarına kızıl bayrakları ve pankartları ile katılan Cephe Güçleri, halklar kazanacak dedi.

Fransa: Paris'te yapılan yürüyüşe 20 bin kişi katılırken, Cephe Güçleri, bayraklar ve Fransızca "Irak'ta Emperyalist İşgale Son, DHKC" pankartı ile yer aldılar. Emperyalizmin işgali ile, Türkiyeli devrimcilere yönelik tecritin, aynı politikanın parçaları olduğunu dile getiren bildiriler dağıtan Cephe Güçleri, bu politikaların önünde halkların, devrimcilerin barikat olduğunu belirttiler.

Almanya: Duisburg'da, Almanya Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de düzenleyicileri arasında bulunduğu yürüyüşte, "Yaşasın Uluslararası Dayanışma", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganları atıldı. Mitingte Almanya HÖC adına yapılan konuşmada, direnişten ve işgalden söz edilerek, Muharrem Karademir'in Irak direnişi ile ilgili yazdığı şiir okundu.

Avusturya: Viyana'da Türkiye ve Avusturya solunun düzenlediği ve 3 bin kişinin katıldığı protesto eyleminde, Cephe bayrakları yanı sıra, Haklar ve Özgürlükler Cephesi imzalı "ABD İş-

galine Hayır, İzolasyona Hayır" pankartı taşındı. Yürüyüş boyunca Cephe Enternasyonal'in bildirileri dağıtıldı.

Hollanda: Amsterdam'da düzenlenen yürüyüşte işgalci Amerika protesto edilirken, Cephe Güçleri de, bayrakları ve "Duyun! Türkiye Hapishanelerinde 109 İnsan Öldürüldü" pankartları ile yer aldılar.

'Siyasi Tutsaklarla Uluslararası Dayanışma Günü'

18 Mart siyasi tutsaklarla dayanışma gününde, Hamburg Santa Fu Hapishanesi önünde gösteri düzenlendi. TAYAD Komite, Dünya Halkları Direniş Hareketi ve Rote Hilfe birer konuşma yaptı. Türkiye başta olmak üzere, direnen tüm devrimci tutsaklar coşkuyla selamlanırken, açılış konuşmasını Rote Hilfe(Kızıl Yardım) yaptı. 18 Mart'ın anlamını anlattı ve Türkiyeli devrimciler, dünya devrimci tutsakları ile dayanışma çağrısı yaptı.

18 Mart 1871 Paris Komünü'nün kuruluş günü olan 18 Mart, 22 Kasım 1922 tarihinde Rote Hilfe tarafından "Siyasi Tutsaklarla Uluslararası Dayanışma Günü" olarak ilan edilmişti.

Sayı 104

50

28 Mart
2004

